ANNE LAURENCE

Dragostea schimbă totul

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Du-te și odihnește-te trei luni și nu cumva să-ndrăznești să te-ntorci aici mai repede, spuse sir Denis Denzil Tessei Redfern și, deși aceasta n-ar fi vrut să stea decât o lună, tăcu. Nimeni nu l-ar fi contrazis pe marele chirurg, și cu atât mai puțin ea, care-i era asistentă de când devenise medic, adică acum cinci ani.

Și ce ani fuseseră pentru ea! Muncise până la epuizare – și aceasta nu era o simplă figură de stil, pentru că, doar cu o săptămână în urmă leșinase în sala de operație, deși rezultatele analizelor arătau că era vorba doar de extenuare.

– Cumpără-ți haine elegante și mergi într-o croazieră, continuă sir Denis întrerupându-i gândurile, sau pur și simplu stai și hibernează la țară și culege flori, dar în nici un caz nu pune mâna pe bisturiu.

Ușor de dat sfaturi, se gândi Tessa cu oarecare melancolie, dar cum să le urmeze când ambiția ei de-o viață, de când avea zece ani, era să devină chirurg!

– Voi sta acasă la nașul meu. Din păcate, momentan e în Noua Zeelandă, unde studiază viața păsărilor, dar menajera lui va fi bucuroasă să aibă grijă de mine.

Sir Denis studie atent trăsăturile delicate ale asistentei lui: ochi mari căprui, aproape de culoarea chihlimbarului, cu gene negre, dese, fața ispititoare cu o expresie poznașă, ca de spiriduș, ten alb – momentan lipsea orice nuanță trandafirie din obraji – gură cu contur delicat, bărbie hotărâtă și păr ondulat și moale, auriu-roșcat.

Deși avea doar douăzeci și șapte de ani – chiar dacă nu părea decât de nouăsprezece, era cea mai strălucită asistentă pe care o avusese până atunci și într-adevăr o aștepta un viitor strălucit.

Sir Denis zâmbi amintindu-și de prima lor întâlnire și eforturile ei de a părea mai în vârstă: își strânsese părul într-un coc care să-i dea o înfățișare mai severă, își pusese ochelari, deși n-avea nevoie și se-mbrăcase cu haine largi pentru a adăuga volum siluetei ei fragile. Din fericire, această etapă nu durase decât până când căpătă suficient de multă încredere ca să nu mai ascundă faptul că era o Venus în miniatură care nu avea să devină niciodată Amazoana la care visa.

– Nu ai nici un prieten, Tessa?

– Nimic serios, răspunse ea, amintindu-și vag de Christopher.

– Sunt sigur că asta nu e din cauză c-ai duce lipsă de pretendenți.

– Nu mă interesează aventurile romantice. Voi avea destul timp pentru așa ceva după ce voi ajunge la apogeul carierei.

– Te rog să mă ierți că spun asta, dar e un mod stupid de a gândi. Munca noastră necesită o concentrare maximă și vigoare fizică, așa cum bine știi și, dacă suntem fericiți în viața personală, nu avem decât de câștigat pe plan profesional. Împinse într-o parte notițele de pe birou și se aplecă în față. Îți garantez că nu toată lumea vrea căsătorie și o familie, dar m-ar surprinde ca tu să nu vrei.

– Sigur că-mi doresc așa ceva, dar mai târziu, nu acum. Oricum, sunt atât de ocupată, încât nici nu am timp pentru viața mea personală. Nu mă plâng, ci e doar o constatare.

– Cu care soția mea ar fi imediat de acord... Dar, dacă soțul tău ar fi tot doctor, ar înțelege și... oricum vei beneficia de concediul de maternitate!

– Mergeți prea departe! râse ea.

A doua zi, spre ora prânzului, Tessa era deja în Oxfordhire, în drum spre Greentrees – casa în stil „Regina Ana“ a nașului ei, casă care-i fusese cămin de când avea patru ani. Când trecu pe lângă porțile impunătoare ale conacului Finworth, observă cu surprindere că fuseseră proaspăt vopsite. Așadar, bătrânul Lord Finworth, cel atât de excentric, se hotărâse să cheltuiască puțin pentru renovări! Era curioasă dacă renovase și casa, dar nu mai făcu ocolul ca să vadă ea însăși. Oricum, doamna Benson, care știa absolut totul, o va pune la curent cu ultimele noutăți.

Elegant, înconjurat de grădina ce părea veche de când lumea, Greentrees apăru la orizont și, oprind mașina în fața porții, Tessa avu sentimentul plăcut că, în sfârșit e acasă. Păcat că nu era și unchiul Martin acolo! El și soția lui fuseseră prieteni apropiați ai părinților ei și, după moartea acestora din urmă într-o expediție pe munte, îi oferiseră cămin și o trataseră ca pe propriul lor copil. Mătușa Ellen murise când ea avea doisprezece ani și de atunci doamna Benson îi fusese ca o mamă.

Înainte ca Tessa să scoată cheia, o femeie durdulie în jur de cincizeci de ani deschise ușa.

– Tessa! Ce minunat... doamna Benson tăcu, împinsă de un bolid din blană cafeniu cu alb, un adorabil câine cvasi ciobănesc care, după ce o salută pe Tessa dând energic din coadă și lătrând, dispăru undeva în spatele casei.

– La naiba cu câinele ăsta! Este o spărtură în zidul din jurul grădinii și circulă pe acolo nestingherit.

– Lordul Finworth l-ar jupui de viu, își aminti Tessa de aversiunea acelui individ față de animale.

– Nu mai poate, draga mea; a murit acum cinci luni. Nu ți-a spus domnul Anderson când v-ați întâlnit la Londra?

– Ba da, dar am uitat. Probabil vârsta începe să-și spună cuvântul.

– Mai degrabă tensiunea în care muncești. Bine că te-ai gândit să-ți iei o vacanță.

Tessa o îmbrățișă pe doamna Benson, apoi o urmă în bucătărie unde se lăsă răsfățată cu o cană cu ceai și cu

incomparabilele prăjituri ale acesteia. Un râcâit în ușă anunță sosirea lui Henry care, dintr-un salt, era deja cu amândouă labele pe umerii Tessei.

– Eu nu primesc niciodată asemenea dovezi de afecțiune, mormăi nemulțumită doamna Benson.

– Nici chiar pentru un os cu măduvă?

– Cele pe care i le dau eu nici nu se compară cu cele primite de la conac. Soții Withers îl răsfață îngrozitor.

– Sunt noii proprietari?

– Nu, sunt bucătăreasa și majordomul domnului Harper.

– Cum e familia Harper?

– Nu e decât domnul Harper; e nepotul lordului Finworth și moștenitorul proprietății. Trebuie să fie extrem de bogat, având în vedere cât de des circulă cu elicopterul.

– Și eu, care am venit aici în căutare de liniște...

– Este un om liniștit. Toți se comportă frumos și sunt foarte reținuți.

– Toți? N-ai spus că nu e decât domnul Harper?

– El și grupul lui de experți. Este proprietarul Companiei Harper Software și a adus cu el aproximativ o duzină de oameni care creează programe pentru el.

Tessa rămase la jumătatea unui gest, cu mâna ridicată în aer. Harper Software era renumită în întreaga lume pentru programele software destinate industriei și medicinei.

– Mă surprinde că folosește conacul ca sediu de firmă.

– Nu are cu el decât un grup de oameni. Fabrica este în Kent. Iar aceștia, sunt prea ocupați pentru a mai găsi timp de distracții.

– Nu-i de mirare, lângă un șef care-i supraveghează continuu.

– Nici vorbă; după cum spune doamna Withers, își petrece majoritatea timpului în aripa de vest pe care a transformat-o în apartamentul său personal. Grădina și casa sunt acum de nerecunoscut.

Tessa îi dădu dreptate pe deplin puțin mai târziu când, de la fereastra dormitorului ei văzu, dincolo de grădina lor, pajiștea îngrijită, grădina frumos aranjată și fațada casei renovată pe proprietatea vecină.

Auzind motorul silențios al unei mașini care tocmai venea, se-ntrebă ce-l determinase pe domnul Harper să-și aducă angajații acolo, chiar dacă peisajul era splendid. Era adevărat că multe companii își mutau sediile în provincie și probabil că el, din moment ce tot moștenise conacul, vroia să-l exploateze.

Amintindu-și de sfatul lui sir Denis de a nu mai întârzia și a-și forma propria ei familie, Tessa se gândi dacă n-ar fi bine să invite angajații lui la ea, la o petrecere fără pretenții, așa, ca să se cunoască. Desigur, va trebui să ceară mai întâi permisiunea domnului Harper; numai că, dacă acesta era tot atât de grosolan și avar cum fusese unchiul lui, precis nu avea să fie de acord.

Începu să despacheteze bagajele, se spălă și-i telefonă unchiului Martin, apoi, obosită, se-ntinse puțin pe pat, aproape nevenindu-i să creadă că nu trebuia să mai facă de gardă la spital și să fie tot timpul în alertă că poate fi chemată la un pacient.

Era deja seară când doamna Benson o trezi pentru cină.

– Dumnezeule, ce târziu e! De ce m-ai lăsat să dorm până acum?

– Ai spus că ai venit să te odihnești.

– Este o diferență între a te odihni și a lenevi. În zece minute cobor.

Tessa intră repede sub duș, savurând din plin jetul de apă reconfortant, devenind, în mod ciudat, conștientă de propriul ei corp, după ce atâția ani nu dăduse atenție decât ale altora. La fel, ieșind de sub duș, își privi fața în oglindă, tot ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară: ochii de culoarea chihlimbarului erau încercănați și păreau enormi din cauza obrajilor subți; și-ar fi dorit niște gene mai lungi, deși știa că trebuie să fie mulțumită că erau negre și atât de dese; ceea ce nu-i displăcea deloc era nasul mic și puțin cârn și mai ales gura frumos conturată. Să fi avut câțiva centimetri în plus... Apoi zâmbi, amintindu-și că unchiul Martin obișnuia s-o consoleze spunând că lucrurile de calitate sunt întotdeauna în ambalaje mici.

Se-mbrăcă repede cu un halat comod și coborî să se înfrupte din bunătățile pregătite de doamna Benson, apoi se așeză într-un fotoliu în living, cu Henry întins la picioarele ei, în una din acele poziții în care era aproape imposibil să știi unde-i era capul și unde, coada.

Tessa privi în jurul ei la tablourile la care ținea atât de mult, la cărțile și figurinele chinezești din jad de pe rafturi, gândindu-se că fusese într-adevăr norocoasă pentru că

fusese crescută în acel mediu – se bucurase de dragostea unui erudit și fusese încurajată să-i împărtășească multe dintre interese.

Unchiul Martin... un bărbat minunat. Dac-ar putea găsi o variantă a sa cu aproximativ treizeci de ani mai tânăr, atunci ar asculta sfatul lui sir Denis și s-ar căsători. Dar era foarte puțin probabil, pentru că, totuși, unchiul Martin era un unicat.

Așadar, ar face mai bine să se concentreze asupra carierei și să uite de căsătorie.

***

Toată noaptea, Tessa visă că se afla în Noua Zeelandă, în sanctuarul păsărilor de pe muntele Bruce, împreună cu nașul ei, așteptând în ascunzătoarea de lângă lac ieșirea zorilor, pentru ca păsările să se trezească.

Dimineața, se trezi tot în cântec de păsări, dar lătratul lui Henry îi aduse aminte imediat unde se află. Aroma minunată ce venea de la bucătărie o făcu să se grăbească la micul dejun, după care porni spre grădină să rezolve, așa cum își propusese cu o zi înainte, problema escapadelor lui Henry la vecini, pentru ca vizitele lui cam dese să nu înceapă să deranjeze. Greentrees era despărțit de conac de un zid din piatră și nu-nțelegea cum de se formase acea spărtură prin dislocarea unor blocuri care erau acolo de sute de ani. Ajungând la locul respectiv, se aplecă și, sperând să găsească explicația de partea cealaltă a zidului,

intră cât putu prin spărtură. Imediat își dădu seama ce se întâmplase: un chiparos înalt își întinsese rădăcinile sub fundație și o slăbise. Așadar, era obligația domnului Harper să rezolve problema – asta în cazul în care îl deranja prezența lui Henry.

– Exersezi ca să devii struț? se auzi vocea unui bărbat.

Tresărind, Tessa rămase nemișcată. Struț? Apoi își dădu seama că, așa aplecată cum era, se afla într-o poziție destul de puțin demnă și, îndreptându-se imediat, își ridică privirea intenționând să se prezinte și să explice situația creată. Dar cât de sus trebui să-și ridice privirea! Individul era extrem de înalt și... cum nu văzuse mai frumos. Îi remarcă imediat osatura fină a feței, ochii de un albastru de safir, sprâncenele groase; gura frumos conturată și buzele senzuale.

Desigur, văzuse o mulțime de bărbați care arătau bine și mai ales în calitate de chirurg, avusese ocazia să-i examineze, dar niciodată nu întâlnise unul care să aibă un asemenea impact asupra ei. Nu numai că o făcea să fie conștientă de fiecare parte a corpului lui – zvelt și totuși cu umeri lați, brațe musculoase, mâini fine, coapse tari, picioare puternice – dar o făcea să fie în egală măsură conștientă și de corpul ei: sânii îi pulsau ca și cum el i-ar fi mângâiat, iar stomacul i se strângea de o dorință puternică. Ce nebunie! Dar, nebunie sau nu, simțea în fiecare fibră o senzație complet necunoscută.

„Pleacă de aici“, își ordonă ea. „Ești obosită și te lași pradă imaginației. Dacă l-ar fi întâlnit acum trei luni, nici nu

l-ai mai fi privit a doua oară". Încerca zadarnic să se liniștească, pentru că, de fapt, știa că, indiferent când l-ar fi văzut, impactul asupra ei ar fi fost același. Putea numi această întâmplare soartă sau oricum altcumva, rezultatul era același: pentru prima dată în viața ei era subjugată de atracția fizică față de un bărbat.

– Ai terminat? întrebă el, privind-o încruntat.

– Ce să termin?

– Să mă examinezi. Asta eu ar trebui s-o fac.

– Adevărat?

– Așa se obișnuiește. N-am de gând să cumpăr o mâță în sac.

– Nu vând o mâță în sac.

– Dar te vinzi pe tine însăți, nu-i așa? Vin să candideze o mulțime de nebuni și trebuie să mă asigur că aleg persoana potrivită.

– Pentru ce să candideze?

– Pentru anunțul din ziar, pentru ce altceva? Bărbatul împinse cu piciorul ziarul căzut la pământ, pe care Tessa îl luase cu ea pentru a-l citi mai târziu. Presupun că pentru asta te afli aici.

– Anunț?

– La naiba! Te comporți nu numai ca un struț, ci și ca un papagal.

– Nu e nevoie să fii nepoliticos. Tocmai vroia să-i întoarcă spatele și să plece, când deodată înțelese ce vroia necunoscutul să spună: dăduse un anunț în ziarul local și se prezentaseră mai mulți candidați – crezuse că și ea era unul

dintre ei. Dar atunci, de ce-ar fi examinat zidul din grădină? Da, de fapt, de asta spusese el că se prezentaseră o mulțime de nebuni.

– Mă tem că vă-nșelați, domnule...

– Patrick Harper.

Dumnezeule! El era magnatul care moștenise conacul. Și-l imaginase mai bătrân și mai scund, cu păr cărunt și îmbrăcat în stil conservator, și, când colo, era până în treizeci și cinci de ani, înalt și musculos, îmbrăcat extrem de șic și modern.

– Ei bine, n-ai de gând să-mi spui nimic despre tine? Doar nu te aștepți să fii angajată doar pe criteriul aspectului.

Atinsese un punct sensibil pentru ea: tot timpul facultății, trebuise să muncească dublu decât ceilalți, tocmai pentru a dovedi că inteligența și aptitudinile nu au nici o legătură cu aspectul fizic.

– Înfățișarea nici nu te ajută, nici nu te împiedică să-ți exerciți profesia.

– N-aș spune... Aspectul este esențial în cazul unei dansatoare de strip-tease.

– Dar cererea de serviciu nu se referă la un astfel de post, presupun.

– Presupunerea e corectă; oricum nu îndeplinești condițiile; ești doar un copil.

– Sunt mai în vârstă decât par, se mulțumi ea să-i răspundă, deși se abținea cu greu să nu-l lovească.

– Adică?

– Ghiciți.

– Optsprezece.

– Exact. Brusc, îi reveni buna dispoziție și se gândi că n-ar fi rău să-l mai lase să rătăcească pe pista greșită pe care o luase; cu atât mai jalnică avea să fie figura lui când va afla adevărul. Cu toate că... nu-și putea imagina acea figură arătând jalnic în nici o situație.

– Acum, dacă tot ai venit, am putea începe interviul chiar aici; nu poți fi mai rea decât ceilalți.

După care porni cu pași mari prin iarbă și se opri în fața unei bănci la umbra unui fag; se așeză și-i făcu semn și Tessei, care tocmai îl ajunsese din urmă, gâfâind, să facă același lucru. Fiecare din ei așteptă să înceapă celălalt și, în final, Tessa întrebă prima, pe un ton suav, luându-și însă un aer serios.

– În ce constă postul?

– Exact ceea ce scrie în anunț.

– De obicei, nu se poate scrie totul într-un anunț.

– În principal, am nevoie de cineva care să înlocuiască un membru al personalului meu de serviciu în ziua când acesta are liber sau în cazul în care se îmbolnăvește. Gospodăria trebuie să funcționeze perfect, ca un calculator.

– Și calculatoarele se pot defecta.

– Nu ale mele. Tonul lui nu admitea să fie contrazis și, de altfel, avea dreptate, pentru că produsele Harper erau renumite pentru precizia lor și siguranța în funcționare. Ei bine? Crezi că poți face față, domnișoară...?

– Tessa Redfern.

– Locuiești aici?

– Da. Cel puțin, în această privință nu mințea. De obicei, nu mă îmbrac așa, adăugă ea, dându-și seama că-i privea cu oarecare dispreț blugii vechi și tricoul.

– Sper.

Imediat, Tessa regretă că-i dăduse ocazia s-o insulte; în definitiv, nu era treaba lui cum se-mbrăca ea și, dacă nu-nceta s-o privească atât de dezaprobator, putea imediat să se ridice și să plece. Ba nu, nu va face asta, pentru că nici nu-și amintea de când nu se mai amuzase atât de bine.

– Mă-ndoiesc că va merge, mormăi el, trecându-și degetele fine prin părul castaniu rebel. Ești mult prea tânără. Ce-ai făcut de când ai terminat școala? Întrebarea lui o luă prin surprindere și rămase privindu-l mută. Să nu-mi spui că ești una din cei ce preferă să trăiască nefăcând nimic, din ajutorul social, convinși că societatea e datoare să le asigure existența?

– Doar am răspuns la acest anunț...

– Hmm... Spune-mi adresa și numărul de telefon, ca să pot lua legătura cu tine în caz că mă hotărăsc să te angajez.

– Locuiesc în casa de alături. N-avusese încotro, oricum ar fi văzut-o mergând la Greentrees.

– Cum adică?

– Fac menajul pentru domnul Anderson.

– Vrei să spui că și-a lăsat casa pe mâna unei fete ca tine?

– Ce vreți să spuneți? Sări în picioare, enervată. Cum adică, „o fată ca mine“? Nu știți nimic despre mine.

– Știu doar că ești o bucățică de femeie cu o bucățică de creier și îți pierzi calmul mult prea ușor.

– Atunci, de ce v-ați mai pierdut timpul cu acest interviu?

– Pentru că mă amuză să te consider capabilă să preiei acest post.

– Mi se pare foarte ușor; doar nu ai nevoie de cine știe ce inteligență ca să înlocuiești o menajeră sau o bucătăreasă.

– Să înțeleg că ești expertă în arta culinară?

– Nu chiar, dar mă descurc.

– Renunți la slujba actuală?

Pentru o clipă, Tessa se simți pierdută, apoi își scutură capul cu putere, așa cum, într-adevăr, numai o fată de optsprezece ani ar fi putut face.

– Am foarte puțin de făcut acolo. Menajera domnului Anderson mă inițiază înainte de a pleca în concediu, dar n-am multe lucruri de învățat și sunt liberă cea mai mare parte a timpului.

– Și când ea va fi plecată?

– Mă descurc cu amândouă serviciile. Acolo nu am de făcut decât să șterg praful și să am grijă de cățel.

– Presupun că ai recomandări.

– Cum să am, dacă sunt una din persoanele de la periferia societății?

Tessa era atât de fascinată de linia buzelor lui, chiar și așa, strânse în semn de mirare, încât trebui să-l roage să repete ce-a spus.

– Spuneam că sunt foarte surprins că domnul Anderson te-a angajat.

– Adevărat? Să știți că se consideră a fi un bun cunoscător al oamenilor, ceea ce dumneavoastră categoric nu sunteți.

– Ai cumva vreo calificare? întrebă el, stăpânindu-și mânia.

– Nu. Viața e prea scurtă ca s-o irosești cu o slujbă plictisitoare de la ora nouă la cinci.

– Nu e neapărat nevoie să faci o muncă plictisitoare: poți să fii grădinăreasă, educatoare, asistentă medicală.

– Asistentă medicală? Nu-mi pot imagina ceva mai rău; să vezi numai sânge și durere... uah!

– Bine, ai câștigat. Ești liberă să-ți irosești viața, dacă asta vrei.

– N-o irosesc. N-am decât optsprezece ani – am toată viața înainte.

– Nu clipi așa, domnișoară Redfern. Sunt suficient de bătrân ca să-ți fiu tată.

– Asta ar fi însemnat să fiți mult prea precoce.

– Să spunem că sunt suficient de mult mai în vârstă decât tine ca să te consider un copil. Deși... peste vreo cinci ani, s-ar putea să nu-mi displacă să fiu privit languros de ochii aceștia ca de pisică ai tăi.

– Atunci, veți fi prea bătrân pentru mine, răspunse cu obrăznicie și se ridică să plece.

– Stai puțin; nu vrei postul?

– Vreți să spuneți că mă angajați?

– S-ar putea să nu am de ales. Voi aștepta câteva zile să văd dacă am o ofertă mai bună.

– Vă doresc succes, domnule Harper. Ajungând la spărtura din zid se opri. Rădăcinile chiparosului dumneavoastră au dislocat blocurile de piatră. Vă rog să dați ordin să fie reparat zidul.

– Voi spune administratorului meu să aibă grijă.

Abia după ce ieși din raza lor vizuală, Tessa izbucni în râs. N-ar fi trebuit să ducă gluma atât de departe, dar acest domn îngâmfat a meritat pe deplin. Brusc, se opri, speriată la gândul care îi trecu prin minte: dacă se hotăra s-o angajeze, din lipsă de alte oferte corespunzătoare? Nu, era imposibil; ar fi fost o nebunie din partea lui să angajeze în acest post fata zăpăcită drept care se dăduse ea.

Și, în orice caz, Patrick Harper nu era unul care să facă o nebunie.

Capitolul 2

Patru zile de inactivitate – în afară de mâncat, dormit și lenevit o aduseră pe Tessa aproape de exasperare. Lăsând deoparte cartea pe care o citea, încercă să se gândească la cum ar putea face zilele să treacă mai repede, dar în fața ochilor îi apărea mereu figura îngâmfatului Patrick Harper. Abia aștepta să-l vadă cum reacționează când va afla identitatea ei; asta îl va învăța să mai judece oamenii după aparențe.

Numai că, era posibil să se afle imediat de prezența ei în sat. Mai avea totuși o șansă dacă rămânea mai mult acasă și dacă o putea convinge pe doamna Benson să nu vorbească.

Și dacă totuși i se oferea postul... Ce distracție! Asta ar fi fost soluția ideală împotriva plictiselii. Și ce farse i-ar face!

Leneș, gândul ei rătăci în trecut, oprindu-se la Christopher cu care fusese la un pas de a se căsători, cu patru ani în urmă. Ciudat că nu se mai gândise la el decât când sir Denis o întrebase dacă are vreun iubit. Cum ar fi

fost viața ei dacă și-ar fi ascultat inima, nu rațiunea, și ar fi renunțat la o carieră promițătoare pentru a trăi alături de el, undeva într-o țară din lumea a treia? Și totuși, Jane l-a iubit suficient de mult pentru a-și abandona imediat cariera de avocată și a pleca împreună cu el într-un sat din India. Christopher aparținea trecutului și, de altfel, era convinsă că modul lui de viață n-ar fi făcut-o niciodată fericită. Își amintea cât de mult îl duruse refuzul ei și, în ciuda firii lui blânde și tandre, nu putuse concepe că și ea avea același drept ca și el de a-și face o carieră.

Putea paria pe oricât că și domnul Harper avea aceeași concepție, ceea ce o făcea să-și savureze și mai mult farsa.

Încă se mai gândea, amuzată, la aceasta, când intră în bucătărie la cină.

– Mă bucur să te văd atât de fericită, spuse doamna Benson, cu un aer satisfăcut.

– Mă gândeam la domnul Harper.

– Sunt convinsă că multe tinere se gândesc la el. Nu l-am văzut decât o dată – în ziua în care a venit aici să-l reclame furios pe Henry – dar mi s-a părut frumos ca un actor de cinema.

– Sunt calități care contează mai mult decât frumusețea.

– Categoric, dar doamna Withers spune despre el că e un adevărat gentleman.

– Lucrează de mult timp la el?

– Ea și soțul ei lucrează la această familie de când domnul Harper era copil. Se pare că fetele alergau după el de când era în pantaloni scurți.

– Și nu l-a prins încă nici una?

– Nu; obține ceea ce vrea fără să se complice făcând o căsătorie.

– Și cum se poartă în relațiile cu oamenii, în general?

– Doamna Whiters spune că angajații lui nu-l părăsesc niciodată.

– Probabil că plătește foarte bine.

– Cred că nu-i vorba numai despre asta; spune că-l tratează pe fiecare din ei ca pe un egal al său. Nu întotdeauna, se gândi Tessa amuzată, apoi ciuli urechea la ceea ce adăugă interlocutoarea sa.

– Cred că are o asistentă care deține o putere foarte mare. E... Se întrerupse brusc când privi ceasul de pe cămin. Dumnezeule, trebuie să plec imediat, altfel întârzii la biserică. I-am dat să mănânce lui Henry, așa că nu-l mai îndopa. Lasă aici totul așa și du-te în living să te uiți la televizor.

Nemulțumită că discuția se întrerupsese tocmai în punctul în care devenise mai interesantă și ignorând interdicția, Tessa strânse masa și spălă vasele, apoi se instală pe canapea în salon, cu un roman polițist. Ajunsese aproape la ultima pagină când își dădu seama că Henry se agita, lătrând și dând din coadă, privind undeva în spatele ei.

Era Patrick Harper, care privea înăuntru, dincolo de ușa-fereastră. Ascunzându-și bucuria, Tessa rămase acolo unde era, până când acesta începu să bată cu putere în geam. Între timp, lătratul lui Henry deveni atât de entuziast, încât abia se mai auzea ce spunea Patrick.

– Taci, Henry! încercă ea să-l calmeze.

– Așa nu realizezi nimic. Îl apucă de zgardă și-l forță să stea jos. În general, câinii nu latră când sunt în poziție șezând; nu uita asta.

– Văd că vă pricepeți.

– Nu trebuie decât să le arăți că tu ești stăpânul; la fel și cu femeile.

Tessa ignoră remarca lui, dar observă nemulțumită că Henry stătea cuminte, cu o figură pur și simplu încântată, la picioarele lui Patrick.

– Prostănacul ăsta mă adoră.

– Sigur, recunoaște autoritatea... Încercarea de a-și camufla sarcasmul păru să-i reușească. Observ că vă plac câinii.

– Când sunt la locul lor potrivit.

– Adică?

– Folosiți pentru pază, pentru vânătoare, pentru persoanele nevăzătoare... dar nu țineți doar așa, pentru companie.

– Nu vă gândiți la persoanele în vârstă pentru care compania lor este atât de benefică? Dar la cei cu tulburări cardiace? S-a dovedit că un câine sau o pisică – de fapt, orice animal care poate fi mângâiat, ajută la scăderea tensiunii arteriale.

Abia când îi văzu sprâncenele arcuindu-se în semn de mirare, Tessa își dădu seama că nu prea vorbise în stilul personajului pe care-l crease.

– Cât de profesionist sună comentariul tău! L-ai auzit la vreun prieten medic?

– Ați ghicit; dar nu mai suntem împreună.

– De ce?

– Mă plictisea.

Bărbatul reflectă câteva clipe în tăcere, timp în care Tessa îl mai privi cu atenție încă o dată – era și mai nemaipomenit decât la prima întâlnire.

– De fapt, n-am venit să discut despre animale sau iubit, continuă el, scoțându-și piciorul de sub o labă păroasă. Am venit în legătură cu postul. Am angajat astăzi o femeie admirabilă, dar nu poate începe lucrul decât peste două luni. Poți veni tu până atunci?

– Vreți să spuneți că mă acceptați?

– N-am de ales; celelalte au fost și mai îngrozitoare decât tine.

– Mulțumesc. Știți într-adevăr să flatați o femeie.

– Atunci când e necesar.

Îi zâmbi și Tessa simți că-ncep să-i tremure genunchii. Ce naiba se-ntâmpla cu ea? În mod normal, nu era sensibilă la aspectul plăcut al primului bărbat pe care-l vedea; de fapt, nu prea era sensibilă la nici un bărbat și oricum, era întotdeauna mult prea preocupată de cariera ei pentru a da atenție unor lucruri atât de lipsite de importanță și care, în schimb, consumau atât de mult timp, cum erau legăturile amoroase. Pe când acum...

Era numai vina lui sir Denis – din cauza lui, își vedea acum viitorul într-o perspectivă sumbră: în singurătate și

fără dragoste și avea tendința să se îndrăgostească de primul individ care întrunea condiții corespunzătoare. Iar acesta, le întrunea pe deplin: era frumos ca un Adonis și, pe deasupra și bogat.

– Ei bine, vrei acest post temporar, sau nu?

– Cum vă dați seama dacă sunt de încredere?

– Ai o față cinstită.

– Îmi pare rău, domnule Harper. Nu vă pot ajuta.

– De ce nu? Cu câteva zile în urmă vroiai.

– M-am răzgândit. Am impresia că sunteți un șef dificil.

– Cum? Mai dură câteva clipe până își recăpătă glasul. Te informez că nici unul din angajații mei n-a plecat vreodată de la mine.

– Presupun că plătiți bine.

– Nu e vorba de bani. Le face plăcere să muncească la firma mea.

– Munca – plăcută? izbucni în râs și se trânti pe canapea.

– Vei avea mai mulți bani de buzunar. Pentru a întări cele spuse, menționă un salariu mai mult decât generos. Și, dacă îți place să călătorești...

– Îmi place.

– Atunci, care e problema?

Exista, într-adevăr una: dacă vreunul din angajații lui era localnic, va descoperi identitatea ei.

– Ați spus că trebuie să înlocuiesc câte un membru al personalului de serviciu, dar nu știu din cine e compus acest personal și ce atribuții au.

– Este vorba de doamna și domnul Withers, bucătăreasa și majordomul. Pedro, asistentul de bucătar, un spaniol și două fete filipineze.

Așadar, nu era nici un localnic, așa că trebuia să hotărască dacă mai continua farsa sau dezvăluia totul.

– Pentru Dumnezeu, nu mai ezita. Sunt ocupat.

– Accept, decise ea imediat, enervată de tonul lui.

– Bine. Fața lui era lipsită de orice expresie când se ridică să plece. Ar fi bine să-ți cumperi câteva haine decente.

– Nu se admite ținuta sport, lejeră?

– Una este să fii îmbrăcat nepretențios și alta e să fii jerpelit. Își scoase portofelul din buzunar și-i dădu două bancnote a câte zece lire. Poftim; cred că ajunge atât.

– Douăzeci de lire? chicoti strengărește. Nici lui Henry nu i-aș putea cumpăra o hăinuță.

Iritat, Patrick mai scoase încă treizeci.

– Sunteți generos... remarcă ea cu ironie.

– Ți-am dat pentru haine de lucru, nu ca să iei masa cu Regina!

– Cred că voi reuși să găsesc ceva în Iverton.

– Ai grijă – nu sunt decât două autobuze pe zi.

– Merg cu mașina.

– Ai mașină?

Ochii lui de culoarea sefirului se îngustară, exprimând mirare absolută, dar Tessa era pregătită.

– Domnul Anderson mi-a permis să folosesc mașina sa. Nu mint, domnule Harper, adăugă ea, văzându-l că, în continuare, nu-i venea să creadă. Dacă nu mă credeți, puteți renunța la serviciile mele.

– Te cred, te cred... doar atât că mă surprinde.

– Când doriți să încep?

– Luni la ora nouă.

– Bine. Nu-ndrăznea să se gândească nici la reacția doamnei Benson, nici a unchiului Martin când aveau să audă. Oricât savura nașul ei glumele, cu siguranță că aceasta i se va părea exagerată. Să sărbătorim, continuă ea, mergând desculță la bar și luând o sticlă de coniac. Ce spuneți de asta?

Tăcerea lui Patrick Harper era elocventă. Brusc, își dădu seama ce făcuse: o menajeră nu avea voie să bea din băutura patronului. Cu atât mai mult cu cât această băutură era coniac Napoleon.

– Dacă vă gândiți cumva la ceea ce-ar putea spune domnul Anderson, să știți că dumnealui m-a invitat să mă simt ca acasă.

– Una este să te simți ca acasă, și alta să-ți îngădui niște lucruri nepermise.

– Asta credeți că fac?

– Da. Nu, nu beau, mulțumesc.

Se-ndrepta deja spre ușa-fereastră pe care intrase.

– Sunteți abstinent?

– Să spunem că prefer să nu mă simt ca acasă.

– Vă promit că domnul Anderson nu se va supăra.

– Voi aștepta să-mi spună el asta.

– Cum doriți, spuse ea ridicând din umeri, apoi puse sticla înapoi în bar.

Rămasă singură, Tessa se gândi că se descurcase destul de bine, cu toate că nu avea să-i fie prea ușor când va trebui să-l vadă zilnic.

A doua zi dimineața, la micul dejun, planul ei o îngrozi pur și simplu pe doamna Benson.

– Te comporți ca un copil, Tessa. Mă surprinde atitudinea ta.

– Mă distrez puțin.

– Și dacă se află adevărul?

– Imposibil.

– Ce va spune domnul Anderson?

– Va râde.

– Mă-ndoiesc. Și cum îți vei îndeplini atribuțiile?

– Mă simt mult mai bine și deja mă plictisesc. Dacă domnul Harper nu mi-ar fi oferit această neașteptată ocazie, probabil că m-aș fi întors la lucru.

– Vorbești prostii; încă nu ești complet restabilită.

– Atunci, ajută-mă să-mi păstrez buna dispoziție și nu spune nimănui cine sunt.

– Absolut nimănui?

– Da.

– Tot nu-mi place ce faci. Când începi?

– Luni.

– Și cât durează?

– A spus că două luni.

– Două luni? Nu poți continua această farsă atât de mult.

– Nici nu intenționez. Îl mai las să facă încă vreo două trei remarce neavenite la adresa mea, după care îi spun cine sunt și-l privesc cum se schimbă la față și intră-n pământ de rușine.

– Vezi să nu pățești tu așa. De obicei, glumele au efect de bumerang.

– Nu și aceasta. Merg la Iverton să-mi cumpăr haine.

– Mai bine ai merge la Londra.

– Vreau îmbrăcăminte pentru adolescenți, nu luxoasă.

– Să nu cumva să-ți cumperi haine punk!

– Ce idee grozavă!

– Tessa Redfern, dacă îndrăznești să...

– A fost doar o glumă. Intenționez să mă-mbrac tinerește, dar respectabil!

După ce își cumpără blugi, fuste scurte și bluze în cel mai autentic stil adolescentin pe care altădată l-ar fi considerat total nepotrivit cu statutul ei profesional, Tessa avu totuși o strângere de inimă. Patrick Harper o încurajase să se aventureze în acea farsă prin îngâmfarea și lipsa lui de politețe. În plus, farsa era total inofensivă – doar o învățătură de minte, din care nimeni nu va avea de suferit.

Își reveni însă repede.

***

Luni dimineața, Tessa se hotărî, după ce probă mai multe din ținutele nostime pe care le cumpărase, asupra unei fuste scurte din doc și unui tricou alb.

– Cam scurtă fusta, nu crezi? întrebă doamna Benson când o văzu apărând în bucătărie pentru micul dejun.

– Pentru domnișoara Redfern chirurgul, dar în nici un caz pentru fata bună la toate angajată de domnul Harper.

– Tare-aș vrea să renunți la ideea aceasta. Nu poți să știi ce întorsătură iau lucrurile și cum se va termina totul.

– Se va termina cu un hohot de râs. Nu-ți mai face griji. Dacă situația devine neplăcută, opresc totul.

Doar când o porni spre conac, începu să se simtă copleșită de enormitatea faptei ei; una era să te gândești ce distractiv ar fi să faci ceva, și cu totul altceva să treci la acțiune. Dar, nu degeaba era o Redfern! În cel mai rău caz, Patrick Harper ar putea afla identitatea ei și-ar trimite-o acasă.

În fața intrării principale erau cam o duzină de mașini, ceea ce indica faptul că înăuntru era o activitate intensă, adică exact cum îi plăcea ei, pentru că nimic nu i se părea mai trist decât o casă veche rămasă nefolosită. Când ajunse în fața ușii, văzu că e întredeschisă și păși înăuntru. Mai fusese o singură dată acolo, cu mulți ani în urmă, și-și amintea atmosfera sumbră care o impresionase neplăcut. Nimic nu mai rămăsese acum din ceea ce-ar fi putut aduce cu trecutul; totul fusese renovat, recondiționat și modernizat cu un bun-gust desăvârșit în care luxul neostentativ și eleganța alcătuiau un cadru de cea mai bună calitate.

– Domnișoara Redfern?

Tessa se-ntoarse spre blonda statuară cu figură voluptuoasă care o examina cu ochi albaștri și reci.

– Da, răspunse ea, nevoită să-și retragă mâna întinsă. Iar dumneavoastră sunteți...

– Ingrid Mortensen, asistenta domnului Harper. Vă rog să veniți în biroul meu.

Acest birou părea o încăpere la fel de rece și de neprimitoare ca posesoara lui; totul, inclusiv planta de acolo, purta amprenta unei rigidități greu de suportat.

– Înțeleg că domnul Harper v-a explicat ce atribuții aveți.

– Oarecum, răspunse Tessa, simțindu-se brusc ridicolă îmbrăcată astfel în prezența acelei femei extrem de rezervate, stăpâne pe sine și cu o ținută impecabilă.

– Nu păreți prea sigură.

– Mi-a spus ceva, dar a fost destul de vag. Presupun că toți teoreticienii sunt așa, când e vorba de ceva practic.

– Domnul Harper nu este niciodată așa și explică întotdeauna foarte clar și precis.

– În cazul meu, nu s-a întâmplat așa. A menționat ceva în legătură cu înlocuirea oricărui membru din personalul de serviciu, dar nu a intrat în amănunte.

– Atunci, vă voi face eu instructajul. Această casă trebuie să funcționeze ca o mașinărie perfectă; nu tolerăm lenea.

Chiar așa? Tessa se hotărî să renunțe la tot. Se pretase la această farsă cu gândul să se amuze, dar, dacă Ingrid Mortensen urma să-i fie șefă, însemna să fie un adevărat dezastru. Cum se putuse aștepta să fie în subordinea directă a lui Patrick Harper? A fost suficient că se deranjase pentru interviul în urma căruia o angajase; acum, era logic s-o dea pe mâna capabilei sale asistente.

– ... să aveți grijă ca totul să meargă bine și să suppliniți persoana care lipsește pentru gătit, curățenie și...

– Adică, o persoană care să facă de toate.

– Dacă doriți, puteți spune și așa. Ați înțeles tot ce v-am explicat?

– Sunt doar tânără... nu și proastă.

– Să vă prezint personalului, spuse Ingrid enervată, ridicându-se și conducând-o în bucătăria spațioasă în care aparatura modernă și stilul tradițional se îmbinau perfect, dând o ambianță plăcută. Domnul și doamna Whiters – domnișoara Redfern.

O femeie de vârstă mijlocie, cu înfățișare plăcută își șterse mâinile pe șorț și făcu un pas înainte, urmată de soțul ei, un bărbat deopotrivă de plăcut. Tessa îi simpatiză pe loc.

– Mă bucur că ne vei ajuta.

– I-am spus domnișoarei Redfern ce atribuții are, așa că poate începe imediat. Dacă mai vreți să știți ceva, veniți direct la mine și nu uitați că aici este deopotrivă birou și casă și totul trebuie să funcționeze eficient!

– Da, doamnă. Sunt aici la ordinele dumneavoastră, spuse Tessa cu o ironie pe care numai cei doi soți o sesizară, apreciind-o discret cu un zâmbet, imediat după ce Ingrid ieși. Ce doriți să fac? întrebă ea politicos, întorcându-se spre doamna Withers.

– Să faci un ceai. În clipa în care ceainicul începe să fiarbă, Pedro și fetele vor veni imediat și-atunci vei face cunoștință cu ei.

Într-adevăr, la primul șuierat care anunța că apa fierbe, apărură în grabă două filipineze și un tânăr spaniol. Râzând, fetele se prezentară ca fiind Emmy și Eva, iar băiatul, Pedro, o informă imediat în legătură cu ambiția lui de a deveni bucătar și a prelua funcția doamnei Withers, la pensionarea acesteia.

– Mai ai foarte multe de învățat până să ajungi să satisfaci gusturile domnului Harper, spuse cu blândețe domnul Withers care îl auzea pentru a nu știu câta oară. Deși, când lucrează la o nouă idee de software, domnului Harper nici nu-i pasă ce mănâncă, adăugă el, pentru a o informa pe Tessa. Dar, când se relaxează, apreciază enorm felurile fine de mâncare.

– De mic copil a fost așa, completă doamna Withers, copleșită de amintiri. Spunea că, atunci când va avea casa lui, numai eu îi voi fi „bucătăricǎ".

Pesemne că individul acela avea o bunătate înnăscută de putuse inspira atâta devotament din partea acelor doi bătrâni slujitori.

– S-ar putea să dureze o zi sau două până când te acomodezi, dar apoi vei vedea că munca nu e foarte grea.

– Și ce am de făcut când nu am de suplinit pe nimeni?

– Ajuți pe oricine care pare să aibă nevoie de încă o pereche de mâini.

– Ca mine, de exemplu, spuse Emmy. E timpul să servesc cafeaua.

Tessa o ajută să împingă măsuța pe rotile până într-o încăpere luminoasă, învecinându-se cu una mult mai spațioasă, utilată cu birouri și cele mai noi calculatoare Harper.

– Nu se admite să se mănânce sau să se bea ceva în sala calculatoarelor, o informă Emmy, așa că nu ducem niciodată măsuța acolo; cea mai mică firimitură ar putea cauza o defecțiune.

Tessa nu mai avu timp să-i răspundă, pentru că angajații le luară cu asalt. Sigur, se așteptase ca aceștia să fie tineri, dar nici așa – să arate ca niște studenți. Așadar, aceștia erau specialiștii care concepeau programe vândute fiecare cu sute și adesea cu mii de lire.

– Mă numesc Billy, se prezentă un tânăr cu ochelari când luă cafeaua oferită de ea. Ești nouă?

– Da, ajut acolo unde este nevoie... desigur, acolo, nu, spuse ea zâmbind și făcând semn cu capul spre sala cu calculatoare.

– Păcat, interveni un altul. Mă doare capul și tare m-aș duce să înot puțin.

– Ai avea o durere de cap și mai mare dacă m-ai lăsa în fața calculatorului tău.

Bărbatul râse și, la fel, o tânără cu părul strâns în coadă.

– Sunt Liz Cummings, iar dornicul înotător este logodnicul meu.

Repede, se prezentară și ceilalți. Mike, un uriaș blond, Johnny și James, cei doi frați cu figuri serioase și proaspăt căsătoriți. Tom și Jenna Donaldson – amândoi cu pistrui și cu părul de culoarea nisipului.

Alcătuiau un grup amuzant și prietenos și, deși Tessa era foarte curioasă în legătură cu munca pe care o făceau, rămase tăcută, așa cum îi cerea datoria, până la terminarea pauzei.

Abia spre sfârșitul zilei îndrăzni să-ntrebe, pe un ton indiferent, de Patrick Harper pe care nu-l văzuse deloc.

– E în State; merge acolo atât de des, încât se poate spune că face naveta.

– Stă mult? întrebă ea, iritată de dezamăgirea pe care o simțea. La naiba, ce-avea deosebit individul acesta? Ei, de parcă nu știa...

– Greu de spus; câteva zile, de multe ori câteva săptămâni.

Tessa se gândi încă o dată dacă n-ar fi mai bine să renunțe la tot și să plece. Știa însă că n-o va face, și asta nu din plictiseală, ci din dorința de a-și cunoaște vecinul mai bine... mult mai bine.

Acasă, la cină, deși reuși să descrețească fruntea doamnei Benson cu amănunte de la conac, tot nu putu s-o liniștească pe deplin.

– Nu-mi place deloc că mâine plec în concediu și te las aici și nu-mi place deloc farsa pe care o faci; cel puțin dacă eram aici, te mai supravegheam.

– Nu voi face nimic care să-l pună pe unchiul Martin într-o postură neplăcută. Și, dacă nu pleci în concediu, își va închipui că sunt într-adevăr bolnavă și se va întoarce imediat acasă.

– Așa e... Ah, am realizat astăzi ceva foarte important: am găsit locul în care să-l ținem închis pe Henry, ca să nu mai meargă la conac – în țarcul de lângă bucătărie, unde de fapt a fost ținut până s-a dezobișnuit de a mai mânca florile și unde, de altfel, îi plăcea enorm.

Într-adevăr, era o mare ușurare pentru Tessa să-l știe alergând și jucându-se fericit cât avea să fie singur toată ziua, în siguranță și fără riscul de a-i deranja pe alții.

În următoarele zile, Tessa începu să se familiarizeze cu regulile de la conac. Acum înțelegea de ce Patrick hotărâse să-l utilizeze nu numai ca birou, dar și ca locuință: el și grupul lui de experți erau creierul companiei și, ca să fie sigur că-și menține poziția conducătoare pe piață, era important să se concentreze total asupra a tot ceea ce făceau; ori, acest lucru nu se putea realiza într-un mediu tipic de birou sau de fabrică și unde altundeva era mai bine decât în atmosfera liniștită a unui conac în care totul funcționa perfect.

În cea de-a treia zi de serviciu, Tessa o suplini pe Eva; nu putea spune că nu era o senzație ciudată înlocuindu-și aptitudinile de chirurg cu aptitudini casnice. Cel puțin, așa nu se mai confrunta cu situații limită în care trebuia să restabilească echilibrul fragil al vieții. Cele mai grave incidente ce i se puteau întâmpla în acest caz erau să spargă vreun obiect în timp ce ștergea praful, sau să se defecteze mașina de spălat.

În cea de-a patra zi, preluă atribuțiile lui Pedro: curăță argintăria și fabuloasa colecție de porțelanuri de Dresda, Meissen și Wedgwood.

Spre surprinderea ei, se-ntorcea seara acasă extenuată și-și dădu seama că nu se restabilise nici pe departe astfel încât să poată relua zilele cu operații chirurgicale de dimineața până seara.

Rareori era surprinsă de melancolie, dar în seara aceea, Tessa se lăsă copleșită pur și simplu de perspectiva sumbră a vieții viitoare: un drum searbăd pe care avea să-l străbată singură. Asta, în cazul în care nu va găsi un bărbat pe care să-l iubească suficient de mult pentru a-i fi alături și care, desigur, să-i răspundă cu aceeași dragoste. Cam greu de realizat, având în vedere programul ei lung de lucru. N-ar mai fi o problemă dacă s-ar căsători tot cu un chirurg, numai că... dacă programele lor nu s-ar suprapune perfect, ar fi foarte probabil să nu se întâlnească niciodată acasă. Se gândi din nou la ochii aceia albaștri care priveau plini de ironie. Se-ntrebă dacă Patrick Harper ar accepta ca soția lui să aibă propria ei carieră. Puțin probabil! Deși se arăta contrariat de presupusa ei lipsă de interes pentru o profesie, mai degrabă el însuși ar fi optat pentru o femeie cu preocupări casnice și care să-și concentreze întreaga existență asupra lui.

Își petrecu weekendul liniștită, dar în aceeași stare de spirit, dar luni, pe când se-ndrepta din nou spre conac, mireasma ierbii încă ude de rouă și a trandafirilor din grădină și toată strălucirea acelei zile însorite o făcu să-l privească mai optimist.

Se învioră și mai mult aflând că era ziua liberă a lui Emmy și urma să facă ordine în aripa de vest a casei, adică în apartamentul lui Patrick Harper. Asta însemna că și el se va întoarce nu peste mult timp.

Înțelegea acum de ce-și alesese acea aripă: nu numai că era retrasă, izolată de restul casei, dar se putea izola și o parte din grădină, ceea ce se și făcuse de fapt, amenajându-se o piscină înconjurată de scaune și mese.

Trecu în revistă, curioasă, cele cinci apartamente pentru oaspeți, fiecare cu propria baie, apoi sufrageria, salonul și biroul. Covoarele și antichitățile erau cele ce aparțineau casei, dar draperiile trebuie să fi fost noi. În orice caz, totul se îmbina armonios, dând întregii atmosfere o notă de eleganță și rafinament.

Doar dormitorul principal era mobilat în stil modern, adecvat unui adevărat magnat al secolului douăzeci. Draperiile, covorul, cuverturile de pe scaunele balansoar, pernele împrăștiate pe pat, jucau toate un joc subtil de maro ciocolatiu, verde și oranj.

Patul... enorm! Și-l putea imagina cu ușurință pe Patrick întins leneș acolo, printre perne... Enervată de acest gând, Tessa luă repede un teanc de lenjerie din satin cafeniu închis și-ncepu să facă patul – o sarcină nu prea ușoară, când nu ai decât un metru și cincizeci și cinci de centimetri, iar suprafața pe care trebuie să-ntinzi cearșaful pare cât un teren de base-ball.

Se așeză puțin pe margine, aproape gâfâind din cauza efortului, când vocea din spatele ei o făcu să tresară îngrozitor.

– Simte-te ca acasă și trage un pui de somn, dacă tot ești acolo!

Tessa sări în picioare și se-ntoarse imediat spre el. Nu, ochii lui de culoarea safirului și trupul lui ca de zeu nu fuseseră o simplă închipuire de-a ei.

– E liberă Emmy? Întrebând-o se apropie atât de mult de ea încât îi văzu cearcănele de oboseală din jurul ochilor.

– Da și eu...

– Știu.

Cu un gest rapid, se dezbrăcă de haină și se desfăcu la cravată. În mod normal, aceasta ar fi trecut ca un lucru extrem de banal, dar pe fundalul dormitorului, gestul căpătă o notă de intimitate tulburătoare. Străduindu-se din răsputeri să nu-l privească, Tessa își concentră toată atenția asupra așternutului pe care-l întindea.

– Presupun că n-ai învățat asta în armată!

– Ce să învăț? întrebă ea surprinsă până să-și dea seama că aluzia se referea la perfecțiunea cu care îndoia colțurile cearșafului – după modelul paturilor de spital. Ah!... Am învățat de la o prietenă care lucrează la spital.

– O meserie foarte frumoasă. Ai putea și tu să te gândești la așa ceva.

– Sunt fericită așa cum sunt.

– Ești o micuță foarte nostimă.

Nu i se mai spusese „micuță“ de când era studentă.

– Talia mea nu vă privește.

– Te deranjează că ești mică?

– Nu sunt mică; înălțimea mea este absolut normală Cum ar fi să vă spun că sunteți un uriaș nostim?

– Nu m-ar deranja deloc. Nici pe tine nu te-ar deranja dac-ai duce o existență căreia i-ai da mai mult sens.

– Nu credeți că se poate să fii fericit doar lăsându-te în voia valurilor... purtat pur și simplu de viață? Dacă dumneavoastră sunteți obsedat de muncă, nu înseamnă că trebuie să fim toți așa. Acum, dacă vreți să plecați ca să mă lăsați să-mi termin treaba.

– De ce să plec?

– Pentru că mă intimidați. Nu pot lucra cum trebuie dacă mă priviți.

– Dacă promiți să nu mă privești tu pe mine, îmi pun imediat o pereche de blugi și un tricou și plec.

Imediat, Tessa ieși din cameră, de parc-ar fi fost o fecioară sperioasă, și nu o femeie obișnuită să vadă bărbați dezbrăcați. Numai că nu se prefăcea; era într-adevăr îngrozită, dar nu de el, ci de ea însăși – trebuia să admită că întâlnise bărbatul care o făcea să se simtă vulnerabilă, să fie rănită și dezamăgită. Și-apoi doar simpla ideea de a-l vedea pe Patrick Harper dezbrăcat o făcea să-și piardă rațiunea.

– Hei! Glumeam; vino înapoi și termină de făcut patul.

– Am terminat. Închise ușa și ieși în grabă, aproape ciocnindu-se de Ingrid. Vai! Mă scuzați, îmi pare rău...

– Ai toate motivele.

– V-am lovit? Vă rog să...

– Nu la asta mă refeream, ci la prostia de a nu fi părăsit imediat camera când a apărut domnul Harper. Am crezut c-am spus destul de clar că nu trebuie deranjat sub nici o formă cu vorbărie prostească. Ideile dumnealui valorează milioane și nu trebuie să-i întrerupi gândurile.

– Nu eu l-am întrerupt. Dumnealui mi s-a adresat. Îl puteți întreba.

– Domnul Harper e mult prea amabil pentru a te pune într-o situație dificilă.

– Pesemne că glumiți! Își dădu seama, dar deja prea târziu, că o tânără angajată n-ar fi răspuns așa. Dar, în definitiv și în ciuda aerelor pe care și le da, Ingrid era tot o angajată, ceea ce le punea la nivel de egalitate. Știu că sunteți asistenta domnului Harper, dar când m-a angajat nu mi-a spus că voi fi în subordinea dumneavoastră directă, așadar nu aveți dreptul să-mi dați ordine.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești așa... tu... un nimic?

– Vă răspund cu aceeași politețe, spuse Tessa și plecă.

Abia când furia i se mai potoli, regretă ieșirea avută; își dădea seama că, deși abia începută, cariera ei de menajeră avea să fie curmată brusc.

Capitolul 3

La ora nouă și jumătate a doua zi dimineața, Tessa nu mai avu nici un dubiu în privința faptului că Ingrid o reclamase. În timp ce tocmai strângea masa după micul dejun, Patrick intră ca o furtună, răstindu-se la ea.

– Nu crezi că sunt destul de ocupat ca să-mi pierd timpul ascultând-o pe Ingrid plângându-se în privința ta?

– Plângându-se?

– Nu te mai preface! Știi foarte bine la ce mă refer.

– Ah... la povestea aceea...

– Exact; „povestea aceea“ a înfuriat-o. Să-ți intre bine în cap: Ingrid este asistenta mea și are tot dreptul să-ți dea ordine! Dacă nu le accepți, poți pleca.

Era oare un avertisment din partea sorții? Era mai bine să plece, atât timp cât încă inima nu-i era subjugată? Dar gândul la satisfacția lui Ingrid, o hotărî să rămână. În plus, Patrick era un bărbat ca oricare altul și, deși al naibii de sexy, poate să nu mai fie atât de atrăgător în momentul în

care îl cunoști mai bine; și, cu cât îl plăcea mai puțin, cu atât era mai bine pentru liniștea ei sufletească.

– Îmi pare rău că v-am cauzat această neplăcere, domnule. Nu se va mai repeta. Voi face tot ce-mi spune și...

– Încetează cu teatrul!

– Teatrul? Tessa se îmbujoră; de cât timp știa și de ce așteptase atât ca să-i spună?

– Da, ai auzit bine; știu foarte bine că n-ai nici un pic de respect pentru o autoritate, așa că încetează cu această minciună – nu ești capabilă de servilism.

– Preferați să fiu servilă? întrebă ea, răsuflând ușurată.

O privi o clipă, cu capul aplecat într-o parte, ușor încruntat.

– Oricum, n-ai putea. Nu, nu vreau să fii așa.

– Mulțumesc.

– Dar asta nu înseamnă să-i nesocotești ordinele. Dacă te roagă să faci ceva, ascult-o.

Într-adevăr, în următoarele zile, Ingrid nu mai conteni cu ordinele, inventând tot felul de sarcini, probabil tot ce-și putea imagina mai greu sau mai anost: de la măturarea curții din față cu pietriș, la curățarea garajului care adăpostea patru mașini, spălarea geamurilor și plivirea buruienilor.

– Nu mi s-a spus că trebuie să înlocuiesc și grădinarul, protestă totuși Tessa când în cele din urmă, se sătură de aceste exagerări.

– Nici nu trebuie, dar am crezut că vrei să te faci utilă.

Tessa nu răspunse, însă plănuia o replică usturătoare pentru următoarea sarcină irațională ce-avea să i se atribuie.

Era evident că Ingrid făcea tot posibilul s-o țină departe de Patrick Harper și chiar reuși, pentru că, timp de două zile, Tessa nu-l văzu absolut deloc; aproape că nu mai avea sens să rămână.

– Ești foarte gânditoare, se auzi o voce veselă, care-i întrerupse gândurile și Tessa îl văzu pe Mike, uriașul cel blond ce făcea parte din grupul de experți. Cum ți se pare aici?

– Greu.

– Te referi la oameni sau la ceea ce ai de făcut?

– La ambele.

– Sunt sigur că vei găsi modalitatea de a te descurca.

– Încerc!

– Ți-ai terminat treaba, Tessa? îi întrerupse Ingrid, vădit iritată, apărând ca din senin.

– Da; am o oră liberă.

– Atunci, bucură-te de ea fără să-i deranjezi pe alții.

– Dacă este o aluzie la mine, interveni Mike, eu sunt cel care luam o mică pauză; sper că nu e împotriva regulilor.

– Sigur că nu. Tonul lui Ingrid deveni imediat indulgent. Numai că micuței noastre Tessa îi place să vorbească mult, ceea ce poate deranja.

– Aveți dreptate, dar sper să devin mai înțeleaptă când voi ajunge și eu la vârsta dumneavoastră.

Înroșindu-se de furie, Ingrid plecă imediat

– Nu-nțeleg de ce trebuie să fie atât de nesuferită, șopti Mike.

– Așa e ea, săraca.

– În orice caz, are cuțitul bine înfipt în tine. Dar, s-o lăsăm pe Ingrid. E mai amuzant să discutăm despre tine. Unde rămăsesem?

– Nu știu unde rămăsesem, dar trebuie să plec: am uitat să umplu cu apă castronul cățelului meu.

– Cățelul tău e mai important decât mine?

– Firește. Și... să nu spui ceva rău în legătură cu el, că s-ar putea să te muște când mă-ntorc.

– E o promisiune sau o amenințare?

Râzând, Tessa plecă în grabă, folosind drept poartă de acces spărtura pe care tot n-o reparase nimeni. Dar, în momentul în care se aplecă, pentru a se strecura înăuntru, nasul umed al lui Henry se lipi de-al ei.

– Nu, nu se poate! Cum ai făcut asta? Îl trase de zgardă, ceea ce nu era lucru ușor, pentru că proaspătul evadat era încăpățânat ca un catâr și cam tot atât de mare.

Repară portița țarcului său și, temându-se să nu întârzie, se-ntoarse repede la conac, pentru a nu-i da ocazie lui Ingrid... Ah, din nou Ingrid; nu-nțelegea de ce era geloasă pe ea. În definitiv, o tânără de optsprezece ani fără nici un căpătâi nu putea constitui o concurență pentru acea frumusețe sofisticată suedeză. Și totuși, era clar că era frustrată. Dar, de ce? Poate pentru că nu reușea să aibă o relație apropiată cu Patrick? Oare acesta își făcuse o regulă din a nu amesteca plăcerea cu munca? Sau, poate că, deși era suficient de frumoasă pentru a stârni interesul

majorității bărbaților, respingea prin atitudinea ei distantă. Numai dacă nu cumva cu el nu era deloc distantă...

Curioasă, se gândi s-o întrebe mai multe pe doamna Withers, dar nu află mare lucru, decât că provenea dintr-o familie despre care nu vorbea niciodată, de undeva dintr-un sat din Suedia.

Puțin mai târziu, Tessa tocmai așeza o vază cu flori pe biroul lui Patrick.

– Mereu mă-mpiedic de tine, îi reproșă acesta în glumă. Într-o bună zi, când am să deschid sertarul, am să te văd ieșind de acolo.

– Nu vă plac florile?

– Îmi place mai mult liniștea.

– Nu-mi fac decât datoria. Dar, dacă doriți, le iau.

Întinse mâna, împingând din greșeală un prespapier din cristal spre marginea biroului.

– Fii atentă! Se întinse deasupra ei și-l prinse la timp. Ești îngrozitor de neîndemânatică.

– Câtă dreptate aveți! încuviință ea, ascunzându-și un zâmbet.

– Deranjez? se auzi vocea rece a lui Ingrid.

– Ai treabă cu mine, Ingrid?

– Doar ca să-ți spun că domnul Allinson și directorii lui sosesc la ora șapte și am aranjat cina la opt și jumătate.

– Îmi pare atât de rău că m-am lăsat convins de tine să-i invit... Nu pot strânge suficient capital pentru a intra în parteneriat cu Allinson, iar el e prea dur ca să mă lase să cumpăr sub prețul pieții.

– Cred c-ar trebui s-accepți o cotă de douăzeci și cinci la sută.

– Nici vorbă. Dacă va fi acționarul majoritar, va începe să-mi dea ordine; ori intru în acest parteneriat pe picior de egalitate, ori renunț.

– Dacă ai vinde această casă, ai avea banii necesari.

– Tot aș mai avea nevoie de o jumătate de milion de lire.

– Dacă ai vinde și pământul...

– Nu vând companiilor de construcții; ar împânzi zona cu bungalouri și ar distruge mediul ambiant. Știu că ai cele mai bune intenții, Ingrid, continuă el, punându-și mâna pe umărul ei, dar, oricât de mult aș dori să mă asociez cu Allinson Software, conștiința nu mă lasă s-o fac în acest mod.

– Tu și conștiința ta... Zâmbetul ei cald dovedi Tessei că, până și un ghețar se poate topi dacă soarele e suficient de puternic.

„Nu-nțeleg de ce stau să-i ascult", își spuse Tessa și se-ndreptă spre ușă.

– Vreau să-ți vorbesc, Tessa. Presupun că știi să servești la masă.

– De ce?

– Emmy se-ntoarce foarte târziu.

– N-o poate înlocui Eva? Nu servise niciodată la masă și-i era teamă să nu facă vreo gafă tocmai la o astfel de cină importantă.

– Nu; ea va ajuta la bucătărie.

– Dar Pedro? Se poartă să ai chelneri spanioli.

– Din păcate, Pedro nu are îndemânarea necesară. Nu mai rămâi decât tu.

– N-ai mai făcut asta niciodată? întrebă Patrick. Credeam că asta e întotdeauna o muncă disponibilă atunci când rămâi fără serviciu.

– Nu am rămas niciodată fără serviciu. A fost alegerea mea să nu muncesc. Figura lui exprima atât de multă durere, încât se simți tentată să mai fabuleze pe tema aceasta. Reușesc să mă descurc.

– Atunci, de ce faci menajul pentru domnul Anderson? întrebă Ingrid, privind-o cu ostilitate.

– Am nevoie de ceva bani în plus ca să călătoresc prin Europa. Dacă mai am și acest post, pot chiar să fac lux.

– Dacă îți pui speranța în acest post, îmbracă-te cu uniforma lui Emmy și ajută-i pe Withers să așeze masa.

– Dumneavoastră sunteți șefa.

Tessa se simțea intimidată în uniforma sobră a lui Emmy și arăta parcă și mai mică și mai fragilă decât de obicei. Oaspeții erau deja la masă și domnul Withers servea băuturile.

Un bărbat cu păr grizonant, în jur de cincizeci de ani și o doamnă coafată cu multă grijă – John Allinson și soția – erau tratați cu toată atenția de Patrick, extrem de elegant în costumul lui gri închis și purtând o cămașă din mătase crem. Puțin mai departe, Ingrid, amețitor de frumoasă, se întreținea cu trei bărbați – toți înalți, bronzați, siguri pe ei, având aerul unor oameni de afaceri de succes.

Cina a fost un adevărat regal; doamna Withers s-a întrecut pe sine însăși, răsfățând musafirii, printre altele, cu o friptură de miel atât de fragedă și de bună, încât toți au

mai vrut o porție. Cât despre Tessa, reuși să se descurce perfect, secondându-l pe domnul Withers cu gesturi precise și eficiente.

La un moment dat, când ajunse în dreptul lui Patrick, îi observă o sclipire în privirea amuzată, confirmată de comentariul pe care i-l șopti la ureche:

– Te descurci bine, Tessa. Nu e necesar să arborezi o figură chiar atât de solemnă.

– Mulțumesc, domnule.

– Doriți cafeaua servită în salon? întrebă Ingrid, punând capăt discuției lor conspirative. Sau, domnilor, doriți să beți cafeaua singuri, aici?

– În salon, răspunse John Allinson, aruncând o privire spre soția lui, apoi spre Patrick. Dacă discut afaceri când Marjorie nu e de față, pe urmă trebuie să-i repet cuvânt cu cuvânt.

Râseră și merseră în salon.

Era o minunată seară de vară și ușa-fereastră era deschisă spre terasă și spre piscina luminată feeric.

Pe fondul unei conversații generale, Tessa servea cafeaua, iar domnul Withers oferea pahare cu lichior și trabuce.

– Cred că ai luat o hotărâre înțeleaptă mutându-te la țară pentru partea de concepție a muncii, spuse John Allinson, fumând cu un aer încântat.

– Este de asemenea o modalitate excelentă de a utiliza un spațiu atât de mare, comentă entuziasmat unul din ceilalți comeseni.

– Da, și acesta a fost un motiv al mișcării pe care am făcut-o.

– Mie, personal, mi se pare prea liniștit, era de părere Hank, un individ cu început de chelie și fața roșie.

– Nu e întotdeauna așa... De multe ori, câinele vecinilor dă buzna...

– Aici e locul potrivit pentru un câine, spuse doamna Allinson. Îmi și imaginez câțiva – un baset, poate vreo doi beagle sau un seter – sburdând pe aici, sau stând întinși pe covorul persan.

– Locul câinelui este afară, răspunse Peter.

– Nu tot timpul...

– Marjorie, nu toată lumea este atât de înnebunită după câini ca tine, spuse soțul ei, zâmbind. Dacă ai avea...

Lătratul care se auzi o făcu pe Tessa să înghețe. Nu, nu se putea ca viața să fie atât de crudă cu ea! Și totuși, se-ntâmpla cu adevărat: Henry veni pe terasă și, lățos cum era, cu un os uriaș de miel fixat bine între dinți, se așeză în prag.

– Vorbind de lup... șopti Patrick.

– Vai, ce cățel frumos, se entuziasmă imediat doamna Allinson.

Auzind tonul de alint, Henry se ridică.

– Jos! încercă Tessa să-i comande, printre dinți, cât putu de discret.

Henry, însă, nu o luă în seamă nici pe ea, și nici pe doamna Allinson, pentru că își văzuse idolul.

Cu osul ținut cu mândrie, sări pe Patrick cu eleganța unui cal de rasă, lăsând în urma lui pe covor urme de labe

și măturând în trecere obiectele de pe măsuțele joase. Tessa încercă să-l prindă, dar Henry făcu un salt și, ajungând lângă Patrick, îl privi cu adorație, apoi depuse în brațele lui ofranda supremă: osul plin de grăsime.

Tessa era sigură că nu va uita cât va trăi nici rușinea pe care o trăi din cauza purtării lui Henry, nici hohotul de râs înăbușit cu stângăcie în care izbucni involuntar.

Patrick și Ingrid îi aruncară priviri pline de mânie înainte de a arbora un zâmbet forțat; trebuia să zâmbească, pentru că și ceilalți musafiri se stăpâneau cu greu să nu râdă.

– Îmi cer scuze domnule Harper, îngăimă ea, reprezindu-se să-i ia osul din brațe.

– Va trebui să faci ceva cu blestematul ăsta de câine, spuse el printre dinți, adunând bucățele de carne de pe pantaloni.

– Nu e câinele tău, Patrick? întrebă doamna Allinson.

– Este câinele familiei de vizavi, interveni Tessa. Îmi permiteți, domnule, să-l duc acasă?

– Nici prin gând nu-mi trece să te opresc.

Auzind, imediat cum ieși târându-l pe Henry, un hohot general de râs, Tessa își dădu seama că, din fericire, Patrick reuși să redreseze o situație care ar fi putut fi extrem de jenantă, compromițând reușita serii.

– Tessa!

Întorcându-se, o văzu pe Ingrid înaintând spre ea.

– Meriți să fii concediată! Voi discuta cu domnul Harper mâine dimineață.

– Nu mă puteți învinui pe mine de comportamentul lui Henry. Dacă zidul ar fi fost reparat, n-ar fi ajuns acolo. Domnul Harper continuă ea, profitând de tăcerea nedumerită a lui Ingrid, știe că spărtura în zid a fost cauzată de rădăcinile chiparosului de pe proprietatea dumnealui, așa că, dacă nu-l mai vrea pe Henry în vizite inoportune, știe de are de făcut.

Apoi, se-ntoarse și plecă, nu însă fără a simți mustrări de conștiință: bănuia că uitase ușa țarcului întredeschisă. Bănuiala se confirmă imediat ce ajunse acasă, ceea ce o îngrijoră destul de mult, pentru că dovedea din partea ei o neatenție ce nu o caracteriza în condiții normale.

Totuși, abia a doua zi dimineață aprecie pe deplin comicul situației. Nu-i părea rău pentru pățania lui Patrick, deși n-ar fi vrut să-i prejudicieze afacerile.

Cum ajunse la conac, Pedro o anunță că domnul Harper o așteaptă. Se întristă; o va concedia – era absolut firesc, și ea ar fi procedat la fel în locul lui. Se gândi totuși să nu-și dezvăluie identitatea înainte de a pleca, pentru că efectul n-ar fi fost cel scontat. Porni spre piscină, acolo unde i se spusese că-l găsește, mirată de tristețea ce-o învăluia la gândul că nu-l va mai vedea, sau... de fapt... da, asta trebuia să fie cauza, că jocul se va termina.

Patrick înota în piscină. Cu siguranță că o văzuse, dar probabil vroia s-o facă special să-l aștepte, așa că, fără să se

grăbească, mai înotă două lungimi de bazin înainte de a ieși din apă și a se posta, în toată splendoarea, în fața ei.

– Vreau să-ți vorbesc.

– Dacă vă referiți la scena trecută, a fost deopotrivă și vina dumneavoastră.

– Adevărat. Am trimis pe cineva să repare zidul.

Între timp, își luă halatul agățat de creanga unui copac din apropiere și se-mbrăcă. Tessa făcu un adevărat efort pentru a-și desprinde privirea de pe conturul perfect al mușchilor pieptului lui.

Enervată pe ea însăși, Tessa nu putea înțelege ce i se întâmpla; doar văzuse sute, mii de mușchi pectorali care nu-nsemnaseră nimic pentru ea. De ce această hipersensibilitate de care dădea dovadă acum? Încercă să se liniștească, spunându-și că perfecțiunea lui anatomică o genera și interesul era pur profesional.

– ... nu în întregime vinovat.

Tessa tresări, dându-și seama că nu fusese atentă la ce-i spusese.

– Cel puțin poți să asculți ce-ți spun.

– Mă scuzați... încercam să mă gândesc cine v-ar putea ajuta în ceea ce privește zidul.

– Ți-am spus c-am trimis deja pe cineva. Dar asta nu înseamnă că-l poți lăsa să umble liber, pentru că oricând poate găsi o modalitate de a pătrunde din nou aici.

– Cred că vă place... Brusc, deveni conștientă de privirea lui Patrick zăbovind asupra zâmbetului ei provocator.

Henry nu e obișnuit să fie închis. Domnul Anderson e de părere că animalele trebuie lăsate libere.

– Cum de știi atât de multe lucruri despre domnul Anderson?

– De la menajera lui. Tot ea spunea că Henry vă place, pentru că-i amintiți de fostul lui stăpân care a fost nevoit să-l dea domnului Anderson când a fost trimis să lucreze timp de trei ani în Egipt.

– Mă-ndoiesc că există cineva care să vrea să-l dea pe Henry. Dar, destul despre acest câine. Înainte de a continua se așează comod într-un șezlong. Te-ai achitat foarte bine de sarcina ta aseară. Withers spune că te-ai comportat cu profesionalism. Sunt convins că-ți pot găsi un post de chelneriță după ce vei pleca de aici.

– Chelneriță? Am ceva mai mult respect pentru picioarele mele.

– Ai câștiga foarte bine.

– Nu, ar fi foarte plictisitor.

– Ție totul ți se pare plictisitor.

– Poate că mă voi schimba când voi ajunge la vârsta dumneavoastră. Mă scuzați, domnule Harper, n-am vrut să vă jignesc, adăugă ea, abținându-se să nu râdă, când îi văzu figura indignată.

– Îți apreciez punctul de vedere. Câți ani ai – șaptesprezece, optsprezece? Ți-am mai spus, sunt destul de bătrân ca să-ți fiu tată.

– Prostii! Nu păreți s-aveți peste treizeci de ani.

– Ce compliment! Dar, să revenim la tine; doar nu te gândești serios să faci turul Europei?

– Aveți o idee mai bună? Să nu-mi spuneți că m-ați vedea în postura unei femei de afaceri.

– Niciodată!

– Dar ca profesoară?

– Știi să te impui, dar... nu.

– Dar ca medic?

– Vai de pacienții tăi! izbucni el în râs. Mă tem că nu ești făcută pentru așa ceva. Ești prea...

– Dacă spuneți „mică", mi se face greață.

– Dar e adevărat. De ce nu accepți acest fapt, în loc să-l negi?

– Nu neg, dar consider că statura nu are nici o legătură cu performanța dacă ești capabil. Oricum, încă nu m-am decis dacă voi călători sau nu. S-ar putea să vă surprind cu hotărârea de a mă pregăti pentru o profesie.

– Foarte bine... atâta timp cât asta nu te împiedică să te căsătorești și să-ți formezi o familie.

– De ce m-ar împiedica? O mulțime de femei având o carieră de succes se căsătoresc și au copii.

– Și o mulțime au ca prioritate cariera, nu viața de familie.

Tessa înghiți cu greutate, promițându-și că se va schimba.

– De multe ori sunt nevoite de facă acest lucru, până când dobândesc un statut profesional solid; dar apoi...

– Nici apoi nu renunță și nu mai au disponibilitatea sufletească pentru o relație intimă.

– Generalizați prea mult. Cunosc o mulțime de femei cu cariere de succes și, în același timp, având căsnicii fericite.

– Într-adevăr? Nu știam că frecventezi asemenea cercuri.

– Doar știu să citesc și revistele pentru femei și sunt pline de astfel de povești.

– Exact asta și sunt: povești.

– Vă mai spun un singur lucru: am întâlnit la Londra o femeie medic cu o carieră de succes, o casă mare de întreținut, patru copii și un soț fericit.

– E o excepție.

– Întotdeauna sunteți atât de căpos?

– Poftim?

– Mă scuzați, vroiam să spun încăpățânat.

– Nu, spuse el cu un zâmbet abia schițat; sunt pur și simplu realist.

– Aceasta înseamnă că nu vă veți căsători niciodată cu o femeie care are o carieră de succes?

– Exact! Când și dacă voi renunța la libertatea mea, am să vreau să fiu punctul central al existenței respectivei femei.

Tessa încercă să găsească o notă de umor, dar, când expresia ochilor și gurii lui confirmă tonul extrem de serios cu care rostise acele cuvinte, simți o imensă dezamăgire față de gândirea lui obtuză.

– Hei, nu mă privi atât de acuzator. Nu fac decât să exprim dorința celor mai mulți bărbați, numai că nu au

curajul s-o spună, sau tăria de caracter să rămână consecvenți. De obicei, se îndrăgostesc și nu mai sunt raționali. De fapt, nu-mi doresc decât o femeie care să mă iubească suficient de mult pentru ca viața mea să devină însăși viața ei.

– Când o veți găsi, să-mi prezentați și mie acest model de perfecțiune!

– Încă n-am început să caut; țin prea mult la libertatea mea. Spunând acestea, căscă și se întinse.

Tessa își desprinse cu greu privirea de la abdomenul lui plat și de la slipul atât de colant! Încerca să-l examineze cu un ochi clinic, dar nu reușea să-l vadă decât cu ochi de femeie – o femeie conștientă că anii trec prea repede, că-și dorește copii și că tânjește ca dragostea ei plină de pasiune să-i fie împărtășită. Brusc, se întoarse cu spatele și plecă.

– Arăți de parcă ai fi avut o discuție aprinsă cu domnul Harper o întâmpină domnul Withers cum intră în bucătărie.

– M-a enervat cu remarcele lui stupide în legătură cu femeile de carieră.

– De ce te deranjează? interveni și doamna Withers. E puțin probabil să devii una dintre ele.

– E-adevărat, dar nu mi-am închipuit că are concepții atât de demodate.

– Ei, cred că te necăjea. Ce, ai uitat de domnișoara Rogers? se adresă ea soțului său, apoi, la insistențele Tessei, îi satisfăcu acesteia curiozitatea. Era o prietenă apropiată a domnului Patrick. Făcea decorațiuni interioare; de fapt, așa

s-au și cunoscut – ea fost designerul biroului lui. Toată lumea credea că ea va fi aleasa. Numai că, atunci când i s-a propus să plece în Orientul Mijlociu, să facă decorațiunile interioare pentru palatul nu știu cărui șeic, a acceptat. Asta însemna că lipsește șase luni. Domnul Patrick s-a înfuriat îngrozitor.

– Șase luni nu-nseamnă chiar atât de mult.

– Probabil că, la prima ocazie, ar fi făcut-o din nou.

– Credeți c-ar fi trebuit să renunțe la carieră?

– Ar fi avut foarte mult de lucru și în Anglia. În orice caz, e mai ușor pentru o femeie să renunțe.

– Niciodată n-aș renunța la carieră pentru un bărbat.

– Mai așteaptă, până te îndrăgostești, o avertiză doamna Withers.

– Mai așteaptă până vei avea o carieră, glumi domnul Withers, punând capăt discuției.

Capitolul 4

Tessa se-ntoarse la Greentrees să-i dea să mănânce lui Henry, dar mintea ei era în continuare frământată de implicațiile conversației cu Patrick și apoi cu soții Withers.

Își dorea un soț și o familie, dar nu-și dăduse seama până atunci că o căsătorie i-ar putea bulversa viața. Desigur, trebuia ca lucrurile să fie lămurite de la început, dar chiar și așa... bărbatul ideal din visele ei recente nu prea corespundea cu cel real, ale cărui opinii tocmai le aflase.

Își întrerupse brusc gândurile când ajunse acasă și intră: era cineva înăuntru. Încă nu știa dacă să țipe sau să fugă, dar, din fericire, auzi imediat binecunoscuta voce plină de căldură a doamnei Benson.

– Tu ești, Tessa.

– Ah, m-ai speriat. Nu te așteptam atât de curând.

– A plouat tot timpul, și-apoi eram îngrijorată și pentru tine... Ce-ai făcut?

– M-am distrat.

– Pe seama bietului om?

– Fii liniștită, merită. Probabil că, într-o săptămână, voi renunța. Ei, venisem doar să verific dacă totul este în regulă, dar, acum, că ești aici, pot pleca liniștită.

În drum spre conac, se gândi că n-ar fi rău să-i facă plăcerea doamnei Benson și să pună capăt farsei chiar în acea după-amiază. Va pregăti ceaiul, apoi va mărturisi totul lui Patrick. Mă rog, poate nu chiar astăzi – nu prea avea curajul. Dumnezeule, în ce încurcătură intrase!

Acestea erau gândurile Tessei pe care Patrick le întrerupse intrând în bucătărie, unde Tessa era singură.

– Mi-e foame.

– Emmy tocmai a dus măsuța cu prăjitura cu ciocolată.

– Nu mă refeream la desert, n-am mâncat la prânz.

Tessa își aminti că se lucra la un software pentru o companie internațională și personalul de serviciu fusese rugat să lase măsuțele în sufragerie, fără să întrerupă specialiștii din lucru. Dar Patrick lucra de multe ori în aripa de vest a clădirii și nu făcea pauză până nu termina, neavând în acest timp nimic altceva decât fructe și cafea.

– Nu e sănătos pentru sucul gastric să nu mâncați regulat, spuse ea scoțând din frigider supiera cu supă de castraveți.

– Nu te mai chinui să scoți farfurie.

– O mâncați pe toată?

– Mor de foame.

– Atunci, mâncați o masă de prânz normală.

– Micuță și autoritară.

– Și Ingrid e autoritară și e înaltă ca un stâlp.

– Ca o salcie, o corectă Patrick amuzat. Nu-ți place, nu-i așa?

– Sentimentul e reciproc.

– Ce ceas! exclamă el când Tessa îi așează supiera în față.

Tessa își dădu seama cu surprindere că, din neatenție, își pusese la mână ceasul pe care nu-l mai purtase de când se angajase acolo – un Rolex de aur primit cadou de la unchiul Martin în ziua în care împlinise douăzeci și cinci de ani.

– Nici nu s-ar spune că e o copie. Arată ca originalul, nu credeți?

– Categoric.

– Revenind la Ingrid, reluă el în mod neașteptat, face parte din atribuțiile ei să aibă grijă ca totul să funcționeze perfect și, dacă îți dă ordine, înseamnă că e necesar.

– E necesar și să fie nesuferită?

– Așa e ea. Este un administrator de primă mână și lucrează nonstop.

– N-ar fi nevoie pentru un administrator de primă mână.

Patrick intenționă să răspundă, dar se razgândi, ceea ce o făcu pe Tessa să zâmbească, mulțumită.

– Doriți fripură rece și salată?

– Prefer o tartină cu unt de arahide și gem de căpșuni.

Tessa începu să taie pâinea, nedumerită dacă inventase acea combinație special ca s-o șocheze, sau dacă avea cu adevărat astfel de gusturi ciudate, când îl auzi, surprinsă, râzând.

– Ce s-a întâmplat?

– Feliile acelea enorme pe care le tai... Ești cam neîndemânatică pentru cât ești de mică.

Tessa abia se stăpâni să nu râdă; dac-ar fi văzut-o în sala de operații... Dar Patrick avea dreptate: feliile erau tăiate grosolan, însă numai fiindcă nu se concentrase asupra a ceea ce făcea.

– Bravo!

– Pentru ce?

– Pentru că te-ai stăpânit. În mod obișnuit, când menționez ceva despre statura ta, ești în stare să mă bați.

– Mai este timp încă. Îmi păreți extrem de enervant.

– Nu, nu se poate să vorbești serios. În ochi i se aprinse o scânteie ciudată. Ai fost cam meschină cu genul...

– Mă scuzați.

Cu capul încă întors la ceea ce făcea, Tessa întinse mâna să ia farfuria, dar, înainte de a putea reacționa în vreun fel, Patrick o prinse, o așeză în brațe și-și apăsă buzele pe ale ei.

Era prima oară când o atingea și era conștientă de fiecare parte a trupului lui: de mâinile care-i cuprindeau talia, de degetele care o mângâiau cu mișcări insidioase, de coapsele tari și mai ales de buzele lui senzuale. Nu schiță nici o încercare de a i se împotrivi, ba mai mult, se lipi strâns de pieptul lui, savurându-i gustul și parfumul. Era ca și cum se adâncea într-o mare de pasiune, înnebunită de plăcere, val după val. Următorul val, însă, nu mai veni: Tessa se trezi așezată din nou în picioare, iar Patrick se retrase.

– Îmi pare rău, spuse el sacadat, deopotrivă iritat și plin de regret. În mod normal, nu am relații cu copii abia ieșiți din fașă.

Furioasă pe schimbarea bruscă în atitudinea lui și mai ales pe faptul că o făcuse să reacționeze astfel în timp ce el nu simțea nimic, Tessa încercă să banalizeze tot incidentul, reducându-l la dimensiunea unui fapt oarecare, complet lipsit de importanță.

– Nu trebuie să vă simțiți vinovat; mi-am luat zborul de mult timp.

– Sigur... îmi dau seama că ai experiență, răspunse el sarcastic.

– Nu pot fi foarte pasională cu un bărbat de vârstă mijlocie, domnule Harper, chiar dacă arată foarte bine...

– E de-nțeles... Nici mie nu mi s-a întâmplat până acum să am vreo relație cu o adolescentă; prefer femeile sofisticate.

– Ca dumneavoastră?

– Nu crezi?

– Un bărbat sofisticat nu și-ar cere scuze pentru un sărut nevinovat... așa cum ai săruta-o pe bunica.

Patrick scoase un sunet înăbușit, apoi se ridică, repezindu-se spre ea, dar se opri imediat la intrarea lui Ingrid. Era ciudat cum aceasta simțea când ei doi erau împreună.

– Ah, Patrick, mă bucur că, în sfârșit, mănânci.

Fără să-i răspundă, ieși din bucătărie, fapt care, spre surprinderea Tessei, n-o deranjă deloc pe Ingrid.

– Când lucrează la ceva, nu se mai gândește decât la problema respectivă. Sper că nu l-ai deranjat cu vorbăria ta.

– Cred că nu; în orice caz, se amuză copios.

– Patrick se amuza de tine, și nu împreună cu tine. Te consideră un specimen atât de ciudat, încât te-ar conserva într-un borcan.

– Pe care să-l ducă în dormitorul lui?

Tessa savură pentru o clipă furia ce se citea pe fața lui Ingrid, apoi ieși, trântind ușa. Dar, în ciuda victoriei asupra asistentei, nu se simțea deloc fericită. Sărutul lui îi trezise, după mulți ani, emoții pe care crezuse că le poate ține sub control. Pentru prima dată, nu merse pe scurtătura din grădină, deoarece spărtura în zid era aproape acoperită, ci o porni pe aleea lungă spre intrarea principală. Când ajunse aproape de poarta mare din fier forjat, o mașină opri lângă ea.

– Ai terminat devreme, spuse Patrick.

– Da. Îl privi drept în ochii de un albastru incredibil, fără însă a se mai lăsa impresionată de strălucirea lor.

– Ne vedem mâine.

Era o întrebare sau o afirmație? Instinctiv, Tessa simțea că e nesigur dacă ea pleca pentru că, într-adevăr, terminase ce avea de făcut, sau era o hotărâre definitivă.

– Nu mai vin mâine.

– La naiba, Tessa! Vrei să-mi cer din nou scuze pentru că te-am sărutat? Sări din mașină și făcu un pas spre ea, apoi, răzgândindu-se, se rezemă de portieră. Ți-am spus că a fost un impuls de moment și că nu se va mai repeta. De acum înainte, nu vei avea de ce să te temi din punctul meu de vedere.

Tonul lui ușor amuzat o făcu să-și dea seama de reacția ei exagerată. Patrick avea dreptate: dacă într-adevăr era o hippy de optsprezece ani, acel sărut, categoric, n-ar fi însemnat nimic; indignarea ei era mai degrabă proprie inhibițiilor femeii de douăzeci și șapte de ani care era în realitate. Și-și mai dădu seama de ceva: pentru vârsta ei, ar fi trebuit să aibă mai multă experiență.

– Bine, rămân, se auzi ea spunând, încă înainte de a fi conștientă că vrea să ia această hotărâre.

– Ai cuvântul meu de onoare că voi păstra distanța.

– Ați face foarte bine.

– Atunci, ne vedem mâine.

– V-am spus că nu vin.

– Bine, dar...

– Îmi iau ziua liberă. Era o decizie de moment, dar simțea nevoia să fugă de el.

– Mergi la Londra?

– Unde altundeva? E singurul loc în care te poți distra.

– Presupun că întotdeauna te distrezi acolo, spuse el cu amărăciune, după care se urcă în mașină și plecă.

Tessa își continuă drumul spre Greentrees, neînțelegând ce-l făcuse pe Patrick să pară nemulțumit de plecarea ei la Londra. Sau poate că era atras de menajera adolescentă mai mult de cât vroia să recunoască. Era un gând amuzant, care conducea spre altele, poate mai puțin amuzante, dar în orice caz, considerabil mai interesante – și mai periculoase, în același timp.

***

Deși își propusese să-și petreacă ziua la Londra, Tessa rezistă tentației de a trece pe la sir Denis; știa că, dacă va pune piciorul în spital nu se va putea abține să nu se-ntoarcă la lucru. Hotărî, așadar, să-i facă o vizită lui Bobby Millet, să vadă în ce stadiu se afla cu pregătirea expoziției de lucrări în argint și lemn.

Da, Bobby o făcea întotdeauna să se simtă bine, ceea ce nu se putea spune despre Patrick și cu atât mai puțin despre Ingrid.

Stând pe banca de sub stejarul preferat al unchiului Martin, Tessa își aminti din nou de începutul prieteniei cu fostul ei pacient.

Acesta făcuse o infecție chiar a doua zi după ce îl operase de peritonită. După examinare, văzuse pe fața acelui tânăr grav bolnav un zâmbet larg.

– E imposibil să te simți chiar atât de bine cum vrea s-arate zâmbetul tău.

– Mă simt bine, șopti el, deși avea temperatură mare.

Scena se repetase timp de o săptămână: de fiecare dată când îl consulta, el îi zâmbea, sperând că e bine. Apoi, când temperatura în sfârșit îi scăzuse, o întâmpinase cu salutul „Bună doctore!“ adăugând:

– Dacă mă mai corectezi la treburile alea, am să fiu ca o locomotivă cu abur.

– Ce știi tu despre locomotivele cu abur? îl necăjise ea.

– O mulțime de lucruri; acesta e hobbyul meu.

Era un hobby neobișnuit pentru un tânăr care-și dădea cu gel pe păr și purta cercel.

– Credeam că nici nu mai există.

– Se mai folosesc câteva în India și America de Sud și am de gând să merg să le văd, într-o bună zi.

– Este un țel înalt.

– Dă sens vieții mele: voi face avere și voi călători.

– Cu ce te ocupi?

– Sculptez în lemn și vând obiectele la piață.

– Mi-ar plăcea să le văd, spusese ea, deloc convinsă.

– Atunci, vino în Battersea unde locuiesc împreună cu doi amici.

După o săptămână, Bobby părăsise spitalul și, după o lună, Tessa primise de la el o invitație la ceai. Considerând că ar fi fost nepoliticos din partea ei să refuze, își anunțase venirea.

Pe cât de mirată fusese când îi cunoscuse prietenii, pe atât de bine se simțea în prezența acelor punkișți; mirarea ei nu se opri acolo – se așteptase la mici animale și gnomi din lemn, de tipul celor pe care-i vedea la piață, dar, în fața lucrărilor lui Bobby, rămase pur și simplu mută de uimire: era vorba de un talent cu totul ieșit din comun. Fiecare friză ce atârna pe pereți era un peisaj lucrat în cele mai mici amănunte în lemn de diferite esențe: mahon, pin, mesteacăn argintiu, iar Tessa nu se mai sătura privind locomotiva cu abur care staționa într-o gară de provincie, sau cea care trecea mândră prin Anzii Peruvieni, sau, tot o locomotivă cu abur, trecând de data aceasta pe fundalul unui peisaj african punctat de antilope, girafe și elefanți. Fiecare linie, fiecare sinuozitate, vorbind despre magia formelor. Sau cele șase semne stradale.

– Sunt minunate, șopti ea, cu răsuflarea tăiată. Le-ai arătat la vreo galerie de artă?

– Am încercat o dată, dar galeristul nu s-a arătat interesat.

– Categoric, a fost un prost. Astăzi sunt liberă; mă-ntorc mai târziu cu cutii pentru ambalaj.

– Ce-ai de gând să faci?

– Să le arăt unui prieten care are o galerie în Mayfair. Îți garantez că vei deveni atât de faimos și de bogat, încât vei putea merge să vezi fiecare locomotivă cu abur la fața locului.

Graham Koster, a cărui galerie de pe strada Bond era locul de lansare a tinerilor artiști, era un prieten al nașului ei.

– Te rog să fii sincer, Graham, șopti Tessa în timp ce Bobby, ajutat de personalul galeriei, despacheta lucrările. Nu vreau să ne dai false speranțe.

– Știi că nu procedez niciodată așa și sunt foarte deschis.

– Îmi pare rău că v-am făcut să vă pierdeți timpul, spuse Bobby când Graham reveni lângă ei, după examinarea lucrărilor. Le împachetez și plec.

– Poți pleca, după ce discutăm contractul.

– Vreți să spuneți că vă plac lucrările mele?

– Mai mult, sunt absolut entuziasmat.

După șase luni, Bobby își deschisese prima expoziție și vânduse toate lucrările, în afara unui peisaj pe care, pentru prima oară părând să nu-și găsească bine cuvintele, i-l oferise Tessei.

Apoi, plecase, într-adevăr, să vadă locomotivele cu abur și se-ntorsese în primăvara următoare, gata din nou de lucru.

Tessa zâmbi amintindu-și de seara aceea de mai când, trecând prin fața atelierului lui și văzând lumina aprinsă, intrase la el, să verifice dacă totul era în ordine.

– Nu dormi niciodată? îl întrebase ea, dându-și seama, după așchiile de lemn din părul lui, că lucra.

– Văd că nici tu.

– Lucrezi la ceva nou?

– Da; când m-am întors din Peru, am cunoscut un argintar și deschidem acum o expoziție împreună. Încă nu avem nimic gata, dar mai lasă-mă câteva luni.

Era acum august, așadar, timpul să-i facă o nouă vizită. Merse imediat să-i dea telefon.

– Te-ntorci definitiv?

– Nu încă.

– Nu-mi place deloc ca doctorul meu să fie bolnav.

– Nu sunt bolnavă, am fost doar obosită. Acum mă simt mult mai bine, după cum vei vedea mâine, dacă ai puțin timp.

– Sunt întotdeauna liber pentru tine. Te invit la prânz.

Tessa ajunse la atelierul lui Bobby la ora promisă și imediat i se satisfăcu dorința și curiozitatea de a vedea noile lucrări; merseră la galeriile subterane unde acestea erau păstrate, la standul pe care Jack, colaboratorul lui Bobby, îl deținea. Privea atât de încântată jungla și peisajele marine cu intarsii din argint, încât Tessa nu-i văzu decât în ultima clipă pe Patrick și pe Ingrid la o distanță de doar două standuri. Îngrozită, se aplecă până când aceștia se îndepărtară.

– Ce e, ți-e rău? întrebă Bobby, îngrijorat. Ești albă ca o stafie și tremuri.

– Ți se pare. Mi-e doar foame.

Bobby o duse imediat la un restaurant italian și, abia când ajunseră la cafea, Tessa îi dezvălui motivul adevărat al purtării sale.

– Tu, o adolescentă cu fustă mini... Bobby abia se putu opri din râs. Nu pot să cred. Fac pariu că arăți senzațional, dar nu semeni cu doctorul meu. În orice caz, acest Patrick al tău va intra în pământ de rușine când va afla adevărul. Apropo, când ai de gând să-i spui?

– Curând, deși nu știu exact când.

– Doar nu te-ai îndrăgostit de el, nu?

– Ce întrebare prostească.

– Vreau un răspuns la fel de prostesc.

– Sigur că nu. Are o carieră strălucită...

– Ca tine.

– Și nu poate suferi femeile de carieră.

– Ca tine. Mai bine l-ai lăsa și te-ai întoarce la Londra; glumele au prostul obicei de-a se întoarce împotriva celor ce le fac. Iartă-mă, Tessa! Auzi! Eu, să-ți spun ție ce să faci – nu e-n regulă.

– Suntem prieteni și părerea ta e binevenită.

Mai târziu, în drum spre casă, Tessa se gândi la tot ce-i spusese Bobby și-i dădu dreptate: drumul pe care pornise nu o ducea acolo unde ar fi vrut. Încă o mai frământa același gând, când, intrând în bucătărie, o găsi pe doamna Benson fără obișnuitul ei zâmbet care-i lumina întotdeauna chipul. Știu imediat că se-ntâmplase ceva.

– Vasul georgian... începu să explice doamna Benson cu mare greutate... cel pe care domnul Anderson l-a moștenit de la străbunica lui... Am vrut să-l curăț în această dimineață și am văzut că lipsea.

– Poate că l-ai pus în altă parte și-ai uitat.

– Nu, în nici un caz. Îl țin întotdeauna într-un loc special, în bufetul cu argintărie, în spatele unei vaze.

Imediat, Tessa își aminti de seara cu incidentul cauzat de Henry la cina oferită de Patrick. Dumnezeule! De fapt, atunci ea încuiase bine ușa de la bucătărie. Cine știe ce altceva mai lipsea!

– Este vina mea, șopti ea, prăbușindu-se pe un fotoliu. Nu-și putea ierta neglijența, cauzată tot de acea farsă stupidă, de acea goană a ei între casă și conac. Ar trebui să sun la poliție.

– Am sunat deja. Le-am spus c-am fost jefuiți. Din fericire, a sosit domnul Harper.

– Ce legătură are el?

– El și domnișoara Mortensen au văzut mașina de poliție sosind aici, tocmai când plecau la Londra, iar el a venit să vadă ce s-a întâmplat. Nu știu ce m-aș fi făcut fără el; eram atât de supărată, încât nici nu mai eram în stare să explic poliției corent. Cu ajutorul lui am verificat toată casa și nu lipsea decât acel vas – care, însă valorează o avere.

– Of, știu... Ar trebui să-i telefonez unchiului Martin. Acum, în Noua Zeelandă este dimineață și s-ar putea să-l mai găsesc încă acasă.

Mai recunoscătoare ca oricând acelei invenții numite „telefon“, Tessa află în zece minute că vasul era la un bijutier în Iverton, unde nașul ei îl dusese pentru repararea unui mâner, uitând să-i mai spună și doamnei Benson despre aceasta. Telefonă imediat la poliție și, la sugestia doamnei Benson, la conac.

– A plecat la Londra cu domnișoara Mortensen, o anunță domnul Withers și-i așteptăm abia mâine dimineață.

Așadar, el și Ingrid petreceau noaptea împreună la Londra... în același pat, fără îndoială, pentru că era greu de imaginat că frumoasa suedeză o să piardă o astfel de ocazie.

Degeaba încerca Tessa să-și spună că Patrick nu era tipul de bărbat care să amestece plăcerea cu afacerile. În definitiv, cine-ar fi putut să reziste unei femei hotărâte să-l ademenească? Dar, era liber să facă oricum vroia. Pe ea n-o deranja decât faptul că era vorba despre Ingrid – cel puțin, așa vroia să creadă.

Capitolul 5

A doua zi dimineață, Tessa o ajuta deja de câteva ore pe doamna Withers la bucătărie, când se auzi mașina lui Patrick. Cu greu se stăpâni să nu alerge în întâmpinarea lui, desigur, numai pentru a-i da vestea în legătură cu vasul și să-l asigure că nu era vorba despre nici un jaf.

– Vreau să-ți vorbesc Tessa! spuse el pe un ton ferm, imediat cum intră. Vino în biroul meu în zece minute. Apoi, păstrând aceeași figură severă, ieși imediat, fără a aștepta răspunsul ei.

Tessa porni spre aripa de vest, dar buna dispoziție îi pieri când se-ntâlni în holul principal, față în față cu Ingrid, satisfăcută ca o pisică după ce terminase de mâncat un canar. Ce naiba, nu mai avea nici un pic de subtilitate? Vroia să facă tuturor cunoscut că petrecuse noaptea în același pat cu Patrick?

– Unde-ai pornit-o? întrebă Ingrid, așezându-se în fața ei, ca pentru a-i bara drumul.

– La marele șef alb.

– De câte ori trebuie să-ți spun să nu-l mai deranjezi? Dacă dorești să afli ceva, întrebă-mă pe mine.

– Așa fac întotdeauna, dar de această dată, dumnealui m-a chemat.

– Pe viitor, voi face într-așa fel încât să mă lase pe mine să tratez cu tine.

– Nu v-ați gândit niciodată că poate îi face plăcere să discute cu personalul său de serviciu? Poate că aceasta e o modalitate de relaxare.

– N-aș considera o discuție cu tine relaxantă, ci, mai degrabă, aș caracteriza-o drept stupefiantă.

– Chiar trebuie să fiți nepoliticoasă?

– Cine vorbește de lipsă de politețe! În orice caz, Patrick trebuie să poată gândi liniștit, fără să fie deranjat cu banalități de ordin gospodăresc sau cu discuții prostești. Chiar aseară a inventat o modalitate senzațională de a mări volumul de informații de pe disc.

– N-am nici cea mai mică intenție de a mă interpune între un geniu și capacitatea sa creatoare, dar... n-aș considera că este un motiv de laudă dacă iubitul meu s-ar concentra asupra lucrului în timp ce am fi împreună.

– Aici e diferența între noi, draga mea. Eu și domnul Harper suntem pe același nivel intelectual și faptul că știe că-i înțeleg munca ne apropie și mai mult. Nu e greu să găsească fete frumoase, dar să găsească o femeie și frumoasă și deșteaptă...

– Dumnezeule, ce părere bună aveți despre dumneavoastră!

Tessa râse și plecă, admițând însă că individa nu era încrezută, ci mai degrabă realistă: era extrem de frumoasă și inteligentă și, în plus, lucra în același domeniu ca Patrick. Ajungând în fața biroului lui, inspiră adânc și bătu la ușă.

– Ce făceai ieri în galeria subterană? întrebă el, cum o văzu intrând.

Așadar, o văzuse.

– Făceam cumpărături.

– Un serviciu de masă argintat? întrebă sarcastic. Aș fi zis că piața e un loc mai potrivit pentru cumpărăturile tale.

– Asta arată cât de puțin mă cunoașteți.

– În orice caz, suficient ca să-mi dau seama că tu ai furat vasul domnului Anderson.

– Cum? Tessa îl privi îngrozită. N-avea decât s-o considere o zăpăcită lipsită de cultură, dar nu o hoață! Indiferent de ceea ce făcuse, nu-i dăduse niciodată ocazia să se-ndoiască de onestitatea ei.

– Ei bine, n-ai de gând să spui nimic în apărare?

– N-am nici un motiv. De fapt, vasul domnului Anderson era...

– L-ai vândut sau nu acelui punkist cu părul vopsit blond căruia îi făceai ochi dulci?

– Nu făceam ochi dulci nimănui.

– Aproape că te luase în brațe în spatele standului. Nu nega, pentru că mă aflam la câțiva metri de tine.

Amintindu-și că Bobby îi cuprinsese umerii cu brațul văzând-o că pălește, Tessa își dădu seama că acela era gestul pe care Patrick îl interpretase greșit.

– Hei, aștept un răspuns. Ce-ai făcut cu vasul? N-are nici un rost să mă minți; știu că l-ai luat și-ți dau o șansă să-l înapoiezi. Te duc eu însumi la Londra, dacă e necesar și aștept până îl iei; mă-ndoiesc că indivizii aceia l-au vândut deja.

Tessa continua să-l asculte uluită. Era convins că era o hoață și totuși se oferea s-o ajute.

– Dacă sunteți atât de sigur că eu am furat vasul, de ce n-ați anunțat poliția?

– Asta m-am întrebat și eu de când te-am văzut ieri la galerie. Cred că mi-ar părea rău pentru tine.

– De ce?

– Ești inteligentă și capabilă și-ți vei irosi viața dacă nu te hotărăști să-i dai un sens. Poate că atitudinea ta este din cauza mediului din care provii. Ești un mister pentru mine, Tessa. E clar că nu gândești mai departe de ceea ce-ți oferă momentul prezent. La naiba, fato! Ai optsprezece ani și poți face ceva bun cu viața ta, așa că nu-ți strica viitorul lăsând să fii etichetată drept o hoață. Adu vasul înapoi și ascunde-l într-un bufet; găsești tu o modalitate ca doamna Benson să-l găsească.

Mânia Tessei dispăru. Bietul de el! Încerca să dea vina pe mediul din care provenea, pentru a-i scuza necinstea. Ce și-o fi închipuit despre ea? Că a crescut într-o ascunzătoare de tâlhari? Era timpul să-și dezvăluie identitatea.

– Trebuie să vă spun ceva. Nu sunt persoana care credeți că sunt. Eu...

– Îmi pare rău că te deranjez, Patrick, o întrerupse Ingrid, intrând fără să bată la ușă. Mike are o problemă și vrea să-ți vorbească.

Bombănind ceva, Patrick ieși din birou.

– Ce-ai mai făcut de data asta de l-ai supărat?

– Dacă sunteți dornică să aflați, întrebați-l pe dumnealui.

– Dacă ești dornică să-ți mențiii postul, ai face mai bine să-mi spui tu.

– Poate că nu sunt dornică să-mi păstrez postul, răspunse Tessa privind-o insolent, iritată că individa reușea să arate atât de minunat de atrăgătoare, chiar și îmbrăcată cu acel taior cu croială severă.

– Dacă nu mai vrei să rămâi, poate e mai bine să pleci; îți vei găsi ușor o altă slujbă și îți voi da cu plăcere o recomandare.

– Doriți mult să scăpați de mine, nu-i așa? Presupun că vă e teamă de mine.

– Să-mi fie teamă de un nimic ca tine? Ridicol!

– Oare? Cred că sunteți îngrijorată ca nu cumva domnul Harper să mă simpatizeze!

Roșeața de pe tenul palid al lui Ingrid îi confirmă că-și atinsese ținta

– Dacă pe domnul Harper l-ar interesa o fată ca tine, n-ar mai fi bărbatul pe care îl cunosc.

– Poate că nu-l cunoașteți.

– Așa crezi tu? Ce naivă ești! Ceea ce suntem noi doi unul pentru celălalt... Dar, ce rost are să discut cu tine? Nu însemni nimic pentru noi, așa că, ar fi mai bine să pleci.

– Nu primesc un astfel de ordin decât de la șeful meu.

– Ce fel de ordin? întrebă Patrick din pragul ușii.

– Domnișoara Mortensen e de părere c-ar trebui să plec.

– De ce? adresă întrebarea lui Ingrid care veni aproape de el înainte de a începe să vorbească.

– Pentru că nu prea are ce face aici și nu e bine ca tinerii să se plictisească.

– E adevărat; va trebui să-i găsim mai mult de lucru.

Ingrid vru să mai spună ceva, apoi, răzgândindu-se, ridică din umeri.

Privindu-i cum stăteau unul lângă celălalt, Tessa nu putu să nu admită că formau o pereche cât se poate de potrivită: amândoi înalți, zvelți, eleganți și rafinați, blondul argintiu al lui Ingrid fiind perfect complementar părului brun al lui Patrick care-i accentua parcă virilitatea.

O cuprinse un val de furie. Motivul? Gelozia – ilogică și generând gânduri diforme, împingând la acte necugetate, de nebunie. Sigur că era o nebunie din partea ei să-și închipuie c-ar putea fi fericită alături de un bărbat ca Patrick. Mintea ei disecă problema cu tot atâta precizie și delicatețe cu cât mâinile ei de chirurg experimentat ar fi efectuat o operație. Era numai vina lui sir Denis: făcând-o să recunoască perspectiva unui viitor în care urma să-și petreacă viața singură, o sensibilizase și-i mărise

receptivitatea față de un bărbat frumos, inteligent și cu simțul umorului – dar și încăpățânat și ușor iritabil, deși acestea îi sporeau farmecul. Acest model de perfecțiune nu oferea însă garanția fericirii. Redeveni furioasă și individul merita acea farsă.

– Aș dori să discut numai cu Tessa, șopti Patrick, conducând-o pe Ingrid spre ușă. Ei, acum aștept, continuă el când rămaseră singuri.

– Ce anume?

– Înainte ca Ingrid să ne întrerupă vroiai să-mi spui ceva.

– Am uitat.

– Nu te cred. Spuneai că nu ești ceea ce pari și că nu mă voi simți foarte îndatorat în momentul în care voi afla.

– Ah, da... Am vrut să spun că nu sunt o hoață și n-am luat vasul.

– Atunci, ce căutai la galerie?

– V-am mai spus: am trecut pe acolo să-mi văd prietenii. Sunt foarte apropiată de Bobby.

– Standul e al lui?

– Nu, al celuilalt băiat. Bobby m-a dus ca să-l cunosc și pe acela.

– Și să-i vinzi lui vasul?

– V-am mai spus că nu l-am luat, spuse Tessa aproape bătând din picior. De ce nu mă credeți?

Patrick se aplecă asupra ei și o prinse de umeri.

– Dac-aș putea... Logica mă avertizează să nu o fac.

– Nu țineți seama de logică și încredeți-vă în ceea ce simțiți.

– Nici eu nu mai știu ce simt când sunt cu tine. Și când mă privești așa...

– Cum?

– Știi foarte bine, spuse el, mai mult ca un geamăt, și o strânse în brațe.

Chiar stând pe vârfuri, creștetul capului ei nu-i ajungea lui nici până la bărbie și, fără nici un efort o luă în brațe în timp ce buzele lor se căutau cu desperare, apoi se așeză cu tot cu ea, pe canapea.

Tessa nu-și putea explica lipsa ei de inhibiție – tocmai ea, care se considerase întotdeauna foarte rezervată din punct de vedere emoțional, își simțea trupul vibrând dureros de dorință și patimă la fiecare atingere a degetelor lui.

– Patrick, șopti ea, cu buzele aproape lipite de gura lui, ah, Patrick.

Cu o bruschețe care o șocă, o împinse la o parte și se ridică.

– Asta este o nebunie, spuse el, cu figura răvășită de furie și de pasiune. Nu folosi aceste metode, nu vei reuși să mă prostești.

Tessa rămase pentru câteva clipe fără replică. Dumnezeule, ce părere îngrozitoare avea despre ea, dacă-și imaginase că încercase în mod deliberat să-l seducă pentru a-l face să creadă că era nevinovată!

– Aproape reușisem, nu-i așa? Încă un minut, și ai fi cedat!

– Nu-ncerca să te minți singură. Vroiam să văd doar până unde ai fi fost în stare să mergi.

– Până la capăt... dar nu cu un bărbat de vârsta ta. Ar trebui să-ți fie rușine pentru c-ai încercat să profiți de mine.

– Nu te-am auzit obiectând.

– Am luat-o ca pe un experiment.

– Și eu. Ești cu totul altfel de cum îmi imaginam o fată de optsprezece ani.

– De aceea mă placi?

– Nu te plac. Sunt mult prea rațional pentru asta. Aventurile amoroase sunt și așa destul de complicate, nu-i nevoie să le mai complic și eu cu o relație cu o fată din altă generație.

– Atunci, nu atinge marfa dacă nu intenționezi să cumperi.

– Și nici tu nu mă mai privi atât de languros.

– N-am știut că nu reziști deloc. Nu mai ești un puști; nu te poți controla?

De data aceasta, lovitura a fost prea dură ca Patrick să mai riposteze, ci pur și simplu oftă.

– Te rog să mă scuzi Tessa. Nu se va mai întâmpla.

– Am mai auzit asta. Ești ca un lup care-și pândește prada. Ajunsese deja în dreptul ușii și era pe punctul de a ieși, când îl auzi strigând-o. Poftim.

– Nu uita sfatul meu: ascunde vasul undeva, astfel încât doamna Benson să-l găsească.

Fără să-i mai răspundă, Tessa ieși trântind ușa cu putere.

Deși furioasă din cauza părerii extrem de proaste pe care o avea despre ea, Tessa nu putea uita cum o sărutase. Indiferent de ceea ce spunea, sau de relația lui cu Ingrid,

era categoric atras de ea – ceea ce nu demonstra nimic altceva, decât că era genul de bărbat infidel.

Nu, ea și Patrick erau două linii paralele a căror convergență nu putuse fi dovedită nici măcar de Einstein. Când ajunse acasă, avea o figură atât de tristă, încât doamna Benson nu putu să nu observe.

– Ai spus că munca la conac te amuză.

– De obicei da, dar nu și astăzi.

– I-ai spus domnului Harper că vasul a fost găsit?

– Intenționam să-i spun când m-a acuzat pe mine de furtul lui.

– Glumești!

– Din păcate, nu.

După ce-i povesti totul – desigur o versiune sever cenzurată – reuși s-o convingă să nu pornească imediat acasă la domnul Harper să lămurească lucrurile.

– Vreau ca el însuși s-ajungă să aibă încredere în mine.

– Ah, tare mult aș vrea să pui capăt acestui joc.

– O voi face, nu peste mult timp. Îi mai dau puțin timp de gândire și sper ca, după aceea, să-și dea seama că nu sunt o hoață. Promite-mi că nu spui nimănui nimic.

– Știi că nu-ți pot rezista.

Tessa ar fi vrut să fie la fel și cu Patrick, dar nu era el tipul de om care să cedeze unei pasiuni sau iubirii – decât, poate dacă Ingrid îl surprindea într-un moment de slăbiciune.

***

A doua zi dimineață, furia Tessei față de Patrick se mai domolise. Recunoștea în sinea ei că ar da naștere la mai puține suspiciuni dacă ar reveni la vechiul ei stil de îmbrăcăminte. În definitiv, dacă Patrick ar fi fost un hippy cu părul lung, nici ei nu i-ar fi inspirat prea mare încredere.

Își luă una din zilele libere care i se cuveneau și porni spre Iverton. Se opri mai întâi la un salon de coafură unde stilistul primi încântat provocarea părului ei răzvrătit, făcând adevărate minuni. Apoi, descoperi un magazin cu îmbrăcăminte șic și, când ajunse acasă după câteva ore, portbagajul mașinii era încărcat de pachete.

– Întotdeauna arăți bine, dar acum parc-ai fi o poză de reclamă, exclamă încântată doamna Benson, care nu se mai sătura privind-o.

– Crezi că lui Patrick îi va plăcea noua mea înfățișare?

– Îți place de el, nu-i așa?

– Da, răspunse Tessa după o scurtă ezitare, dar are aversiune față de femeile de carieră, așa că nu am nici o șansă.

– Atunci, de ce te-ai hotărât să faci această schimbare?

– Aș vrea să mă vadă așa cum sunt cu adevărat; poți s-o numești vanitate.

– Prefer s-o numesc speranță. Adesea bărbații una spun și alta fac – în special când se îndrăgostesc.

– Patrick nu crede în dragoste, sau în căsătorie.

– Nici soțul meu nu credea, odihnească-se în pace.

Tessa râse și o îmbrățișă pe doamna Benson.

A doua zi dimineață, îmbrăcată în una din noile rochii cumpărate, Tessa se grăbi s-ajungă la conac, abia așteptând reacția lui Patrick, chiar fabulând plină de romantism, în anticipare.

Norocul părea să fie de partea ei: cum ajunse, Patrick tocmai apăru din salon, mai frumos ca niciodată. Inima Tessei începu să bată cu putere, așteptându-l să se apropie. Patrick, însă, abia dacă aruncă o privire în direcția ei, după care trecu mai departe, insensibil la dezamăgirea pe care i-o cauzase.

Complimentele din partea soților Withers și exclamațiile admirative venite de la celelalte două fete îi mai ridicară moralul, ca apoi comentariul lui Mike, surprins de noua ei înfățișare, că pesemne câștigase lozul cel mare, s-o pună serios pe gânduri: dacă și Patrick se gândea că noua ei investiție fusese posibilă în urma vânzării vasului? Cum de nu se gândise înainte la aceasta posibilă interpretare?

– Nu am pe ce altceva să-mi cheltuiesc salariul, îi răspunse ea lui Mike.

– Și eu sunt în aceeași situație. Faptul că stau aici este în defavoarea vieții mele sociale, dar în avantajul contului meu bancar. Te tentează să mă ajuți să-l reduc la niște sume mai rezonabile, acceptând o invitație la cină în seara aceasta?

– Nu sunt sigură că domnul Harper ar fi de acord.

– Nu-l invit pe Patrick, ci doar pe tine.

– Unde nu mă inviți? întrebă Patrick în persoană, apărând chiar lângă el.

– Încerc s-o conving pe Tessa să cineze cu mine. Nu-i așa că arată grozav?

Patrick o studie ca pe un fluture țintuit în insectar, dar expresia de pe fața lui rămase impenetrabilă, apoi se adresă lui Mike, schimbând brusc subiectul:

– Dacă ai câteva clipe libere, vreau să discutăm despre noul program.

Cei doi se îndepărtară, iar Tessa rămase până ce termină de servit cafeaua, după care se pregăti să iasă cu măsuța.

– A mai rămas cafea? auzi ea vocea lui Patrick.

Din fericire mai rămăsese, și Tessa îl servi.

– E rece. Iritat, trânti ceașca pe măsuță. De ce nu serviți cafeaua de la un filtru electric?

– Întrebați-o pe Ingrid; ea dă ordinele.

– Nu și pentru un lucru atât de banal....

– Ea dă ordine pentru absolut orice.

– Nu arată prea apetisant, spuse el privind farfuria cu biscuiți. Nu mai sunt prăjituri cu cremă?

– Nici nu au fost. Nu avem voie să servim decât biscuiți simpli.

– Glumești!

– Ingrid nu glumea. A dat acest ordin deoarece pentru prăjiturile cu cremă e nevoie de șervețele și linguriță și... de mai mult timp pentru a fi mâncate.

Patrick nu răspunse nimic, apoi, în mod neașteptat, schimbă subiectul:

– Nu e chiar atât de rău să te-ntâlnești cu Mike; sunteți cam de aceeași vârstă.

– Credeți?

– Categoric. Te-a plăcut din clipa în care ai venit și e un individ statornic.

– Adică nu e un Don Juan ca dumneavoastră?

– Pe mine nu mă interesează căsătoria, așa că am tot dreptul.

– Mulțumesc pentru sfatul în legătură cu Mike. S-ar putea să-i accept invitația.

Așadar, acesta fusese efectul noii ei înfățișări. Ce rost avea să se mai străduiască, din moment ce atracția funcționase pentru un alt bărbat. De altfel, se hotărâse să dea o fugă până acasă și să revină la ținuta dinainte, imediat ce termina de ajutat la servitul prânzului. Planurile ei fură dejucate de doamna Withers, care o rugă să sorteze lucrurile din pod, operațiune care părea să nu fi fost făcută de ani de zile.

– Ia o mulțime de cârpe de praf și o lanternă, o sfătui doamna Withers, dându-i și un șorț mare.

– Să nu-mi spui că nu e lumină electrică acolo.

– Ba da, dar până și cel mai mic pod are o suprafață de douăzeci de metri pătrați și iluminatul nu e asigurat decât de becuri montate în centru.

Era pentru prima dată când Tessa avea posibilitatea să umble nestingherită prin casă, în încăperile nelocuite de la

etajul al doilea și al treilea, mobilate în cel mai autentic stil victorian, cu piese de colecție care-ar fi fost apreciate la orice licitație de obiecte de artă. Dar hotărî ca, mai întâi, să termine ce avea de făcut.

Podul era alcătuit din șase încăperi umplute până la refuz cu fel de fel de cutii, cufere, jucării stricate, stative pentru umbrele și cine știe ce alte relicve și mărturii ale istoriei familiei.

Intră hotărâtă în încăperea cea mai mare. Părea că nu se umblase acolo nu de ani de zile, cum spusese doamna Withers, ci de secole. Instinctiv, ca un vânător anticipând bucuria de a face o captură, Tessa simți o emoție și o agitație ca înaintea unei mari descoperiri. Ultima dată când simțise la fel găsi o oală de noapte din secolul al optsprezecelea căreia îi dăduse o utilizare mai romantică, folosind-o drept ghiveci pentru lăcrămioara ei asiatică. Sperând acum ca descoperirile ei să fie mai inspirate, aprinse lumina și-ncepu să-și croiască drum printre pânzele de păianjen, împiedicându-se de draperii vechi aruncate pe podea. Țesăturile și stofele erau slăbiciunea ei, numai că, din nefericire, acestea erau toate mâncate de molii.

Deschise capacul lăzii celei mai apropiate și mirosul greu de mucegai ce-i asaltă nările, precum și costumele și rochiile în stil victorian în stare avansată de degradare, dădură verdictul: pentru foc. După încă o oră la capătul căreia genele și părul Tessei se acoperiseră complet de praf, alte patru lăzi erau gata să ia aceeași destinație.

Oare cui aparținuseră toate acele lucruri? Stră-stră-bunicilor lordului Finworth? Ce minunat să poți reconstitui arborele genealogic al unei familii de-a lungul a sute de ani. Cu toate că... până la urmă, ce importanță aveau strămoșii? Bobby, de exemplu, habar n-avea cine-i era tatăl, dar deborda de talent și, de fapt, asta era tot ce conta.

Urmau un cufăr încuiat și câteva lădițe cu capacele bătute în cuie. Tessa coborî în bucătărie să ia ciocan și șurubelniță și, cum Pedro nu se arăta amator s-o ajute, se-ntoarse singură și reluă lucrul.

Deschise capacul cufărului și scoase o bucată de brocart care, spre surprinderea ei, nu se dezintegră, așa cum se-ntâmplase cu celelalte materiale; ba, mai mult, era uscată și destul de grea, ca și cum ar fi fost înfășurată pe ceva. Intrigată, o desfăcu și rămase în mână cu un sul subțire de pânză. Desfășurându-l și pe acesta, se trezi că ține o pictură de aproximativ șaizeci de centimetri pătrați la care privea, neîndrăznind să creadă ceea ce instinctiv se formase în mintea ei ca o supoziție.

Încercând să se liniștească din starea de tensiune în care se afla, examină pânza centimetru cu centimetru, atentă la compoziție, la delicatețea tușeului, la stil. Sigur, nu era expertă, dar era imposibil să-ți petreci atâția ani lângă unchiul Martin fără să ți se imprime puternic simțul artistic. Era sigură că era vorba despre un Tițian. Părea pur și simplu un vis, de aceea și încerca să-și domolească entuziasmul.

O oră mai târziu, după ce sortă și cele trei lădițe, la picioarele ei se aflau cincisprezece picturi dintre care un

Poussin, un Tintoretto și un Raphael pentru care orice muzeu ar fi plătit o avere, dar oricum, fiecare valorând cel puțin o sută de mii de lire.

Primul impuls a fost să alerge la Patrick să-i spună, deși n-ar fi meritat să-i dea o asemenea veste, după cât de îngrozitor se purtase cu ea. Dar simțea nevoia să se laude cu descoperirea ei și, gândindu-se că astfel ar putea fi mai spectaculos, hotărî să le întindă pe jos, în unul din dormitoarele de la etajul de sub pod.

Cufărul următor îi mai temperă elanul; nu conținea decât documente de familie și cheltuieli gospodărești – adevărat, din secolul al șaisprezecelea, dar prezentând interes, doar pentru arhivari, nu și din punct de vedere financiar. Dezamăgită, se lăsă în jos, atingând, din greșeală lanterna care se rostogoli pe podea; vrând s-o recupereze, ajunse la câțiva centimetri de un perete în care se vedea vag conturul unei ușițe acoperite cu tapet și astfel camuflate aproape perfect. Tessa apăsă de jur-împrejur și, când era pe punctul de a renunța, auzi un ușor clichet și ușa cedă. „Schelete și cranii!“ se gândi ea cu groază, apoi, ca un adevărat chirurg ce era, obișnuită așadar și cu o astfel de priveliște, aprinse lanterna. Nu, era doar o nișă care adăpostea un cufăr enorm din lemn, de tipul celor în care se ținea lenjeria. Ce putea să conțină decât vreun trusou sau alte țesături?

Totuși, se așeză și deschise capacul: înăuntru, o mulțime de pachete de diferite dimensiuni și forme, toate înfășurate în hârtie îngălbenită. Luă unul dintre ele și-ncercă să

ghicească: un obiect din aur sau argint, sau mai degrabă, având în vedere greutatea, un porțelan.

Avusese dreptate; după ce înlătură hârtia, văzu o vază mică, pictată în culori strălucitoare ce dădeau impresia unei lumini venite din interior. Continuă să despacheteze cu fervoare, ca pentru a-și transforma și această bănuială în certitudine și, în scurt timp, înșiră două duzini de vaze mici și trei boluri mari, toate din perioada dinastiei Ming.

Ceea ce găsise până atunci îi putea furniza din plin lui Patrick banii pentru a cumpăra nu numai un număr de acțiuni egal cu ale partenerului său, dar chiar și întreaga companie. Trebuia să-i dea numaidecât vestea cea bună. Imediat însă, un alt gând i se strecură în minte.

Dacă se înșela și picturile și vasele nu erau decât niște copii desăvârșite? În definitiv, cine-ar fi făcut nebunia de a lăsa o asemenea avere de care să nu știe nimeni, să mucegăiască ani de zile, cu șansa minimă de a fi descoperite vreodată! Lordul Finworth fusese recunoscut ca fiind un excentric, dar chiar să fi făcut așa ceva? În nici un caz n-ar fi vrut să se facă de râs în fața lui Patrick; trebuia să verifice înainte de a-i spune.

Știa exact la cine să apeleze: la Angus Boswell, directorul, acum ieșit la pensie, al unei prestigioase case de licitații, în prezent proprietarul unui magazin de antichități din Iverton, magazin pe care-l părăsea o dată pe lună pentru a veni să cineze cu unchiul Martin. Tessa îl cunoștea de ani de zile și avea încredere totală în exercitarea evaluării lui.

Dacă, într-adevăr, obiectele găsite constituiau o comoară, le va duce la acel dormitor nelocuit și i le va arăta lui Patrick – în eventualitatea că acesta se va lăsa condus de ea într-un dormitor, având în vedere relațiile dintre ei.

Începuse să împacheteze din nou vazele când auzi zgomot de pași. Ieși repede din nișa secretă, rugându-se să nu fie Patrick, pentru a-și putea pune în aplicare planul de a-i face acea surpriză minunată. În acel semiîntuneric, apăru însă capul blond al lui Mike.

– Bună! Mi s-a spus că ești aici. Ai nevoie de ajutor?

– Nu lucrezi?

– Ești mai rea decât Ingrid. Fac o pauză și profit de aceasta pentru a vizita o fată frumoasă în pod.

– Faci ca totul să pară romantic, comentă Tessa, regretând însă imediat ce-l văzu că se apropie.

– Pot face să fie într-adevăr romantic.

– Nu, mulțumesc.

– De ce nu? O prinse în brațe, începând s-o sărute ușor pe frunte și pe buze.

Primul impuls al Tessei a fost să-l împingă, dar se abținu. În definitiv, de ce să nu-l lase s-o sărute? Era un bărbat demn de luat în considerație: drăguț și care, cu siguranță, n-ar fi avut nici o obiecție împotriva femeilor de carieră. Și totuși, ca singură reacție la sărutările lui, Tessa simți nevoia să se depărteze de el.

– Cred c-am fost prea grăbit.

Tessa nu-i putea spune că efectul ar fi fost același, oricât timp i-ar fi lăsat la dispoziție, așa că își făcu de lucru închizând capacul unui cufăr, fără a răspunde nimic.

– Sigur nu te pot ajuta?

– Nu, mulțumesc.

– Te-ai supărat că te-am sărutat?

– Nu.

– Dacă aș face-o din nou?

– Nu, în nici un caz.

Din nou, zgomot de pași și apăru Patrick.

– Sper că nu vă deranjez, spuse el sarcastic.

– Deloc; eu tocmai plecam.

Patrick rămase însă pe loc, cu o expresie răutăcioasă pe față.

– Te ascunzi aici ca să nu muncești?

– Ați ghicit.

– De ce-ți bagi nasul aici? întrebă el din nou, observând abia atunci că era plină de praf și de pânze de păianjen.

– Să văd dacă merită să șterpelesc ceva. Apoi, explică totuși, văzându-l că e gata să exploreze. Doamna Withers m-a rugat să sortez lucrurile de aici.

– Aha... Ei, oricum, e de-ajuns. Voi chema mâine pe cineva să ducă acest gunoi.

– Fără să vedeți despre ce e vorba? Dacă aruncați ceva valoros?

– Puțin probabil. În orice caz, ai sortat destul. E trecut de ora cinci și e timpul să mergi acasă.

Trebuia să-l asculte, chiar dacă asta însemna să mai urce încă o dată patru etaje, imediat ce va fi iar singură; așadar, îi făcu semn că e gata să-l urmeze.

– Iei cina cu Mike în seara aceasta?

– Încercați să mă-mpingeți în brațele lui?

– N-ar fi rău.

– În orice caz, nu mai rău ca dumneavoastră.

– Nu fi nepoliticoasă; nu toți patronii la care vei lucra îți vor îngădui.

– Probabil că nici nu vor încerca să mă seducă.

– De câte ori trebuie să-mi cer scuze? Am spus că nu se va mai întâmpla.

– Poate că eu doresc să se întâmple.

– Ce schimbare bruscă!

– Acesta este avantajul femeii.

– Dar tu ești o adolescentă.

– Și totuși, vă place de mine. Pot arăta mai bine... mormăi ea când îl văzu că o examinează din cap până în picioare.

– Serios? Mirosul de umezeală și de mucegai pe care îl emani ar proteja perfect orice femeie care e nevoită să iasă singură noaptea pe stradă, iar sorțul enorm pe care îl porți îți apără virginitatea nu mai bine decât orice centură de castitate.

– De unde știi că sunt virgină? Întrebarea îi scăpă pur și simplu, iar regretele erau inutile, mai ales că expresia de pe figura lui era imposibil de interpretat.

– Trebuie să fiu foarte demodat dacă-mi închipui că ești...

Fără să mai aștepte vreun răspuns din partea ei, plecă.

Rămasă singură, Tessa urcă în fugă în pod, duse și vazele în dormitorul de la etajul imediat inferior, apoi îl sună pe Angus Boswell de la telefonul din salon cu mare prudență, ca nu cumva s-o audă cineva.

– Sunt Tessa, șopti ea. Te rog să mă scuzi că n-am putut să te anunț din vreme, dar aș vrea să-ți arăt urgent câteva obiecte.

– Cât de urgent?

– Acum. Pot ajunge la tine într-o jumătate de oră.

– Te aștept.

Mergând pe vârfuri, luă din debara un sac de voiaj, apoi urcă la etaj cu el, îl umplu cu cele trei pânze pictate și cu câteva vaze și, pândind momentul în care să poată trece neobservată, coborî și ieși din casă.

Capitolul 6

Angus Boswell, un bărbat curtenitor în vârstă de aproximativ șaptezeci de ani, cu puțin păr cărunt și ochi cenușii pătrunzători, veni imediat s-o întâmpine, când îi văzu mașina parcată în fața magazinului lui.

– Ai găsit vreo ascunzătoare cu vechi monede romane?

– Ceva mult mai valoros, cel puțin așa sper.

– Mă faci foarte curios.

Tessa îl urmă în birou și, cu degete tremurânde, deschise sacoșa.

– Sunt câteva picturi și porțelanuri. Le-am găsit în pod în casa lordului Finworth. Sunt... prietenă cu Patrick Harper, strănepotul acestuia și singurul moștenitor.

Fără să spună nici un cuvânt și fără să se trădeze prin vreun gest, Augus începu să examineze fiecare obiect. Trecură douăzeci de minute, patruzeci... o oră; răsfoi niște cărți, consultă câteva dosare, dădu telefon unui curator din Paris, discută mai mult, tot la telefon, cu un alt curator din

Munchen și, după un timp ce păruse Tessei o eternitate, veni lângă ea și dădu verdictul.

– Picturile sunt autentice – nu există nici un dubiu în această privință – și provin din colecția baronului Winburg. Au fost vândute unui englez acum mai bine de o sută de ani. Valoarea lor este inestimabilă.

– Asta bănuiam și eu, dar mi-a fost teamă să cred că poate fi adevărat.

– Fără să mai punem la socoteală și porțelanurile. Sunt aproape convins că este vorba despre vase din perioada Ming, dar nu-ndrăznesc încă să mă pronunț. În seara aceasta iau cina cu un prieten, expert în acest domeniu, și aș vrea să-i cer și lui părerea.

– Perfect! Sună-mă când știi sigur.

Tessa se-ntoarse la Greentrees simțind că plutește de fericire. Doamna Benson plecase la biserică, așa că era singură. Se schimbă de hainele pline de praf și-ncepu să se plimbe cu pași mari prin cameră, gândindu-se cum să procedeze: s-aștepte până îi telefonează Angus sau să-i spună imediat lui Patrick?

Încă nu luase nici o hotărâre, când auzi o mașină oprindu-se chiar în fața casei și-l văzu pe fereastră chiar pe cel la care se gândea. Alergă să-i deschidă, iar acesta aproape se năpusti înăuntru, cu ochii sclipind de furie și buzele cianozate.

– De data asta te-am prins, șuieră el prinzând-o de braț și trăgând-o în living.

– Ce vrei să spui?

– Nu te preface! Te-am văzut furișându-te din casa mea cu acel sac de voiaj și te-am urmărit.

– M-ai urmărit?

– Până la magazinul de antichități. Ce naiba ai găsit în pod de te-a făcut s-alergi la individul acela?

– Am... Era furioasă fiindcă din nou o judeca atât de greșit și nu-și putu stăpâni lacrimile. Cum putea fi atât de orb să nu-și dea seama că-i vrea binele? Chiar că era un ticălos nerecunoscător.

– Încetează cu smiorcăitul! Nu mă impresionezi, se răsti el, trăgând-o spre ușă.

– Unde mă duci?

– La Iverton. Vreau să aflu ce-a cumpărat individul acela de la tine.

– Nu e acolo; cred că s-a dus acasă acum.

– Atunci, o să-i căutăm adresa în cartea de telefon. La naiba, Tessa, ți-am dat o șansă ca să te reabilitezi și... ce-ai făcut? Mă răsplătești furând de la mine.

Fierbând de indignare, Tessa se smulse din strânsoarea lui, pregătindu-și un răspuns usturător, acoperit însă de soneria telefonului.

– Un preț absolut fabulos! se auzi vocea entuziasmată a lui Angus la celălalt capăt al firului. Fiecare piesă este perfectă, iar două dintre ele sunt atât de rare, încât nici nu au apărut vreodată pe piață.

– Asta este o veste minunată, Angus, dar aș vrea să-i spui domnului Harper personal; e chiar lângă mine.

Îi dădu receptorul lui Patrick, și, privindu-l cum îl asculta pe Angus, încerca să-și imagineze ce putea simți aflând că, din vânzarea fie și a unei părți infime din comoara găsită, reușea să-și ducă la îndeplinire visul; aproape că tresări când, auzindu-l adresându-i-se, își dădu seama că acesta terminase de vorbit și-nchisese telefonul.

– Ce pot să spun, Tessa... Nu pot decât să-mi cer scuze și să mă târasc la picioarele tale.

– Nu este necesar; sper însă că asta te-a învățat să fii mai prudent când judeci oamenii și să nu tragi concluzii pripite.

– De obicei așa procedez.

– Despre mine, însă, îți închipui întotdeauna ce e mai urât.

– Știu și nu-nțeleg de ce mi se-ntâmplă asta. Mă superi atât de mult încât... presupun că-mi pierd cumpătul cu tine.

Dezamăgită, Tessa se-ntoarse, gata să plece.

– Cred că motivul este că nu suport să te văd irosindu-ți viața. Nu-mi plac pierderile de nici un fel.

– Nu poți înregimenta oamenii.

– Sunt de acord, dar deocamdată discutăm despre tine și despre capacitatea ta. Sunt convins că poți face altceva, ceva mult mai valoros în viață.

– Spui asta mereu. Am să te-nvăț minte dacă-ți ascult sfatul și devin și eu, în cele din urmă, o femeie de afaceri miliardară.

– Doamne ferește! Îți sugerez pur și simplu, să înveți o meserie care să-ți pună mai bine în valoare capacitatea, până când vei întâlni bărbatul potrivit.

– Iar vorbești aiurea! Dac-aș ajunge să am o profesie, n-aș fi dispusă să renunț la ea când mă mărit. Știi ceva? Ai merita să te-ndrăgostești nebunește de o femeie cu o carieră strălucită. Ce-aș mai râde!

– Aș prefera să rămân burlac tot restul vieții.

– Să nu-mi spui că s-ar putea totuși, să te căsătorești într-o bună zi.

– Intenționez foarte serios să fac acest lucru; nu are nici un sens să construiesc un imperiu dacă nu am un urmaș să i-l las moștenire – un fiu.

– Și dacă o să ai numai fiice? Ce te faci dacă fiicele tale vor deveni, toate femei de carieră?

– Gândul acesta e suficient pentru a mă face să nu mă mai căsătoresc niciodată.

– Aș compătimi-o pe biata femeie care ar cădea în ghearele unui asemenea șoim.

– Ce limbă ascuțită ai! Vezi să nu te tai tu însăți în ea.

– Mai degrabă pe tine te-aș tăia.

– Adevărat? Să te văd, spuse el râzând, în aceeași clipă prinzând-o și strângând-o la piept.

Buzele lui, apăsate senzual asupra gurii ei făceau imposibilă orice reținere din partea Tessei, al cărui răspuns veni plin de pasiune, ademenitor și incitant. Mâinile lor se căutau și se descopereau cu înfrigurare într-o nevoie desperată de a se regăsi, fiecare din ei, împlinit în intimitatea celuilalt. Tânjind după povara dulce a trupului lui Patrick, Tessa înțelese că munca nu-i mai era de-ajuns

pentru ca viața să aibă sens: avea nevoie să primească și să dăruiască, la rândul ei, dragoste. Avea nevoie de el.

– Tessa, nu trebuie... gemu Patrick, tremurând de parcă ar fi fost cuprins de febră.

– Te rog...

– Nu! Se smulse din brațele ei, hotărât. Pesemne că nu mai sunt în toate mințile; nu știu ce-i cu mine. Dumnezeule, sunt suficient de bătrân ca să-ți fiu tată!

– Prefer să-mi fii iubit.

– Nici să nu te gândești la așa ceva. Ești încă un copil și aș merita să fiu împușcat dacă aș profita de tine.

– Cum să profiți de mine din moment ce sunt perfect de acord? Doar nu te-am respins.

– Asta mă face să mă simt și mai jenat. Ești o fată caldă, generoasă și... poate chiar prea caldă și generoasă. Dacă te comporți astfel cu fiecare bărbat care te atinge...

– Nu, nu o fac. Putea fi din când în când sinceră; de fapt, simțea că nu se mai poate ascunde în spatele măștii pe care și-o crease. Sau, poate era mai bine să aștepte până când devenea sigură de atracția pe care o exercita asupra lui? Nu mă comport așa cu nimeni altcineva.

– Tot e ceva...

– Chiar m-ai ambiționat.

– Adevărat?

– Da. Încep să-mi dau seama că e păcat să nu fac o muncă mai interesantă.

– Mă bucur că, în sfârșit, devii mai rațională. Dar... ce ți-ai făcut la păr? E ceva schimbat în pieptănătura ta.

– Credeam că n-o să observi niciodată. Îți place?

– Foarte mult, răspunse el imediat, îndepărtându-i de pe frunte, cu o mângâiere ușoară, o șuviță mătăsoasă de un auriu roșcat. Te face să arăți puțin mai matură.

– Nu sunt un copil; la vârsta mea, cele mai multe fete sunt deja măritate.

– Măritate? Cuprins de panică, porni imediat spre ușă. E târziu; trebuie să plec.

– Nu e chiar atât de târziu, Patrick și nu am nici o frânghie.

– Ce nu ai?

– Frânghie; doar nu te pot prinde într-un lasou și lega de mine. N-am spus decât că multe fete de vârsta mea sunt deja măritate, ceea ce nu înseamnă că aș vrea să fiu și eu.

– Mă bucur s-aud asta.

– Totuși, aș fi gata să fiu iubita ta.

– Pentru Dumnezeu, Tessa, nu da atât de multă importanță unui sărut.

– N-a însemnat nimic pentru tine?

Patrick vru să răspundă „nu“, apoi se răzgândi.

– A însemnat atât cât să mă determine să nu mai las ca așa ceva să se repete.

„Este ceea ce-ți închipui tu“, se gândi Tessa, atentă ca pe figura ei să nu transpară nici o expresie.

– În legătură cu vasul domnului Anderson, schimbă el brusc subiectul.

– Da, ce-i cu el?

– Nu cred că tu l-ai luat; trebuie să fi fost vreun hoț.

Tessa simți o ușurare atât de mare, încât aproape că-i veni să plângă.

– De fapt, însuși domnul Anderson l-a dus la reparat și a uitat să-i spună menajerei.

– Când ai aflat?

– Când m-am întors de la Londra și am aflat că lipsește, l-am sunat în Noua Zeelandă.

– De ce naiba nu mi-ai spus și m-ai lăsat să cred tot ce e mai rău despre tine?

– Cum era să-ți stric părerea? Se pare că îți place enorm să-ți formezi cea mai proastă impresie despre mine.

Patrick păru jenat – lucru cu totul neobișnuit la el – și, timid, îi mângâie obrazul cu vârful degetului.

– Ești prima fată care mă pune în situații delicate făcându-mă să recunosc că greșesc; ești ca o haină de ascet, pentru penitență.

– Numai că nu ești în nici un caz ascet. Oricum, nu-ți strică; amintește-ți de asta când ajungi acasă și intri sub un duș rece.

– Mă-ndoiesc că m-ar ajuta chiar și un duș rece... Cred că asta îmi place la tine.

– Faptul că sunt sexy?

– Nu, faptul că ai un umor ciudat.

– Atracția fizică nu poate funcționa nonstop, și atunci e bine să te poți amuza împreună cu partenerul de aceleași lucruri.

Nu și-i putea imagina pe Patrick și pe Ingrid râzând în hohote de cine știe ce glumă, dar nu spuse nimic, nevrând să fie considerată răutăcioasă. Se pare însă că Patrick îi citi gândurile.

– Ingrid are alte calități, draga mea și, oricum, nu poate fi vorba de nici o rivalitate.

– Sincer?

– Sincer. Tu abia ai ieșit de pe băncile școlii, pe când Ingrid și cu mine suntem...

– Știu, îl întrerupse ea. Cu o clipă înainte, avea speranțe; acum însă, acestea se năruiau încet, încet.

– Nu te resping, spuse el cu blândețe, atâta doar că nu avem același drum și, poate că, în curând, ne vom îndrepta în direcții opuse.

Tessa încă se mai gândea la un răspuns potrivit când Patrick ieși și închise ușa.

Capitolul 7

A doua zi dimineața, Tessa primi un mesaj de la Patrick prin care o ruga să aducă vasele și picturile de la Andus Boswell, așadar plecă imediat.

Nu putea însă să nu se gândească la cele întâmplate cu o seară înainte – la tandrețea și la pasiunea lui Patrick, dar și la ușurința cu care i-ar fi cedat, ceea ce nu i se mai întâmplase cu nici un alt bărbat până atunci. Pentru moment, Patrick era furios pe el însuși că se simțea atras de un „copil", dar când ea avea să se comporte ca o femeie matură, așa cum intenționa să facă, îl va face să înțeleagă că are mai mult de oferit decât un fizic plăcut și, de ce nu, că viața fără ea ar fi de neimaginat. Totuși, nu se putea amăgi cu gândul că avea să fie încântat când va afla de cariera ei.

Se-ntoarse din Iverton pe la mijlocul dimineții și depozită lucrurile aduse în dormitorul de la etajul al doilea, apoi merse repede s-ajute la servirea cafelei. De data aceasta, Patrick o întâmpină cu un zâmbet cald.

– Vino în biroul meu cum termini aici și spune-i doamnei Withers că ești ocupată – am treabă cu tine tot restul zilei.

Îmbujorată, Tessa încuviință din cap, abia stăpânindu-și nerăbdarea.

Când, nu după mult timp, intră în biroul lui, îl găsi plimbându-se cu pași mari, preocupat, cu părul ușor răvășit, ca și cum și-ar fi trecut de multe ori mâna prin el.

– Unde le-ai pus? întrebă direct, cum o văzu.

– Într-un dormitor nelocuit de sus. Îi întinse cheia, iar el o luă zâmbind.

– Hai să mergem să examinăm noua mea avere.

Tessa îl urmă, dezamăgită; îi înțelegea nerăbdarea, dar ar fi dorit să dea măcar de înțeles că nu uitase chiar cu desăvârșire ce se întâmplase cu o seară înainte. Sau poate era prea jenat ca s-o facă. În definitiv, refuza să recunoască și față de el însuși că ar putea însemna ceva pentru el.

– Nu pot să înțeleg cum de unchiul meu a uitat de toate astea, pentru că nu poate fi o altă explicație.

– Întotdeauna a fost un excentric.

– De unde știi?

– A... Doamna Benson mi-a spus. Dar l-ai cunoscut și tu.

– Ne-am întâlnit de câteva ori, iar în ultimii ani de viață s-a izolat, refuzând să-și mai vadă rudele. N-am avut nici cea mai mică bănuială că-mi va lăsa casa moștenire. Avocatul lui a spus că n-a lăsat nici un ban. Din fericire, am avut eu suma necesară pentru a transforma conacul în sediu de lucru și cămin, pentru că, altfel.... l-aș fi vândut... și toate aceste obiecte ar fi intrat în posesia noului proprietar, pentru că

nu m-aș fi gândit niciodată să văd mai întâi ce e în pod. Palid, se trânti pe un pat. Dacă n-ai fi fost tu, aș fi chemat pe cineva care să debaraseze podul.

– Trebuie să-i mulțumești doamnei Withers, nu mie; ea m-a rugat să fac ordine în pod.

– Fac pariu că nu te-a rugat să deschizi fiecare ladă.

– Nu, sigur că nu; am făcut-o din curiozitate.

– Atunci, ce-ai zice să ne folosim în continuare de flerul tău și să vedem dacă nu cumva mai găsim ceva?

Tessa îl urmă imediat, aproape gâfâind pentru a ține pasul cu el.

– În legătură cu seara trecută, începu el neașteptat când intrară în una din încăperile podului, n-ar fi trebuit să se întâmple...

– Dar s-a întâmplat.

– Spre veșnica mea rușine. Pentru Dumnezeu, ai abia optsprezece ani, iar eu, șaisprezece mai mult.

– Adesea, bărbaților le plac femeile mult mai tinere decât ei; chiar deunăzi citeam despre un bărbat de șaizeci de ani care s-a căsătorit cu o femeie de patruzeci.

– O femeie de patruzeci de ani știe foarte bine ce face, spre deosebite de tine; abia ți-ai început viața.

– Am suficientă experiență de viață ca să știu că te iubesc.

Era o afirmație îndrăzneață, calculată tocmai pentru a fi așa, deși când îl văzu atât de șocat, Tessa regretă cuvintele rostite.

– Nu este posibil să ții la mine; te atrage poate tocmai această diferență de vârstă.

– Vârsta nu are nici o legătură. Te iubesc pentru că ești inteligent și interesant și...

– Încetează! Dacă mai continui așa, va trebui să pleci.

– Chiar m-ai da afară?

– Spre binele tău, Tessa. Se pare că nu înțelegi că sunt mulțumit cu viața pe care o duc și că nu vreau să mă complic cu o căsătorie.

– Sunt dispusă să aștept până vei fi pregătit să faci acest pas.

– Nu! spuse el cu o vehemență care o șocă. Dacă mă voi hotărî să mă căsătoresc, o voi face... tăcu puțin, coborându-și privirea, înainte de a continua, cu cineva ca... Ingrid.

Pentru o clipă, Tessa rămase debusolată, apoi mintea începu să i se pună în mișcare. În definitiv, spusese „cineva ca Ingrid", așadar nu neapărat chiar Ingrid. Sau...?

– Vrei să spui că preferi blondele?

– Să spunem că m-aș gândi mai degrabă la Ingrid decât la tine.

– O săruți și pe ea cum m-ai sărutat pe mine?

– Pentru Dumnezeu, fetițo, lasă lucrurile așa cum sunt,. Aseară am fost atât de fericit, încât aș fi sărutat orice fată care-ar fi fost lângă mine.

– Credeam că mă placi, reuși ea să spună, după lovitura primită din plin.

– Una este să placi pe cineva și alta, să iubești. Și-apoi, un sărut, oricât de pasional, poate să nu însemne mai mult decât un capriciu de moment.

Calmul cu care rostise aceste cuvinte le mări și mai mult efectul devastator asupra Tessei. Logica îi spunea acesteia să plece imediat de la conac și să uite totul, dar inima îi dicta cu totul altceva. De fapt, chiar dacă ar fi plecat, tot nu l-ar fi putut uita vreodată pe Patrick; așa că, de ce să nu rămână, sperând totuși că, aflându-se în apropierea lui, minunea se va întâmpla?

– Bine, ridică ea din umeri mimând nonșalanța, am înțeles; mă resemnez.

– Adevărat?

– Sigur. Sunt o mulțime de alți bărbați pe lume.

Ochii lui străluciră în mod ciudat, devenind de un albastru parcă și mai intens, dar nu spuse nimic și începu să descuie un cufăr ruginit.

Timp de câteva ore lucrară amândoi tăcuți. În trei din încăperile podului nu găsiră nimic de valoare, dar în a patra descoperiră un set de șase pahare din perioada elisabetană, datate 1582 și o casetă din piele adăpostind două punguțe: una cu smaralde și cealaltă cu perle negre.

– Este absolut fantastic! spuse Patrick, așezându-se pe capacul unui cufăr.

– Nu uita că a mai rămas încă unul care trebuie deschis. Hai să facem o pauză de prânz și să continuăm după aceea.

– Du-te tu și mănâncă; nu mi-e foame.

Tessa aduse totuși o farfurie plină cu sandvișuri și un termos cu cafea. Îl găsi aplecat deasupra ultimului cufăr, cu o expresie extrem de uimită pe figură.

– Ce altceva ai mai găsit?

– Mmm.

– Nu-nțeleg; ridică; să văd.

– E prea greu.

– Ceva din plumb masiv? întrebă ea sarcastic.

– Nu, din aur masiv.

– Glumești.

Patrick nu glumea deloc: un Buddha de aproximativ douăzeci de centimetri, din aur, încrustat cu sute de pietre prețioase, dintre care cea mai mare era un rubin de mărimea unui ou de porumbel, îi privea senin.

– Categoric, familia Finworth știa să-și aleagă bibelourile, comentă el ironic, apoi, amândoi, râzând, începură să mănânce.. De mult n-am mai avut o masă atât de grozavă!

– Nici eu, căscă Tessa și se întinse.

– Trebuie să fii foarte obosită, după două zile de astfel de muncă.

– Merită, dacă găsești comori.

– Chiar dacă aceste comori nu-ți aparțin?

– Contează plăcerea descoperirii în sine.

– Asta este o remarcă „tipic Tessa", spuse el cu o blândețe care o făcu să simtă că nu mai poate continua acel joc.

– Vreau să-ți spun ceva, Patrick, nu sunt...

– Ce naiba faceți aici? întrebă Ingrid, venind spre ei și aruncând o privire în cufăr. Dumnezeule! Ce păcat că nu e autentic... ar fi valorat o avere.

– Doar rubinul ne va aduce o jumătate de milion...

– Rubinul? Ingrid îl prinse de braț cu ochii măriți de mirare. Vrei să spui că acest Buddha e autentic?

– Fiecare bucățică din el.

– Incredibil! Vei putea să cumperi jumătate din acțiunile Companiei Allison.

– Dacă aș vinde tot ce s-a găsit, aș putea cumpăra chiar o mare parte din IBM.

Patrick o luă de braț, arătându-i bijuteriile și spunându-i despre vasele Ming și picturi. Fața ei radia, iar privirea, de obicei atât de rece, i se umpluse de o lumină caldă. Era întotdeauna frumoasă, dar acum era superbă, iar Tessa, contrar naturii ei, deznădăjduită, nu putu să nu observe încă o dată, potrivirea dintre cei doi.

– Să te ajut să sortezi celelalte cufere? îl întrebă Ingrid.

– Nu, mulțumesc, am terminat. Am să-i chem pe cei de la Casa de licitații Christie să evalueze toate obiectele.

– Mai bine l-ai chema pe John Allinson să-i spui că poți cumpăra acțiunile.

– Nu înainte de a avea rezultatul evaluării.

– Mi se pare o prostie, dar faci cum vrei. Tonul ei degajat contrasta cu tensiunea pe care pumnii strânși o trădau. Dacă ai terminat să-l ajuți pe domnul Harper, se adresă ea Tessei, poți merge să cureți argintăria cu Pedro.

– Am nevoie de ea aici.

Ingrid ridică neputincioasă din umeri și plecă.

– Mulțumesc pentru că m-ai salvat. Știe foarte bine că urăsc să curăț argintăria.

– Mai mult decât urăști să-ți dea ordine?

– Asta numai pentru că o simt pândindu-mă tot timpul.

– Altfel, probabil ai pândi tu momentul ca să nu faci nimic.

– Dacă sugerezi cumva că sunt leneșă...

– Îmi place să te necăjesc. De fapt, cred că și lui Ingrid. Dacă ai da dovadă de maturitate, nu te-ai lăsa prinsă în plasa ei.

– Mai bine ar da ea dovadă de maturitate și nu s-ar preta la așa ceva.

Patrick râse, dar ea încă era prea furioasă ca să se poată amuza, deși ar fi fost bine să-i urmeze sfatul. În mod normal, atitudinea lui Ingrid i-ar fi provocat râsul, dar se părea că orice urmă de normalitate zbura pe fereastră de când dragostea îi bătuse la ușă.

După două zile, în urma evaluării făcute, experții anunțaseră o sumă astronomică și, dându-și seama că nu mai poate păstra secretul, Patrick hotărî să plece în America să încheie tranzația cu John Allinson, lăsând-o pe Ingrid să se descurce cu presa și televiziunea, amândouă avide de astfel de știri.

Îngrozită la gândul că ar putea fi fotografiată, Tessa acuză o indigestie și se închise acasă, la Greentrees, după ce obținu permisiunea doamnei și domnului Withers că nu-i

vor menționa numele și rolul jucat. Se întoarse la conac abia după ce trecu acea nebunie și lucrurile reintrară pe făgașul normal.

– Ai venit la timp, o întâmpină doamna Withers. Domnul Patrick s-a întors aseară.

– Da? Ce mai face?

– Bine. Să vezi ce mi-a adus: o haină de cașmir potrivită mai degrabă pentru o regină. A spus că este în semn de mulțumire pentru că te-am rugat să faci ordine în pod.

– Tessa, șeful te așteaptă în bibliotecă, anunță Pedro.

Inima Tessei începu să bată cu putere și prezența lui – înalt, frumos, bronzat, cu ochii de un albastru mai intens ca niciodată – nu avu deloc darul s-o liniștească. Era totuși fericită să-l vadă și privirile li se întâlniră pentru câteva clipe: a ei, plină de dragoste, a lui, enigmatică.

– Ți-am adus ceva, în semn de mulțumire, spuse el, arătând spre trei pachete mari rezemate de perete.

– Nu trebuia...

– Ba da; dacă nu-ți place, schimbăm.

Era imposibil să nu-i placă acea combină muzicală care era exact ceea ce orice fată de optsprezece ani și-ar fi dorit. Se întrebă totuși ce i-ar fi adus dacă i-ar fi cunoscut adevărata identitate.

– E minunată, Patrick.... ăă ... domnule Harper.

– Poți să-mi spui Patrick; cred că ne cunoaștem suficient de bine pentru aceasta. Vorbi ferindu-și privirea, hotărât să

lupte împotriva oricărei atracții pe care o simțea pentru ea. Îl voi ruga pe domnul Withers să-ți ducă acasă cadoul.

– Nu e necesar; îl iau eu cu mașina unchiu... domnului Anderson.

Mai târziu, entuziasmul ei scăzu considerabil când văzu darul primit de Ingrid: un pandantiv cu acvamarin – un dar cu caracter mult mai personal. Brusc, deveni conștientă că singura constantă din viața lui Patrick era Ingrid, iar celelalte femei, inclusiv ea însăși – un șirag de perle împrăștiate și părăsite undeva pe drum.

Patrick și Ingrid – aceste nume îi răsunară obsesiv în minte toată noaptea, nelăsând-o să doarmă. De altfel, a doua zi dimineața când ajunse la conac, cearcănele ei vorbeau despre această frământare.

– Arăți de parcă ai fi ascultat muzică toată noaptea, glumi Patrick când o văzu. De fapt, aș dori să-ți mai ofer ceva.

– Categoric, nu.

– Mă gândeam la un curs de evaluare a obiectelor de artă, continuă el, neluându-i în seamă răspunsul. Casa Sotheby organizează unul excelent și, beneficiind de instruirea corespunzătoare, ai putea ajunge să lucrezi pentru ei. Asta, dacă nu vrei să faci în continuare studii de artă.

– Tot mai încerci să mă educi?

– Ce e rău în asta?

– Pentru mine, este.

– Ai deja fler pentru ceea ce este autentic și, cu o instruire corespunzătoare...

– Voi deveni șefa Departamentului de Artă din cadrul Casei Sotheby.

– De ce nu?

– Bine, să spunem că am o ascensiune rapidă și devin consilier al Reginei pe probleme artistice. Dar, dacă următorul bărbat de care mă îndrăgostesc este ca tine și nu vrea ca soția lui să aibă o carieră?

– Și mama mea era psihoterapeută până s-a măritat și te asigur că n-a regretat niciodată faptul c-a renunțat la profesie.

– Discutam despre femeia modernă. Eu, de exemplu, dacă-aș fi muncit enorm pentru a ajunge pe o anumită treaptă profesională, n-aș fi dispusă să dau totul în schimbul unei verighete. Dar femeile sunt capabile să-și continue cariera și, în același timp, să fie soții iubitoare și mame grijulii.

– Cu ce preț? Când sunt acasă, își fac mii de griji ca nu cumva cariera lor să aibă de pierdut, iar când lucrează, se simt vinovate că-și neglijează copiii. Își scutură capul, lăsând o șuviță să-i cadă pe frunte. La naiba, doar știi deja care-i părerea mea referitor la acest subiect!

– Mă bucur că gândești așa! De fapt, pledez în favoarea femeilor de carieră numai ca să te provoc.

– Se pare că-ți reușește foarte bine.

– Vreau să spun că, atunci când mă voi căsători, îmi voi dedica întreaga viață soțului meu.

– Adevărat?

– Categoric. Te poți simți extrem de împlinit având grijă de casă și familie. Îmi doresc cel puțin trei copii.

– Eu aș prefera cinci.

– Da... cinci copii... pare să fie numărul ideal.

– Sigur, șase ar fi mai bine și, dacă ai fi de acord cu șapte, m-aș căsători cu tine.

– Șapte...

– Pe de altă parte, ar fi o mare pierdere pentru teatru să fie lipsit de o actriță ca tine; în fața ta, chiar Sarah Bernhardt ar părea o biată Minnie Mouse. Enervat, dintr-un pas ajunse în fața ei. Ești cea mai enervantă, exasperantă...

– Oh, Patrick! incapabilă să se stăpânească i se aruncă în brațe.

Trupul ei cald și catifelat topi intenția și așa destul de vagă a lui Patrick de a opune rezistență. Aplecându-și capul, îi căută desperat buzele, în timp ce degetele ei îi descopereau corpul înnebunit de mângâieri. Incapabilă să mai gândească, Tessa trăia extazul acelei clipe de beatitudine. Vocea deodată dură a lui Patrick și brațele lui ce-o scuturau aproape brutal o readuseră la realitate.

– Pentru Dumnezeu, Tessa, nu mai încerca să mă seduci.

– Nu încerc.

– Atunci, ceea ce faci e o imitație perfectă. Practic te-ai aruncat în brațele mele.

– Ți-a luat cam mult timp până să protestezi.

– La ce te-aștepți, dacă te lipești așa de mine? Povestea asta trebuie să înceteze. Ți-am mai spus că nu mă joc cu fetițe.

– Nici nu vreau să te joci; vreau ceva real.

– Chiar nu poți înțelege că n-o să meargă? În afară de dorința carnală, n-avem nimic comun.

– Înseamnă că, totuși, mă dorești.

– Dorința nu poate pune bazele unei relații.

– Dar poate constitui punctul de început.

– Începutul a ceva ce s-ar termina extrem de repede. Te rog, pleacă, spuse el mergând și deschizând ușa.

– Să plec? Definitiv?

– Nu asta am vrut să spun, dar ar fi spre binele tău dacă ai face-o.

– Nu vreau să plec de tot.

– Atunci, te avertizez să nu cumva să mai repeți această scenă. Încă o dată dacă te mai arunci în brațele mele, te dau afară de urechi!

Capitolul 8

În următoarele zile, Tessa nu se putu gândi la nimic altceva decât la cum se va termina relația ei cu Patrick. Atâta timp cât acesta o credea o fată de optsprezece ani, va refuza categoric să admită c-o iubește. Pe de altă parte, mărturisirea în legătură cu vârsta, avea să atragă întreaga mărturisire, și atunci risca poate să nu-l mai vadă niciodată.

Visătoare, își amintea iar cum arătau ochii lui plini de dorință când o săruta. Cu toate că... pentru cine era acea dorință? Pentru fata zăpăcită și impertinentă de optsprezece ani, sau pentru femeia matură care-i răspundea mereu cu aceeași pasiune? Era ciudat cum Patrick nu era sensibil la o astfel de discrepanță; sau, poate că toți bărbații erau la fel de orbi la nuanțe...

Intră în bucătărie și, deși era ziua liberă a soților Withers, n-avea de făcut decât ceaiul. Tocmai încărca farfurioare și cești pe măsuța rulantă, când sună telefonul; spre surprinderea ei, era Bobby.

– Cum ai știut unde să mă găsești?

– Am sunat acasă la nașul tău și, când am spus că e vorba de ceva urgent, mi s-a dat acest număr. Ce faci, ești la vreun prieten?

– Ai ghicit. Ce vroiai să-mi spui?

– Plec pentru două luni în Brazilia. Un milionar a sunat la galerie și m-a rugat să-i fac o friză cu o scenă de polo în living; prețul e foarte generos – douăzeci și cinci de mii de lire, plus cheltuielile necesare.

– Nu uita să-mi trimiți o vedere.

– S-ar putea să-ți trimit chiar o invitație; mi se va pune la dispoziție o casă de oaspeți.

– Nu mă ademeni...

Tessa încă mai zâmbea când închise telefonul și, întorcându-se, îl văzu pe Patrick care stătea rezemat de masa de bucătărie.

– Un telefon de la prietenul tău?

– De la un prieten.

– Unul foarte drag, după tonul vocii.

– Într-adevăr, dar nu în sensul în care o spui tu. Vrei ceaiul în biroul tău, sau în salon, alături de ceilalți?

– Aici. Apoi trebuie să-mi fac bagajul.

– Unde pleci?

– În America; mâine, la prima oră.

– E cam neașteptat...

– Îmi cer scuze, n-am știut că trebuie să te țin la curent cu planurile mele.

– Pe tine te interesează ce fac eu.

– Mă interesează ce pui la cale. Trebuie să fiu mereu cu ochii pe tine.

– Nu pot fi decât fericită că mă privești tot timpul. Intenționat, își trecu vârful limbii, provocator, pe buza de jos.

– Încetează, Tessa. N-am de gând să mă mai las sedus.

– Ți-e teamă că nu vei ști când să te oprești?

– Mi-e teamă că tu nu vei ști; și... promiscuitatea e periculoasă.

– Faptul că îți răspund cu aceeași monedă nu înseamnă promiscuitate.

– În plus, continuă el ca și cum n-ar fi auzit-o, dacă vânezi o căsătorie, ar trebui să știi că sfatul cel mai comun din toate revistele pentru femei este să lași bărbatul să aștepte puțin, nu să-i cedezi imediat.

– Nu ți-am cedat.

– Nici nu ți-am cerut s-o faci.

– Ai dreptate, dacă mi-ai cere, aș accepta imediat.

– Fetițele n-ar trebui să se joace de-a seducătoarele.

– Nu mă joc, vorbesc serios.

– Încetează, Tessa.

– Vrei o prăjitură?

– Nu, un sandviș cu brânză, dar ai grijă cum tai feliile...

Fără să-i răspundă, Tessa tăie câteva felii subțiri.

– Așa, da, bravo; ai mai învățat puțin să folosești cuțitul.

– Când eram mică, mi-ar fi plăcut s-ajung chirurg.

– Poate doctor de copaci, în nici un caz de oameni, râse el.

– Într-o bună zi, am să-ți șterg zâmbetul acesta ironic de pe față, Patrick Harper!

– Numai dacă m-aș afla pe masa de operație, iar tu ai fi cu bisturiul în mână...

Iată, acum era ocazia perfectă de a-i spune, se gândi Tessa, dar... nu, nu acum când se pregătea de plecare.

– Lasă-mă să te conduc la aeroport.

– Merg cu Ingrid. Nu fi posesivă, continuă el, parcă i-ar fi ghicit gândurile și întrebarea nepusă. Ingrid nu vine cu mine în State și chiar dacă ar veni nu e treaba ta.

– Cred doar că ai putea face o alegere mai bună.

– Iar eu cred c-ar trebui să nu te mai amesteci în viața mea. În câteva săptămâni va veni înlocuitoarea ta și, o dată ce vei fi din nou printre prietenii tăi, eu voi face deja parte din trecut.

– Aș prefera să faci parte din prezentul meu.

Îl privi fix, cu ochii plini de dorință.

– Ți-am spus să încetezi, spuse el categoric și, luându-și farfuria în mână, ieși din bucătărie.

***

Cât timp Patrick a fost plecat, Tessa se prefăcu bolnavă de gripă și rămase acasă, pentru a nu trebui să mai suporte atitudinea mult prea autoritară a lui Ingrid. Ținu însă legătura cu Emmy și, când află că Patrick era așteptat marțea următoare, se prezentă la conac de luni.

– Dacă vrei să fii plătită pentru săptămâna în care ai lipsit, trebuie să-mi aduci adeverință de la medic, spuse Ingrid, trecând întâmplător pe lângă ea.

Tessa încuviință din cap, gândindu-se ce efect ar produce să-i aducă într-adevăr o adeverință semnată de ea însăși.

– Ce te amuză?

– Nimic.

– Atunci, încetează cu zâmbetul ăsta prostesc și treci la lucru.

Nimic nu-i părea Tessei prea greu de făcut, anticipând plăcerea de a-l vedea pe Patrick. Deja număra orele. Așteptarea devenise apăsătoare, la fel ca și căldura acelei zile. Ideea de a face o baie în bazin – care, în absența lui Patrick, era la dispoziția tuturor – devenea din ce în ce mai ispititoare. Aștepta însă până spre sfârșitul orelor de serviciu, pentru a nu-i da lui Ingrid ocazia s-o întrerupă special. Era în mijlocul bazinului când inevitabilul se produse: cu o voce stridentă, Ingrid o întreba ce face acolo.

– Ai voie să ghicești de trei ori, răspunse Tessa cu impertinență, gândindu-se că și așa nu mai conta, din moment ce a doua zi își va dezvălui identitatea.

– Pot ghici dintr-o dată: pierzi timpul, ca de obicei.

– Am terminat ce aveam de lucru.

– Aici nu e hotel; dacă ai terminat ce aveai de făcut, du-te acasă.

– Îl așteptam pe domnul Harper.

– De ce crezi că ar vrea să te vadă? Oricum, nu vine aici în seara aceasta. Îl iau de la aeroport și rămânem în oraș.

– De ce? întrebarea ieși, înainte ca Tessa să o poată opri.

– Pentru că are o întâlnire de afaceri mâine dimineață foarte devreme; oricum, asta nu te privește pe tine.

Toată bucuria Tessei dispăru, iar speranțele pe care și le făcuse se năruiră în mii de țăndări. Nici măcar n-o putea învinui pe Ingrid, dar era furioasă pe Patrick că-i îngăduia acesteia să-i intre în viață, când, categoric, nu ținea la ea.

Imediat ce Ingrid plecă, Tessa ieși din apă și merse acasă. Avea s-o aștepte o noapte de coșmar, iar principalul gând chinuitor era: Ingrid și Patrick în același pat, deși el lăsase de-nțeles că nu aveau o relație intimă. Încerca să-și repete că nu mai conta încă o zi de așteptare, dar gelozia continua s-o chinuiască.

Nici în dimineața următoare, când plecă spre conac, nu se afla într-o stare de spirit mai bună, mai ales când își dădu seama că-și pierduse ceasul. Probabil îl uitase la piscină, enervată de Ingrid; îl căută acolo, dar nu-l găsi și când Pedro îi spuse că, noaptea târziu, gonise niște băieți care veniseră pe acolo, își pierdu orice speranță de a-l mai recupera. Era ceasul primit de la unchiul Martin și-i era extrem de drag.

Ca și cum asta nu era de-ajuns, Tessa mai află o veste proastă: Patrick și Ingrid mai rămâneau încă o zi la Londra. Sigur, era liber să facă tot ce vroia, dar... de ce s-o aleagă pe Ingrid? Poate că i-ar fi fost mai ușor de suportat gândul, știindu-l cu o altă femeie.

Orele trecură greu până când, ziua următoare, Patrick veni în sfârșit, făcând ca soarele să răsară din nou pentru Tessa.

– Ai avut succes? îl întrebă ea, întâmpinându-l.

– Foarte mult.

– Pot discuta cu tine, singur?

– Sunt ocupat, poate mai târziu.

Abia după-amiază o chema în biroul lui. Deși nici nu reușise să se schimbe de hainele cu care venise îmbrăcat, Patrick nu mai arăta obosit. Așadar, se gândi Tessa, la fel ca ea însăși, găsea resurse nebănuite când munca i-o cerea – un alt punct comun, numai că trebuia să-l facă să-și dea seama de asta.

– Mă bucur că te-ai întors, Patrick. Mi-a fost dor de tine.

– Asta pentru că nu prea ai ce face. N-ar fi trebuit să iei slujba de la Greentrees.

– Datorită acestei slujbe te-am întâlnit.

– Tocmai de aceea.

– Dar...

– Fără nici un „dar", Tessa. Înainte de a pleca, ți-am explicat clar ce e cu relația dintre noi și nu m-am răzgândit. Te-am chemat aici să-ți dau asta.

Îi dădu un pachețel frumos ambalat și, așteptându-se la un mic suvenir scump, Tessa rămase surprinsă când găsi în casetă un șirag dublu de perle veritabile.

– Îți place?

– Este foarte frumos, dar... nu-l pot accepta. Închise caseta și i-o întinse.

– Nu fi copil! Vreau neapărat să-l primești. Datorită ție am găsit comoara. Încă mai am coșmaruri gândindu-mă că eram pe punctul de a arunca totul.

– Nu am nevoie să mi se plătească pentru asta. Oricum, deja mi-ai dat o combină muzicală, ceea ce a fost foarte generos din partea ta.

– Vreau să ai și perlele; poți să consideri colierul un dar din partea companiei mele, dacă preferi așa. Nu mă mai contrazice, fetițo, și pune-l la gât.

Tessa rămase acolo unde se afla, fără să schițeze nici un gest. Patrick îi luă colierul din mână și i-l puse la gât apăsând bine pe închizătoarea cu diamant, apoi o duse în dreptul unei oglinzi mici Chippendale.

– Patrick, eu...

Intrarea lui Ingrid o făcu să tacă.

– Sper că nu vă întrerup, spuse aceasta aruncând o privire rapidă spre perle, apoi spre Patrick.

– Nu, spuse Patrick.

– Ba da.

Buzele lui Ingrid se arcuiră ușor, într-o expresie de amuzament.

– I-am dat Tessei un cadou de mulțumire. Poate o convingi tu că-l merită, pentru că se pare că ea nu consideră că este așa.

– Sigur că-l meriți, draga mea. E o copilărie să fii modestă. Acceptă darul și poartă-l cu plăcere.

– Nu mă văd purtând un astfel de colier – e mult prea pretențios pentru blugi și tricouri.

– Atunci, ține-l în bancă, sugeră Patrick.

– Sunt convinsă că vei găsi o ocazie să porți perle. Cred că se potrivesc foarte bine cu Rolexul tău, spuse Ingrid pe un ton dulce, scoțând din buzunar ceasul Tessei. Zilele trecute, m-am întors la piscină după ce plecaseși și l-am găsit în iarbă.

– Mulțumesc foarte mult. Credeam că l-am pierdut.

– Sper că Tessa nu-și închipuie că și darul meu e o copie făcută în Hong Kong, comentă Patrick, râzând amuzat.

– Nu e nici un fel de copie, anunță Ingrid. Valorează cel puțin câteva mii de lire.

– Ingrid, vrei te rog să ne lași singuri?

– Sigur.

– De unde-l ai? întrebă el liniștit, imediat ce Ingrid ieși din încăpere.

– În nici un caz nu l-am furat, dacă asta insinuezi.

– N-am insinuat nimic; vreau doar să știu de unde-l ai.

În sfârșit venise ocazia pe care Tessa o aștepta.

– Domnul Anderson mi l-a dat, este...

– Cum? urlă Patrick. Ești o stricată!

– Liniștește-te și lasă-mă să-ți explic. Sunt...

– Înțeleg foarte bine ce ești: o aventurieră ieftină în căutare de averi pe care să pui mâna!

– Nu este adevărat! Dacă taci un minut, pot...

– Poți să mai inventezi o poveste cu care să mă prostești? Nu mi-ai spus până acum decât minciuni. Ai spus că nu l-ai cunoscut pe domnul Anderson înainte de a lucra pentru el și ai pretenția să cred că ți-a dăruit un ceas atât de valoros? Ce-a trebuit să faci pentru a-l căpăta? Îți alegi victimele dintre bărbății mai în vârstă, pentru că sunt mai vulnerabili?

Furios, se îndreptă cu pași mari spre ușă, împingând-o cu brutalitate când încercă să-l oprească, astfel încât o trânti. Înainte de a se putea ridica pentru a alerga după el, dispăru fără urmă.

– Ah, iată-te! exclamă Ingrid, ieșind dintr-o cameră și întâlnind-o pe coridor. Nu mai trebuie să rămâi în seara aceasta. Domnul Harper mai verifică împreună cu Mike un program software și vom amâna cina până spre ora nouă.

– Nu mă deranjează deloc să lucrez până târziu.

– Câtă conștiinciozitate! Crede-mă, însă că nu e necesar. Sper că nu te-am pus într-o situație neplăcută în privința ceasului. Dacă aș fi știut c-ai pretins că e un fals, nu te-aș fi dat de gol.

– Iertați-mă, dar nu cred.

– Îți închipui că vreau să-ți fac încurcături?

– Categoric!

– Ce naivitate! Nu-ți dai seama că nu prezinți nici o importanță pentru mine?

– Atunci, de ce doriți atât de mult să scăpați de mine?

– Pentru că îl deranjezi pe domnul Harper și, cu cât pleci mai repede, cu atât mai bine.

Tessa se abținu să nu-i strige în față adevărul; Patrick trebuia să afle primul.

– În curând vă voi îndeplini dorința, domnișoară Mortensen, într-un mod chiar surprinzător.

***

Cu perspectiva de a nu-l vedea pe Patrick până a doua zi dimineață, Tessei îi era imposibil să se relaxeze. Privind pe fereastră spre conac, se gândi că dacă ar merge până acolo, ar avea poate șansa să-l întâlnească la piscină, unde obișnuia de multe ori să vină să înoate noaptea.

Porni imediat într-acolo, pe drumul luminat de mii de stele și, deși se simțea doar o fărâmă din univers, dragostea ei pentru Patrick era imensă; aproape că nu mai concepea că și-ar putea petrece restul vieții fără el.

Piscina era pustie, dar prin draperiile de la ferestrele livingului său, răzbătea o lumină caldă. Bietul de el!

Pesemne că încă lucra. N-avea nici un drept să-l deranjeze, dar nu se putea totuși întoarce fără a lămuri lucrurile. Să-i spună direct, sau să conducă discuția astfel încât el să deducă? Indiferent cum, rezultatul avea să fie același: Patrick va deveni livid, se va simți stânjenit, apoi va vedea partea amuzantă a întregii povești și – lucrul cel mai important – va recunoaște că o iubește și-i va accepta cariera.

Simțea deja că plutește de fericire când ajunse, de pe terasă, lângă ușa-fereastră. Draperia nu era trasă chiar complet și Tessa vru să-l mai privească o dată înainte de a intra, să-și umple sufletul de imaginea chipului lui drag.

O durere cumplită o paralizează. Nu, nu putea fi adevărat. Închise ochii și-i strânse bine, apoi îi deschise din nou; aceeași imagine: Patrick așezat pe o canapea, ținând-o pe Ingrid în brațe. Rămase nemișcată ca o statuie, supunându-se până la capăt torturii de a vedea brațele albe ale lui Ingrid înlănțuind gâtul lui bronzat și gura ei roșie, apăsându-se avidă pe buzele lui care probabil că sorbeau cu același nesaț plăcerea de oriunde aveau ocazia.

În cele din urmă, Tessa se-ntoarse pe drumul pe care venise, mergând ca în transă, fără să vadă unde pășea, cu inima o rană sângerândă.

Ajunse acasă pradă celor mai negre gânduri, cel mai negru fiind însă recunoașterea propriei ei naivități. Apoi, o cuprinse furia; l-ar fi respectat mai mult pe Patrick dacă ar fi admis relația lui intimă cu Ingrid. Acum înțelegea atitudinea

acesteia față de ea și chiar îi dădea dreptate; îi era chiar milă de biata fată care nu-și dădea seama ce Don Juan e iubitul ei și că nu se va schimba niciodată.

Pentru o clipă, se gândi să dispară fără să spună un cuvânt. Ba nu, își va respecta planul, dar dacă inițial nu intenționase decât să-i dea o lecție amuzantă pentru a-l dezobișnui de a mai judeca oamenii după aparențe, acum punea la cale tot felul de planuri pentru a-l face să sufere.

Abia spre dimineață i se potoli furia. În definitiv, cariera și profesia rămâneau esențialul în viața ei, iar Patrick nu era singurul bărbat din univers.

Și totuși, nu se putea împiedica să nu gândească plină de amărăciune, singurul bărbat din universul ei.

– Ești palidă ca o stafie, spuse doamna Benson a doua zi dimineață, imediat cum o văzu. Ai venit să te odihnești și n-ai făcut altceva decât să muncești toată ziua.

– Mă-ntorc la Londra. Mă simt foarte bine și e nevoie de mine acolo.

– Cum de te-ai hotărât așa, deodată?

– Mă gândesc de mai multe zile să fac asta.

– Regret că nu pot vedea eu însămi scena cu domnul Harper

– Nici nu mai intenționez să-i spun. Jocul acesta nu mă mai amuză. Las o înștiințare și dispar.

La fel de mirată ca doamna Benson, rămase și doamna Withers aflând de plecarea Tessei.

– Credeam că ești fericită aici.

– Am fost, dar nu voi mai fi dacă rămân. M-am plictisit de viața de la țară, așa că mă întorc la Londra.

– E adevărat. E timpul să te gândești la viitorul tău. Când pleci?

– Azi.

– Așa, pe neașteptate, fără să fi anunțat înainte?

– Ei, știți ce pripiți și nesocotiți suntem noi, tinerii.

– La naiba! Ești o fată cu suflet bun și foarte atentă la tot ce te înconjoară. Eu cred că domnișoara Mortensen a spus ceva ce te-a supărat.

– Asta ar fi însemnat să plec din prima zi!

– Domnul Harper știe că pleci?

– Nu încă. Merg acum să-i spun.

Și, ca să nu aibă timp să se răzgândească, Tessa aproape că alergă până la biroul mare cu calculatoare, unde îl găsi discutând cu soții Donaldson.

– Pe mine mă aștepți? întrebă el, rece, văzând-o că nu pleacă.

– Da. Trebuie să discut cu tine.

– Mai târziu. Sunt extrem de ocupat.

– Când mai târziu?

– Vino în biroul meu la patru.

Tessa merse acasă să-și facă bagajele și se-ntoarse fix la ora patru. Îl găsi așezat la birou, cu o față împietrită.

– Plec astăzi.

– Se pare că nu prea ai de ales.

– Având în vedere părerea pe care o ai despre mine, nu. Știi, Patrick, am impresia că nu te-ai gândit la un lucru: dacă într-adevăr aș fi fost așa cum crezi tu, mi-aș fi luat tot ce aș fi vrut din pod, fără să afli vreodată și m-aș fi îmbogățit rapid.

– E adevărat. M-am gândit la asta chiar acum, în timp ce te așteptam.

– Și?

– Nu cred că ești o hoață, Tessa, Cred însă că te folosești de tinerețea și de farmecul tău pentru a obține ce vrei.

– Nu plec cu capul plecat.

– Nici nu mă așteptam; principala ta caracteristică este îndrăzneala.

– Iar a ta, incapacitatea de a judeca oamenii corect.

– Dacă ai venit să-mi dai lecții, poți să pleci.

– Asta am să și fac, nu înainte însă de a-ți spune cât de mult te înșeli în privința relației mele cu domnul Anderson.

– Nu mă interesează.

– Cred că te va interesa; sunt...

– Patrick! Ușa se deschise brusc și Mike dădu buzna în încăpere cu fața pământie și privirea speriată. Vino repede! Ingrid a căzut pe scări. Cred că e pe moarte.

Capitolul 9

Patrick sări de pe scaun și alergă spre locul indicat, urmat de Tessa, care abia se putea ține după el.

Ingrid zăcea pe podea, în fața scării late în serpentină. Era în stare de inconștiență, cu piciorul stâng răsucit sub ea, iar stângul sângerând atât de rău, încât era acoperit de un șuvoi roșu aprins; brațele îi erau desfăcute, iar în jurul ei erau cioburile unei vaze pe care o răsturnase în cădere; câteva cioburi îi pătrunseseră și în piept, făcând ca sângele să se scurgă și de acolo.

– Am impresia că.... a murit, spuse Patrick, aplecându-se deasupra ei.

Împingându-l la o parte, Tessa palpă pulsul tinerei – era slab și neregulat.

– Nu, trăiește, dar trebuie dusă imediat la spital. A chemat cineva o ambulanță?

– Da, spuse Jenna cu voce tremurândă. Mi-au răspuns că s-ar putea să dureze o jumătate de oră.

– La naiba! Am să-i sun eu! explodă Tessa.

– Telefonez eu. Spunând acestea, Patrick se și duse imediat la telefon.

Tessa desfăcu rochia lui Ingrid cu grijă și scoase ciobul lung care i se înfipsese în piept. Avea impresia că trăiește un coșmar.

– Ingrid sângerează foarte tare. Spune-le că e urgent.

În timp ce vorbea, îi făcu semn lui Mike să-și scoată cămașa, improvizând astfel un tampon pe care-l așeză pe rană.

– Ține apăsat aici, îi ordonă ea lui Mike, luându-i mâna și așezând-o în poziția cea mai bună pentru a diminua sângerarea.

– Pot ajuta și eu? întrebă Jenna.

– Adu o trusă de prim-ajutor. Tom, am nevoie de câteva bețe mai late ca să fac o atelă.

Și Jenna și soțul ei veniră înapoi în mai puțin de un minut și Tessa confecționă o atelă.

– Apasă cât poți de tare, îi repetă ea lui Mike, îngrijorată de rapiditatea cu care tamponul se îmbiba cu sânge.

– Nu pot mai tare. Crezi că va supraviețui?

Tessa nu era deloc sigură, dar considera că era mai înțelept să nu spună nimic.

– Ține apăsat, repetă ea, apoi se ridică și merse lângă Patrick, care încă mai ținea receptorul în mână. Când sosește ambulanța?

– Speră într-o jumătate de oră; încearcă să facă rost de una disponibilă.

– Va trebui s-o ducem cu mașina.

Văzându-l pe Patrick că se pregătea să vorbească iar la telefon, întinse mâna după receptor.

– Nu e necesar să vorbim amândoi. Sunt capabil să...

– Dați-mi legătura cu sala de operații, țipă Tessa, smulgându-i receptorul din mână. Faceți imediat cum spun!

Așteptă puțin, vag conștientă de mirarea celor din jurul ei, apoi, la celălalt capăt al firului se auzi o voce fermă care repeta că se va trimite o ambulanță imediat ce se va găsi una disponibilă.

– Nu putem aștepta. Pacienta mea trebuie operată imediat. O aduc chiar eu. Dacă nu e nici un chirurg disponibil când ajungem, voi opera eu. Sigur că sunt calificată. Verificați la spitalul St. Andrew. Sunt Tessa Redfern, asistenta lui sir Denis Denzil.

Punând capăt scuzelor ce se auziră imediat, Tessa puse telefonul în furcă.

– O vom transporta cu furgoneta, spuse Patrick cu o voce pe care Tessa n-o mai auzise până atunci.

Privirile li se întâlniră doar o clipă, suficient însă ca ea să vadă îndoiala din ochii lui.

Tessa mai rugă să se scoată o ușă pentru a fi folosită ca targă și în zece minute erau deja în drum spre Iverton: Patrick cu piciorul pe accelerație, Mike apăsând tamponul pe rana care sângera abundent și ea însăși făcând tot posibilul să stăvilească hemoragia de la picior.

Îndoielile Tessei în legătură cu gradul de utilare a spitalului, mult mai mic în comparație cu St.Andrew, se

risipiră imediat cum ajunseră. Ingrid a fost imediat preluată, s-a adus aparatul pentru radiografie, s-a pregătit transfuzia, totul în cel mai scurt timp, iar chirurgul, care între timp discutase cu sir Denis, era fericit că Tessa va asista la operație. Numai că starea lui Ingrid era atât de gravă, încât dacă nu se acționa cu maximum de rapiditate și precizie, viața ei era în mare pericol. Tessa știa că e în stare de o astfel de performanță și, ajungând în sala de operație, îi propuse chirurgului să inverseze rolurile, ceea ce acesta acceptă cu ușurare.

Se făcuse deja seară când, scoțându-și halatul, Tessa redeveni conștientă de lumea din jurul ei, dar și de oboseala care o cuprinsese. Resimțea parcă și mai mult oboseala și deprimarea amintindu-și fața pământie de îngrijorare și durere a lui Patrick când Ingrid fusese transportată în sala de operații.

Când ieși, el se plimba cu pași mari pe coridor.

– Cum se simte?

– Își va reveni. Deocamdată e tot în stare de inconștiență și monitorizată de aparate, dar poți s-o vezi dacă vrei.

Îl conduse în salonul în care se afla Ingrid, apoi se retrase, nesuportând să vadă scena dintre ei. Când ieși, Patrick părea mai liniștit.

– Mike, Jenna și Tom vroiau să aștepte aici, dar i-am trimis acasă.

– Foarte înțelept din partea ta.

– După cum arăți, ți-ar prinde bine ceva de băut. Stai în picioare de cel puțin trei ore.

– Altădată am stat și cinci, dar oboseala nu se simte decât după aceea.

– Te cred. Ezită puțin, apoi o întrebă totuși. Ai vrea să cinăm undeva în oraș și să te relaxezi?

– Dacă mă relaxez, risc să adorm la masă, așa că prefer să merg direct acasă, dacă nu te superi.

Nu mai vorbiră până ajunseră în mașină.

– Cred că-mi datorezi o explicație, Tessa.

– Știu. Când ți-am spus de dimineață că vreau să discut cu tine, vroiam să mărturisesc totul.

– Ce te-a făcut să înscenezi totul?

– Plictiseala. A trebuit să iau o vacanță de trei luni și am hotărât să vin să stau la nașul meu.

– Nașul tău fiind domnul Anderson?

– Da. Examinam spărtura din zid când ai venit și ai fost sigur că vroiam să mă prezint la un interviu pentru postul anunțat în ziar. M-au amuzat presupunerile tale în legătură cu mine și am hotărât să continuu jocul. Părea o modalitate distractivă de a-mi petrece timpul.

– Foarte distractivă, mormăi el. Încep să-mi amintesc câteva din remarcele pe care le-am făcut la adresa ta... mai ales la neîndemânarea de a mânui cuțitul. Recunoaște însă că le-ai meritat, având în vedere farsa pe care mi-ai făcut-o.

– Sper că m-ai iertat.

– Sper ca tu să mă ierți.

– Sigur. Și, pentru informarea ta, am douăzeci și șapte de ani, nu optsprezece.

– Ai fi o romancieră grozavă.

Ușurința cu care acceptă explicația ei și faptul că nu menționa nimic de momentele pasionale trăite împreună o făcură să simtă și mai acut durerea.

– Cât mai stai în vacanță? Să nu-ți închipui că-ți sugerez să vii la post!

– Sper că nu! Și asta vroiam să-ți spun: mă întorc la Londra. Sunt complet refăcută și m-aș simți vinovată să mai rămân.

– Ești foarte dedicată profesiei tale.

Tessa îl privi, dar nu văzu nici o urmă de sarcasm în ochii lui.

– Munca mea înseamnă mult pentru mine. Era mulțumită că, dincolo de fațada de calm, putea ascunde atât de bine lacrimile pentru ceea ce-ar fi putut să fie, pentru soțul și copiii pe care nu-i va avea niciodată.

Continuară să meargă în tăcere, iar Tessa încerca să nu se gândească la faptul că era ultima oară când îl mai vedea, când îi auzea vocea, sau când îi respira parfumul.

– Ingrid îți datorează viața, spuse el deodată.

– Nu dramatiza; orice chirurg ar fi făcut același lucru.

– Nu prea, după ceea ce-a spus doctorul Morgan; era lângă Ingrid, în salon, și am discutat puțin. Te-a lăudat enorm.

– Etichetă profesională.

– De ce ești atât de modestă? Tessa pe care o știam era cu totul altfel.

– Dar nu ai cunoscut-o pe adevărata Tessa. Spune-le „la revedere“ din partea mea celor de la conac.

– Dacă așa vrei... Dar toți sunt dornici să-ți mulțumească personal. Sper că vei accepta să cinezi cu noi mâine seară.

– Îmi pare rău, dar nu pot. Plec mâine dimineață.

Ajunseseră deja și se pregăti să coboare din mașină.

– Nu amâni niciodată după ce iei o hotărâre... spuse Patrick, coborând și el.

– Presupun că nici tu. Amândoi punem munca pe primul loc.

– Cel puțin, eu găsesc din când în când timp să mă distrez. Și... dacă mă gândesc bine, nici tu nu ești împotriva distracției.

– Ce nepoliticos din partea ta să-mi amintești.

Dacă dorise confirmarea lipsei lui de sentimente, iată, o avea din plin.

– Mă bucur că iei gluma cu atât de multă ușurință.

– N-am încotro; în locul tău, poate aș fi făcut la fel.

– În orice caz, nu munci prea mult; până la urmă ajungi să nu mai dai randament.

– Ar fi bine s-asculți și tu de propriul tău sfat.

– Promit.

Tessa se strădui să rămână acolo până când luminile farurilor mașinii lui dispărură în noapte, apoi intră și se rezemă de ușă, ca și cum altfel s-ar fi prăbușit.

„Dragostea mea“, șopti ea; „Dragostea mea pierdută“.

***

– Tessa, ce surpriză! Arăți minunat, comentă sir Denis imediat ce o văzu. Ești în trecere pe aici?

– Nu, am venit ca să rămân. Mă simt perfect refăcută și vreau să încep lucrul.

– Hmm, bine, își dădu sir Denis acordul după ce o examină îndelung. Atâta timp cât nu-ți reiei obiceiul de a nu te mai opri din muncă...

– Cine vorbește! Dar, nu... nu voi mai exagera; mi-a prins bine lecția.

În ciuda promisiunii făcute, Tessa intră repede în vârtejul muncii aproape fără oprire, mai ales că acesta era singurul mod de a nu se mai gândi la Patrick. Fără el, orice încercare de a-și imagina o relație intimă și o viață de familie era zadarnică. Categoric, cariera ei nu ar fi stat în calea fericirii lor conjugale; în definitiv, și profesia lui cerea ore îndelungi de concentrare. Oricum, nu mai avea nici un rost să-și imagineze cum ar putea fi, din moment ce el nu o iubea.

Treptat, pe măsură ce săptămânile se transformau în luni, se-ntâmpla să treacă uneori chiar și câteva zile fără să se mai gândească la el; în ritmul acesta, în câțiva ani avea să-l uite complet.

La mijlocul lui octombrie, primi un telefon de la doamna Benson care-i spunea că Henry va fi internat la spitalul veterinar din Londra pentru o operație la o labă.

– L-am dus chiar în această dimineață și-l vor opera mâine.

– Bietul Henry. Ce spun medicii? Se va reface complet?

– Au promis că va fi ca nou. Problema este că-l vor ține acolo două săptămâni și...

– Nu-ți face griji, îl voi vizita de două ori pe săptămână.

Discuția cu doamna Benson o făcu pe Tessa să-și dea seama cât îi este de dor de Greentrees și de nașul ei. Acesta avea să mai rămână în Noua Zeelandă, dar când se va întoarce, trebuia să-l vadă la Greentrees. Până atunci, poate îi va fi mai ușor; deocamdată, simpla apropiere de casa lui Patrick i-ar fi fost insuportabilă. Era o prostie să-și închipuie că numai el era bărbatul potrivit pentru ea și totuși, ori de câte ori îl compara cu orice alt individ pe care-l cunoștea întâmplător, nu putea să nu recunoască, iar și iar, că nimeni nu era ca el.

La un moment dat, când credea că n-o mai interesa deloc, chipul lui zâmbitor îi apăru de pe prima pagină a unui ziar. Compania lui câștigase un concurs internațional și era foarte posibil ca el să fie distins cu titlul de cavaler. De-acum, Ingrid nu se va mai despărți de el, dacă nu cumva erau deja căsătoriți. În articol nu se făcea nici o referire la viața lui particulară, ci numai la realizările profesionale. Mototoli ziarul și-l aruncă la coș, apoi îl luă iar și, netezindu-l cât putu mai bine, își plimbă îndelung privirea asupra trăsăturilor atât de dragi ale feței lui, afundându-se ca într-un hău de deznădejde.

Din fericire, programul din ziua următoare era atât de încărcat, încât nu mai avu nici o clipă de răgaz în care să se gândească la altceva decât la cazurile pe care le avea de rezolvat.

Era trecut de opt seara când se întoarse, epuizată, în cabinetul ei. Abia își dădu jos pantofii, masându-și gleznele dureroase și bău puțin din cafeaua pe care asistenta i-o lăsase, când cineva bătu ușor la ușă; trebuia să fie vreun student în practică, dornic să mai afle câte ceva. Deși n-avea nici un chef de el, Tessa se încălță din nou și-l pofti înăuntru.

Tânăra înaltă și zveltă care apăru în prag o făcu să sară în picioare.

– Domnișoară Mortensen! Pentru câteva clipe, nu mai știu ce să spună și rămase privind-o lung. Mă bucur că te-ai refăcut complet. Doctorul Morgan m-a ținut la curent cu evoluția stării tale.

– Mi-a spus. Mi-a spus, de asemenea, cu câtă măiestrie ai executat operația mea.

Tessa făcu un semn cu mâna, ca pentru a minimaliza faptul. Zâmbetul plin de căldură de pe fața lui Ingrid arăta clar că nu mai era vorba de nici un fel de gelozie, ceea ce însemna că era absolut sigură de Patrick.

– Îmi pare rău că n-am telefonat înainte să vin, dar nu eram sigură că mă vei primi.

– Ai fost o șefă dură, râse Tessa, dar îți dau perfectă dreptate; cred că și eu te-am pus la grea încercare.

Râse și Ingrid și se așeză, la fel de frumoasă ca întotdeauna, coafura mai puțin rigidă decât de obicei făcând-o să pară mai tânără de douăzeci și șase de ani, cât avea.

– Am fost uluită când Patrick mi-a spus cine ești. Cred că te-ai amuzat copios bătându-ți joc de noi.

– Da... a fost amuzant... Vrei o cafea?

– Nu, mulțumesc, am băut deja prea multă; am așteptat două ore ca să termini. N-am crezut că lucrezi atât de târziu.

– Uneori, chiar mult mai târziu.

– Înțeleg... Speram că pot veni cu câteva săptămâni în urmă să-ți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața, dar am fost extrem de ocupată.

– Mi-ai scris deja ca să-mi mulțumești – e suficient.

– Nimic nu e de-ajuns pentru ceea ce ai făcut. Am vrut să-ți mulțumesc față în față.

– Nu mi-am făcut decât datoria.

– Cred că soarta te-a adus la conac; dacă nu ai fi fost acolo, aș fi murit.

– Mă-ndoiesc.

– Eu nu. Este evident că mi-ai salvat viața.

– Sper că n-ai venit până aici special pentru asta? glumi Tessa.

– Ba da; altminteri, m-aș fi dus direct la aeroport.

– Pleci în străinătate?

– Merg în Suedia să-mi iau rămas-bun de la familie. Plec în Australia pentru trei ani.

– Înseamnă că și Patrick pleacă.

– Nu. De fapt, îl părăsesc.

– Îl părăsești? Bine, dar de ce? Iartă-mă, nu mă privește.

– De fapt, te privește. La tine ține.

– Poftim?

– Patrick te iubește.

– Nu pot să cred!

– Firesc, după cum m-am purtat.

– Mă tem că nu-nțeleg.

– Vei înțelege după ce vei auzi tot ce am de spus. Vezi tu, ai interpretat greșit scena pe care ai văzut-o pe fereastră.

Tessa înghiți cu greu; să pretindă că nu văzuse nimic? Din fericire, Ingrid continuă imediat:

– Venisem să discut cu Patrick și te-am văzut venind pe pajiște. Am fost sigură că vei trece pe la fereastră, așa că m-am prefăcut că leșin și m-am prăbușit pe canapea. Patrick s-a aplecat asupra mea și-atunci l-am înlănțuit cu brațele. Până când s-a eliberat, tu plecaseși deja.

– Părea o îmbrățișare foarte pasională.

– Doar din partea mea. M-am agățat și m-am lipit cât am putut de el, pentru că el, cu o forță similară, făcea tot posibilul să mă arunce de la gâtul lui.

– De ce ai făcut-o?

– Chiar trebuie să mă întrebi? Eram hotărâtă să fac totul ca să nu-l ai. Categoric era atras de tine și, deși te considera tânără și iresponsabilă, se temea totuși să nu

se-ndrăgostească de tine. Îl iubeam de ani de zile și tocmai începuse să mă vadă ca pe o femeie, nu numai ca pe asistenta lui când ai apărut. Am încercat cu desperare să te îndepărtez, prin orice mijloace. Abia după accident, când mi-am dat seama că-ți datorez viața... Dar tot nu m-am putut decide să-ți spun adevărul, pentru că încă mai speram.

– Atunci, de ce-ai făcut-o acum?

– Am înțeles în cele din urmă că nu-l interesez ca femeie.

Tessa nu știa ce să spună și, deși nu mai avea nici un resentiment față de Ingrid, tot îi venea greu să-și mărturisească dragostea. Trebuia însă să spună ceva, așa că alese replica pe care o considera cea mai inofensivă.

– Spui că Patrick se simțea atras de mine; asta nu înseamnă mare lucru.

– Era mai mult decât atracție, ți-am spus. L-am surprins privindu-te când nu-l observai! Nu mă aștept să ai încredere în mine, Tessa, dar dacă ții la el, spune-i.

– Știe că ai venit aici?

– Nu.

– Ăă... sentimentele despre care spui că le-ar avea pentru mine... A discutat cu tine despre așa ceva?

– Patrick nu e bărbatul care să vorbească despre o femeie cu o alta, dar îl cunosc suficient de bine pentru a ști sigur ce simte.

– Până acum câteva săptămâni credeai că ai un viitor alături de el.

– Mă mințeam. Apoi, într-o dimineață, am avut curajul să admit adevărul și mi-am dat seama că e momentul să

pornesc la un nou drum în viață. Ei, am spus ce am avut de spus, zise ea ridicându-se. Este treaba ta ce faci, dar, dacă ții la Patrick, nu lăsa mândria să-ți stea în cale.

Fără a mai spune altceva, Ingrid ieși, lăsând-o pe Tessa aproape prăbușită în scaun.

Dacă n-ar fi fost vorba decât despre mândrie, s-ar fi dus în clipa aceea la el; dar era vorba și despre cariera ei, care însemna atât de mult pentru ea și care constituia o barieră peste care Patrick n-ar fi trecut niciodată.

Capitolul 10

Faptul că Patrick nu făcuse și nici nu intenționase să facă dragoste cu Ingrid reducea mult furia ei împotriva lui, dar Tessa tot nu se hotăra să facă vreun pas. Chiar dacă-i mărturisea că-l iubește, aceasta tot nu rezolva o altă problemă la fel de esențială: hotărârea lui de a nu avea o soție cu carieră. Toată săptămâna ce urmase, Tessa se zbătuse zadarnic încercând să ia o hotărâre, oscilând între a fugi imediat la Patrick și a renunța la ceea ce considera drept o iluzie.

– Iar arăți extenuată, remarcă sir Denis, îngrijorat de paloarea ei. Se pare că tot nu te-ai învățat minte și muncești prea mult.

– Nu mai mult decât dumneavoastră.

– Poate, dar tu o faci cu o intensitate exagerată. Sau... te-ai îndrăgostit?

– E-adevărat, recunoscu ea după o scurtă ezitare și sunt distrusă.

– De ce? E căsătorit?

– Nu, nu e asta...

Deși își dădea seama că interesul lui e bine intenționat, Tessei nu-i venea prea ușor să se destăinuie, mai ales că nu amestecase niciodată viața sentimentală cu cea profesională. Dar nașul ei – care-i fusese întotdeauna mentor și confident – lipsind de atât de mult timp, se părea că Tessa simțea nevoia să se confeseze cuiva de încredere, la a cărui părere ținea foarte mult. Așadar, îi povesti totul lui sir Denis.

– Vedeți, nu e nici o speranță. Patrick ar aștepta de la mine să mă dedic lui total. De curând, a cumpărat acțiuni la o companie americană, ceea ce înseamnă că-și va petrece mult timp acolo și va vrea să-l urmez.

– A spus el asta?

– Nu, dar...

– Atunci, de ce să anticipezi?

– Pentru că știu bine cum gândește; mi-a spus-o de altfel de multe ori.

– Era îndrăgostit de tine când ți-a spus asta?

– Nu știu sigur. A fost mereu atras de mine, dar nu știu când atracția s-a transformat în dragoste. Crezând că sunt o adolescentă, făcea tot posibilul să-și reprime sentimentele.

– Ce-aș fi vrut să te văd îmbrăcată cu fustă scurtă! Cred că erai foarte seducătoare!

– Nu suficient...

– Nu i-ai dat timp, mai ales după ce-a aflat cine ești.

– Oricum, Patrick a avut la dispoziție câteva luni de zile să se tot gândească și dac-ar fi ținut la mine măcar puțin, nu ar fi renunțat atât de ușor; doar e un luptător!

– Poate că e, totodată, realist. Cât despre tine, știi să fii foarte convingătoare și presupun că l-ai făcut să creadă că nici nu-ți pasă de el.

– Dacă m-ar iubi, ar încerca să mă cucerească.

– Dacă l-ai iubi, și tu ai încerca.

– Nu e același lucru.

– Oare? Aveți amândoi aceeași problemă: el nu crede că-l iubești, iar tu n-o crezi pe Ingrid că el te iubește.

– Mă puneți în încurcătură.

– Tu singură creezi această încurcătură. Fii logică, draga mea! Spui că, dacă te-ar iubi, ar lupta pentru tine. Nu rezultă și reciproca?

– Nu e doar problema iubirii; e vorba și de profesia mea.

– Ceea ce spune un bărbat în general diferă mult de ceea ce spune când iubește. Eu, de exemplu, nici nu puteam concepe să nu mă căsătoresc cu o blondă; și, cum e soția mea?

– Lady Denzil, originară din Rio, cu părul negru ca noaptea, râse Tessa.

– Gândește-te la ce ți-am spus!

Într-adevăr, Tessa se gândi, dar tot nu găsi curajul să-i telefoneze lui Patrick. Tocmai atunci sună doamna Benson să-i spună că Henry putea părăsi spitalul și venea să-l ia a doua zi.

– Asta, dacă nu cumva vrei să-ți petreci weekendul aici și, cu ocazia asta, să-l aduci tu... Mă simt atât de singură...

Pradă mustrărilor de conștiință, Tessa promise să-l aducă ea; regretă imediat, dându-și seama că e o nebunie să meargă acolo înainte de a fi luat o hotărâre în privința lui Patrick, dar era deja prea târziu.

A doua zi, o urgență îi încurcă planurile și nu ajunse la spitalul veterinar decât pe la ora zece seara. Așadar, îl luă pe Henry acasă, urmând să plece spre Greentrees abia dimineața următoare. Dar Henry nu era deloc ușor de stăpânit în frenezia lui de a se afla acasă, lângă cineva drag și Tessa trebui să rostească magicul cuvânt „mâncare“ ca să-l determine să intre în bucătărie, și nu în salonul la ușa căruia adulmeca și dădea din coadă, exprimându-și cât se poate de clar intențiile.

Cât timp îi servi cina promisă lui Henry și-și făcu și ea o omletă, ajunse la concluzia că destinul o ducea la Greentrees și că ar fi fost o prostie să nu profite și să meargă la Patrick, după care totul avea să depindă de reacția lui: dacă se va arăta bucuros de vizita ei, își va mărturisi sentimentele, iar dacă se va arăta rece, îi va răspunde și ea cu aceeași răceală.

Mai liniștită după ce luă această hotărâre, îl lăsă pe Henry să moțăie pe o pătură și merse în living. Rămase însă împietrită când deschise ușa: pe canapea, Patrick dormea dus. Ceașca goală de cafea de lângă el era un indiciu că venise când încă mai era menajera ei și că, plictisit de așteptare, adormise.

Primul impuls a fost să-l trezească, apoi mai zăbovi câteva clipe privindu-l: era mai palid și mai slab față de cum îl știa și, după cum era îmbrăcat, se părea că nu venise la Londra pentru o întâlnire de afaceri, ci special pentru ea.

Se așeză pe un fotoliu vizavi de el, mișcându-se cu mare grijă dar cu toate acestea, Patrick tresări și se trezi imediat.

– Tessa! Scuză-mă, cred că am adormit.

– Nu-ți face griji.

– Cred că sunt mai obosit decât credeam. Dar când menajera ta mi-a spus că intenționezi să pleci în weekend, mi-a fost teamă să nu te pierd și am rămas să te aștept.

– Vrei un sandviș sau o cafea?

– Am fost deja servit. La naiba cu mâncarea! Nu de asta am venit.

Se ridică brusc și-ncepu să se plimbe prin cameră, nervos.

– Arăți grozav! spuse el pe neașteptate. Parcă ai înflorit!

Nu prea avea spirit de observație, dar Tessa îi mulțumi pentru compliment cu o ușoară înclinare a capului.

– Și tu arăți bine.

– Se poate, dar nu mă simt bine. Nu pot să dorm, nu mă pot concentra, nu pot face nimic decât... Speram că vei mai veni acasă la nașul tău într-un weekend.

– Nu are rost, din moment ce el e plecat. Am mers acolo doar pentru că eram în convalescență.

– Și-ai muncit până n-ai mai putut la conac!

– Un fleac față de ceea ce fac la St.Andrew!

– Ah, spitalul... Își drese glasul și se încruntă. Este foarte important pentru tine, nu-i așa?

– Da. Îi era din ce în ce mai greu să-și ascundă sentimentele față de el și, dându-și seama că discuția avea să rătăcească așa încă mult timp, riscă să-l întrebe. De ce ai venit aici, Patrick? Ce încerci să-mi spui, de fapt?

– Că te iubesc și nu pot trăi fără tine. Timp de câteva clipe tăcură amândoi, privindu-se în ochi. Știu că... pentru tine n-a fost decât o farsă, începu el vorbind cu greutate și tot trăgând de gulerul cămășii, ca și cum se sufoca. M-am străduit să-mi reprim sentimentele, crezând că ai optsprezece ani, dar știi că n-am prea reușit. La naiba, Tessa! explodă el, neprimind nici un răspuns din partea ei, știi bine ce-ncerc să-ți spun – doar sărutările mele au vorbit de la sine.

– M-ai avertizat că sărutările pot să nu însemne prea mult, îi reaminti ea, abia abținându-se să nu i se arunce în brațe și încă temându-se că nu va corespunde idealului său feminin.

– Mințeam! Încercam cu desperare să te mint – pe tine, ca și pe mine însumi. Cum poți sta atât de calmă? Cel puțin, arată-te surprinsă! Sau ghicești deja ceea ce simt?

– Nu sunt clarvăzătoare! Se ridică totuși, ajungând aproape de el; diferența de înălțime era atât de mare, încât Tessa trebuia să-și dea capul puțin pe spate pentru a-l putea privi în ochi. După accidentul lui Ingrid, când ai descoperit cine sunt și ne-am luat rămas-bun, de ce n-ai dat nimic de înțeles din ceea ce simțeai?

– Mândrie! Iar tu, arătai foarte nerăbdătoare să pleci

– Și acum, ce s-a întâmplat cu mândria ta?

– Sunt convins că-ți face plăcere să răsucești lama cuțitului în rană, mormăi el, întorcându-se cu spatele. Hai, continuă să-ți bați joc de mine – o merit.

Durerea din vocea lui era insuportabilă și, cu șoapte incoerente, Tessa îl înlănțui cu brațele.

– Te iubesc; te iubesc aproape din clipa în care te-am văzut.

– Asta înseamnă că n-a fost totul numai o înscenare?

– Nu, dar am avut și eu mândria mea.

Cu o mișcare rapidă, se întoarse și o cuprinse în brațe; trupul lui puternic tremura, iar fața îi era umedă de sudoare, sub efectul emoției pe care o-ncerca.

– Cât timp am irosit! Tessa, Tessa, aceste ultime luni au fost un iad pentru mine.

– Și pentru mine, la fel.

Buzele lor se atinseră, mai întâi cu o ușoară neîncredere și teamă, ca apoi să se regăsească în acea pasiune mistuitoare cu care redescopereau sensul existenței lor.

– Draga mea, trebuie să discutăm, gemu el, îndepărtând-o ușor.

Tessa ameți de spaimă; venise momentul de care nu mai putea fugi.

– Cred că nici nu mai e nevoie s-o spun, nu-i așa?

– Nu, nu mai e nevoie... abia rosti ea, cu voce slabă.

– Bine. Oftatul lui de ușurare era concludent. Nu mai trebuie decât să hotărâm data nunții. În ceea ce mă privește, cu cât mai liniștită, cu atât mai bine.

– Nu, Patrick! Nu pot fi de acord!

– Bine, cum vrei tu, deși asta va însemna să fim asaltați de publicitate.

– Nu la nuntă mă refeream! Oricum, nu va exista nici o nuntă.

– Tessa! încercă s-o rețină, dar ea se feri.

– Nu va merge, Patrick! Chiar dacă aș fi de acord să fac ceea ce-mi ceri, știu bine că nu mi-aș putea ține promisiunea. Te iubesc din toată inima dar nu-mi pot renega harul cu care am fost înzestrată.

Neputincioasă, izbucni în plâns, simțindu-se sfâșiată în două.

– Scumpa mea, nu plânge!

Veni lângă ea și o îmbrățișă, dar Tessa continua să-l respingă, temându-se că la cea mai mică atingere a lui va ceda și va face promisiuni pe care apoi nu va fi în stare să le respecte.

– Ai înțeles greșit, dragostea mea. Nu-ți cer să renunți la profesia ta. Asta ai crezut?

– Da, doar ai spus-o întotdeauna.

– Asta demonstrează cât de prost am fost. Mi-am schimbat părerea.

– Poate doar crezi că e așa.

– M-am schimbat cu adevărat. Când ai plecat din viața mea și am crezut că nu însemn nimic pentru tine, am simțit că mă prăbușesc într-o prăpastie. Am trecut prin chinurile iadului – iad, în care mi-am ars acele prejudecăți prostești. Am nevoie ca soția mea să fie o femeie care să-mi fie egală

din punct de vedere intelectual și să mă satisfacă fizic, o femeie cu personalitate. Și, dacă ea vrea să fie medic, sau bucătăreasă, sau lumânăreasă, este dreptul ei și voi accepta bucuros, făcând tot ce-mi stă în putere ca să avem o căsnicie fericită.

Patima cu care vorbea nu-i lăsă Tessei nici o îndoială că tot ce spunea era adevărat, dar va fi oare la fel când, după un timp de căsătorie, pasiunea se va mai domoli?

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Patrick îi dădu drumul din îmbrățișare și se duse să se sprijine de bibliotecă.

– Nu spun toate acestea sub impulsul dorinței carnale, Tessa. M-am gândit foarte bine la fiecare aspect și nu pretind că va fi ușor. De multe ori mă va enerva munca ta, mă va irita faptul că nu vei putea veni cu mine în diferite călătorii de afaceri; în schimb, voi avea o soție fericită și împlinită și pentru asta, merită să fac orice compromis.

Argumentele lui pro nu făcură decât s-o îngrijoreze; abia când îl auzi vorbind despre cele contra, teama Tessei dispăru.

– Și eu sunt pregătită să fac compromisuri. Căsătoria e un parteneriat, Patrick. Voi lucra fără să exagerez, iar când vei merge în călătorii mai lungi, te voi însoți.

– În nici un caz nu voi insista și nu voi provoca discuții pe această temă.

– Nu ne vom certa niciodată.

– Ba da, dar împăcarea va fi cu atât mai minunată. Mulțumesc lui Dumnezeu c-am lămurit problema asta. Acum, hai să schimbăm subiectul.

– Ai făcut dragoste vreodată cu Ingrid?

– Poftim?

– Ai spus să schimbăm subiectul.

– Dar nu discutând despre ea; face parte din trecut.

– Totuși, nu mi-ai răspuns.

– Nu, niciodată! Cred c-am fost tentat la început, când a venit să lucreze în compania mea, dar principiul meu este să nu amestec niciodată afacerile cu plăcerea. Deși, dacă mă gândesc bine, cu tine n-am prea respectat acest principiu... Bine, dar tu ai fost ceva deosebit.

– Oare?

– Să-ți arăt cât de deosebită.

Nu mai ajunseră în dormitor. Un val de pasiune dezlănțuită îl făcu să-și piardă controlul și să împărtășească extazul de a deveni un singur trup.

– A fost minunat; aș fi vrut să am mai multă experiență.

– Eu nu. Nu mi-am putut închipui că sunt primul.

– Trebuia să fie cineva.

– Cu riscul de a fi considerat un porc șovin, recunosc că mă bucur enorm că eu am fost acela.

– Și eu.

Patrick o ridică în brațe și merseră în dormitor, de data aceasta dând pasiunii fierbinți frumusețea clipei savurate îndelung.

Tessa se trezi prima, fericită să vadă chipul adormit al lui Patrick pe pernă, lângă ea; încă mai era palid și obosit, dar trăsăturile lui erau relaxate.

Era douăsprezece noaptea, dar, după cina atât de frugală, Tessei i se făcuse foame. Sigură că și lui Patrick îi va fi când se va trezi, merse la bucătărie să pregătească o supă fierbinte și sandvișuri. Sigur, nu putu să reziste privirii imploratoare a lui Henry care o urmărea asiduu de la frigider la masă și-i dădu și lui un supliment, după care se-ntoarse în dormitor, aducând cu sine o farfurie încărcată și un termos cu supă.

Primul care păși însă în încăpere a fost Henry. Abia stăpânindu-și un hohot de râs, Tessa îl privi cum se urcă în pat și, întinzându-se cât era de lung, începe să lingă urechea idolului său.

– Mmm, șopti Patrick, nu te opri, iubito.

Încurajat de vocea blândă, Henry continuă cu și mai multă conștiinciozitate.

– Mmm... unde ai învățat să faci asta? Vino mai aproape, iubito.

Cu ochii încă închiși, Patrick întinse mâna care i se afundă în blana deasă a lui Henry. Îngrozit, deschise ochii, apoi sări imediat din pat, dându-l jos și pe Henry, care se arătă destul de nedumerit și nemulțumit de ceea ce i se întâmpla, totul pe fundalul exploziei de râs a Tessei.

– Mă bucur că te amuzi, spuse Patrick printre dinți, dând câinele afară din cameră și închizând bine ușa. Ce naiba caută aici?

– A fost operat la labă și vroiam să-l duc la Greentrees.

– Tot tu l-ai operat și pe el?

– Nu fi ridicol! abia putu ea vorbi, zguduită de un alt hohot de râs.

– Nu mai vreau să văd nici urmă din animalul ăsta după ce ne vom căsători. Dacă trebuie, voi electrifica zidul din jurul casei.

– Nu vei îndrăzni!

– Pune-mă la încercare.

– Mai întâi să beau puțină supă. Mor de foame.

– Nu la asta mă refe... tăcu, abia stăpânindu-și un zâmbet. Mă bucur cel puțin că n-ai filmat scena.

– Ar fi avut de râs copiii noștri!

– Încă un comentariu de acest gen și-ți promit că nu vei mânca cel puțin timp de-o oră de-acum înainte!

– N-am spus nimic rău.... vorbeam doar de copii...

– Asta e prea de tot!

O prinse în brațe și o așează pe pat.

– Știi ceva? spuse Tessa, sub povara dulce a trupului lui, pierdută în albastrul nemărginit al ochilor care o priveau cu dragoste; nu mi-e deloc foame.

Sfârșit